

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 510 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΟΛΟΙ στη Διαδήλωση της ΔΕΘ: Σάββατο 7/9 6μμ Εγνατίας & Αγ. Σοφίας

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ:**ΠΟΛΕΜΟ****ΑΚΡΙΒΕΙΑ****ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ****ΑΥΞΗΣΗ ΜΙΣΘΩΝ****ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΩΡΕΑΝ****ΠΑΙΔΕΙΑ-ΥΓΕΙΑ****ΚΑΤΩ ΤΑ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ****ΑΦΙΕΡΩΜΑ:****90 χρόνια του τροτσκιστικού
ρεύματος στην Ελλάδα****ΟΧΙ στην ιδιωτικοποίηση των αστικών συγκοινωνιών****Εργαζόμενοι****Νέο κύμα λουκέτων
εργοστασίων
στη Β. Ελλάδα**

σελ. 4

Οικονομία**Μίνι κραχ στα
χρηματιστήρια**

σελ. 7

Βενεζουέλα**Νέο πραξικόπημα
σχεδιάζουν οι
ιμπεριαλιστές**

σελ. 12

Ιστορία**70 χρόνια από την
εκτέλεση του Ν.
Πλουμπίδη**

σελ. 15

Η νέα ιδιωτική εταιρία «Συγκοινωνίες Α.Ε.» με μετοχικό κεφάλαιο μόλις 200.000 ευρώ που έχει δημιουργηθεί από υπεραστικά ΚΤΕΛ και ιδιοκτήτες τουριστικών γραφείων ετοιμάζεται με τις «ευλογίες» της κυβέρνησης Μητσοτάκη να διεισδύσει και στις αστικές συγκοινωνίες. Με δυο συμβάσεις που υπέγραψε για την Ανατολική και Δυτική Αττική οι αστικές συγκοινωνίες αναμένεται να περάσουν στα χέρια των ιδιωτών τον Φλεβάρη.

Οι ιδιωτικοποιήσεις ήταν, είναι και θα είναι ο πυρήνας της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας. Το μόνο που σκέφτονται τα αρπακτικά είναι να βάζουν τα κέρδη του κεφαλαίου πάνω από τις ίδιες μας τις ζωές. Αυτό έκαναν με το ξεπούλημα της ΔΕΗ, της Ολυμπιακής, των αεροδρομίων, των λιμανιών, της ΤΡΑΙΝΟΣΕ. Αυτό έκαναν με την ιδιωτικοποίηση της Παιδείας, της Υγείας, και μαζί καταργούν κάθε εργασιακό δικαίωμα και ελευθερία για να μην μπορούμε, εργαζόμενοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα να αντιδράσουμε στον ταξικό πόλεμο που μας έχουν κηρύξει. Ο ελληνικός λαός έγινε μάρτυρας των ιδιω-

τικοποιήσεων με το έγκλημα της πολυεθνικής σύγκρουσης των τρένων στα Τέμπη το 2023, με σχεδόν 60 νεκρούς, δεκάδες τραυματίες και αγνοούμενους.

Ο αγώνας των εργαζομένων στις αστικές συγκοινωνίες της Αθήνας και τη ΔΕΗ, αλλά και των φοιτητικών-μαθητικών κινητοποιήσεων ουσιαστικά έριξαν το 1992 την κυβέρνηση Κ. Μητσοτάκη, την πρώτη νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση που δολοφόνησε και τον αγωνιστή Τεμπονέρα. Το 1992 οργανώνεται η πανελλαδική πανεργατική και παλλαϊκή «Διαδήλωση στη Δ.Ε.Θ.», που έκτοτε καθιερώθηκε με αφορμή τον διαρκή και μαχητικό απεργιακό αγώνα των απολυμένων της Ε.Α.Σ. (αστικές συγκοινωνίες Αθήνας), που η κυβέρνηση του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη είχε απολύσει. Οι απεργοί της Ε.Α.Σ., κόντρα στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, διαδήλωναν σε όλη την χώρα, σπέρνοντας το μήνυμα της αντίστασης και αποφάσισαν να διαδηλώσουν στα εγκαίνια της Δ.Ε.Θ. Το Ε.Κ.Θ. αναγκάστηκε αρχικά να πάρει θέση υπέρ, γρήγορα όμως αναίρεσε την απόφασή του με την «δικαιολογία»

της 48ωρης απαγόρευσης συγκεντρώσεων που κήρυξε η κυβέρνηση. Η ακλόνητη πίστη λίγων πολιτικών και συνδικαλιστικών δυνάμεων (μεταξύ των οποίων και η Ο.Κ.Δ.Ε.) θεώρησε ότι οι απαγορεύσεις σπάνε στην πράξη και πήρε την πρωτοβουλία να κάνει την διαδήλωση. Δικαιώθηκαν με την επιτυχημένη διαδήλωση των 4.000 εργαζομένων, φοιτητών και μαθητών που τελικά συμμετείχαν ή υποστήριξαν από τα πεζοδρόμια, τα μπαλκόνια και τις ταράτσες. Έτσι έσπασαν την απαγόρευση, βοήθησαν στην πτώση της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης έναν χρόνο μετά, κι ακόμη οι απολυμένοι επαναπροσλήφθηκαν και καθιερώθηκε ουσιαστικά η «Διαδήλωση στην Δ.Ε.Θ.».

Οι εργαζόμενοι των αστικών συγκοινωνιών οφείλουν να συνεχίσουν αυτή την παράδοση, ξεπερνώντας τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία του Μαρκέλου, γγ της ΠΟΑΥΣ που έγινε διευθύνων σύμβουλος της εταιρίας «Συγκοινωνίες Α.Ε.»! Η διαδήλωση της ΔΕΘ στις 7/9 είναι μια πρώτη μάχη που πρέπει να δώσουμε ενάντια στην Κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίντα, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Ο ελληνικός τροτσκισμός:****Ένα χρονικό 1923-1946**

Συγγραφείς: Δημήτρης Κατσορίδας, Δημήτρης Λιβιεράτος, Κώστας Παλούκης

Χρονολογία έκδοσης: Μάιος 2015

Σελίδες: 142

Τιμή: 5 ευρώ

Η ιστορία των πολιτικών οργανώσεων με κομμουνιστική, σοσιαλιστική ή εργατική αναφορά γύρω ή σε αντίθεση με το ΣΕΚΕ-ΚΚΕ ξεκινάει από πολύ νωρίς, ήδη από το 1918. Οι διαφωνίες σχετικά με την πολιτική γραμμή που θα έπρεπε να ακολουθήσει το νεοσύστατο κόμμα από τη μια και οι διαφορετικές προσεγγίσεις της ελληνικής κοινωνίας από την άλλη δημιούργησαν τριβές που παρήγαγαν διαγραφές και διασπάσεις. Θα είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον να εξετασθούν στο σύνολό τους όλες αυτές οι οργανώσεις, η δράση τους, οι απόψεις τους, οι διαφωνίες τους και ο ρόλος τους στην Ελλάδα του Μεσοπολέμου.

Η παρούσα συλλογική εργασία στρέφει την προσοχή της σ' ένα ρεύμα που

εμφανίστηκε στο εσωτερικό του ΣΕΚΕ-ΚΚΕ, εξοστρακίστηκε από αυτό και στη συνέχεια θέλησε να αποτελέσει το αντίπαλο δέος του. Είναι η ελληνική Αριστερή Αντιπολίτευση μέσα από την οποία γεννήθηκε ένα ιδιαίτερο πολιτικό και ιδεολογικό ρεύμα, το τροτσκιστικό, που στα διαμορφωτικά για την Αριστερά χρόνια του Μεσοπολέμου επεδίωξε, και μάλιστα με αξιώσεις, να γίνει η ηγεμονική αριστερή πολιτική δύναμη. Πα πλείστους λόγους, που παρουσιάζονται συνοπτικά στις σελίδες αυτού του βιβλίου, δεν τα κατάφερε. Όμως, συνέχισε και συνεχίζει να υπάρχει και να δρα ως ένας σημαντικός πόλος της Αριστεράς στην Ελλάδα και διεθνώς.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

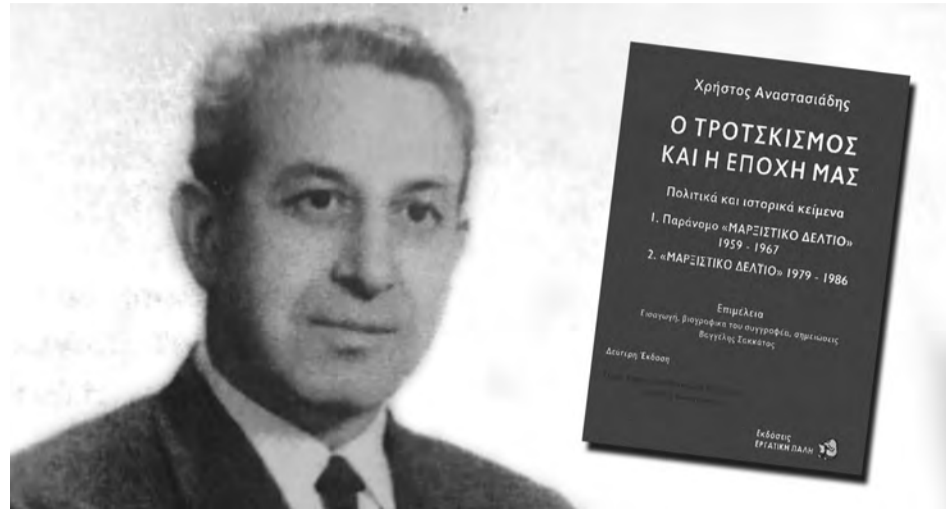
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Στα 90/50 χρόνια από την ίδρυση της ΟΚΔΕ δεν θα ήταν δυνατόν να λείπει ένα μικρό κείμενο/αφιέρωμα για μια από τις σημαντικότερες προσωπικότητες του επαναστατικού κινήματος και του τροτσκισμού της χώρας μας και όχι μόνο και της ΟΚΔΕ. Ο Χρήστος Αναστασιάδης (γεννήθηκε στη Σμύρνη της Μικράς Ασίας το 1910 και πέθανε στις 12/9/1987) υπήρξε άξιος μαθητής και συνεχιστής του έργου του Παντελή Πουλιόπουλου (Π.Π.) για πάρα πολλά χρόνια και από από το τέλος του 2ου Παγκόσμιου Πολέμου και μετά ηγετικό στέλεχος του κινήματός μας.

Σε πολύ νεαρή ηλικία ήρθε σε επαφή με τις ιδέες του μαρξισμού και αγωνίζονταν μέσα από τις γραμμές του Αρχείου του Μαρξισμού (από το 1934 ΚΟΜΛΕΑ-Κομμουνιστική Οργάνωση Μπολσεβίκων-Λενινιστών (Αρχαιομαρξιστών), Ελληνικό Τμήμα της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολιτεύσεως. Ήταν φοιτητής της Νομικής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και πήρε μέρος στη μεγάλη φοιτητική απεργία του 1929 (ενάντια στην αύξηση των διδάκτρων, στην μείωση των εξεταστικών από 3 σε 2, στην αυστηροποίηση και στον τρόπο λήψης του πτυχίου κ.ά., που ήθελε να επιβάλει η κυβέρνηση Βενιζέλου). Σ' αυτές τις πολύ μεγάλες φοιτητικές κινητοποιήσεις (τελικά υποχώρησε ο Βενιζέλος) οι αρχαιομαρξιστές είχαν παίξει πολύ σημαντικό ρόλο.

Μαζί με άλλες ομάδες (Μπολσεβίκοι, Νέος Δρόμος) που αποχώρησαν από την ΚΟΜΛΕΑ, ενώθηκαν με την ΟΚΔΕ που είχε ιδρύσει ο Π. Πουλιόπουλος, στην ΕΟΚΔΕ (Ενωτική ΟΚΔΕ). Στην Ακροναυπλία όπου ήταν κρατούμενος μαζί με τους άλλους τροτσκιστές και τον Π.Π. ήταν αυτός που κατέγραψε και διέσωσε όλες τις εσωτερικές συζητήσεις μεταξύ της ΕΟΚΔΕ και της Κομμουνιστικής Διεθνιστικής Ένωσης Ελλάδας (ΚΔΕΕ) του Α. Στίνα για τον χαρακτήρα της ΕΣΣΔ, του 2ου Π.Π. και της δικτατορίας του Μεταξά.¹ Στον Χρήστο Αναστασιάδη το επαναστατικό κίνημα οφείλει πάρα πολλά γιατί είναι αυτός που διέσωσε όχι μόνο τα "Τετράδια της Ακροναυπλίας" αλλά και ένα τεράστιο

Χρήστος Αναστασιάδης 1910-1987

μέρος των εντύπων και κάθε είδους υλικού πολλών δεκαετιών, (ήταν μοναδικός στην συνωμοτική δουλειά κάτω από τις πιο δύσκολες και σκληρές συνθήκες παρανομίας). Η βιβλιοθήκη του (υπάρχει στο ΕΛΙΑ) που άφησε για τις επόμενες γενεές είναι πράγματι πολύ μεγάλη και πολύτιμη κληρονομιά για τις νεότερες επαναστατικές γενιές. Τέλος, δεν πρέπει να παραλείψουμε να αναφέρουμε ότι μετάφρασε (κατά άρτιο τρόπο) πολλά από τα σημαντικότερα βιβλία των Τρότσκι, Μαντέλ κ.α. όπως και κείμενα, αποφάσεις της 4ης Διεθνούς, τα οποία με απίστευτες θυσίες εξέδιδε κυρίως από τις εκδόσεις Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη. Ήταν ψυχή του προδικτατορικού Μαρξιστικού Δελτίου 1960-1967 (κυκλοφορεί σε 2 τόμους από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη, όπως και του Μαρξιστικού Δελτίου της Μεταπολίτευσης 1979-1986 (κυκλοφορεί σε 3 τόμους, επίσης από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη). Ακόμη η συμβολή του σε εφημερίδες και περιοδικά ("Διεθνιστής", "4η Διεθνής", κάποια τεύχη υπάρχουν στην έκδοση της Εργατικής Πάλης, Κείμενα από την Ιστορία του Εργατικού Κινήματος) που εξέδιδε η ΕΟΚΔΕ, όπως και στην Εργατική Πάλη την περίοδο του ΚΔΚΕ, της Δικτατορίας και κατόπιν της Μεταπολίτευ-

σης είναι πολύ μεγάλη.

Ο σ. Χρήστος απέδρασε από την Ακροναυπλία και έτσι, πιθανώς, απέφυγε το τέλος που είχε ο Π.Π. Το 1945 συμμετείχε (μαζί με τον Α. Καρλιάφτη και τον Α. Στίνα) στις Συζητήσεις/Διαλέξεις με το ΚΚΕ κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη. Το 1946 πρωταγωνίστηκε στην ίδρυση του ΚΔΚΕ- Κομμουνιστικό Διεθνιστικό Κόμμα Ελλάδας (Ε.Τ. της 4ης Διεθνούς), το οποίο το 1947 τέθηκε εκτός νόμου με τον Α. Ν 509, όπως και όλες οι αριστερές οργανώσεις και το ΚΚΕ. Τα μέλη και στελέχη του ΚΔΚΕ θα υποστούν και αυτά όλες τις σκληρές διώξεις του μετεμφυλιακού κράτους (Μακρόνησος, Γυάρος, φυλακές κ.λπ.). Κάτω από αυτές τις απίστευτα δύσκολες συνθήκες το ΚΔΚΕ θα ανταπεξέλθει, είναι αλήθεια με πολλές απώλειες, και θα αρχίσει, με την άνοδο του ελληνικού κινήματος από το 1958, του παγκόσμιου και της Αραβικής Επανάστασης να παίζει ένα σημαντικό ρόλο στους αγώνες και στο κίνημα. Σε μεγάλο μέρος αυτής της περιόδου ο Χρ. Αναστασιάδης ήταν Γραμματέας του ΚΔΚΕ., Δυστυχώς δυο διασπάσεις εκείνη την περίοδο (το 1963 σχετιζόνταν με την λεγόμενη Διεθνή Επιτροπή, και το 1964/Εργατική Δημοκρατία) θα επηρεά-

σουν αρνητικά την επιρροή και τη δράση του.

Την περίοδο της Χούντας κράτησε την σημαία του επαναστατικού μαρξισμού/τροτσκισμού φιλά με την πολύτιμη βοήθεια μιας άλλης μορφής του τροτσκισμού τον τσαγκάρη Λάζαρο Τουρνόπουλο (πέθανε το 1974) και πολύ λίγους συντρόφους, όσους είχαν απομείνει στο ΚΔΚΕ μετά τη συγκρότηση των ΔΕΑ (Δημοκρατικές Επιτροπές αντίστασης) που δημιούργησαν οι Γ. Δαλαβάρκας, Δ. Λιβιεράτος, Γ. Βερούχης-μέλη της ΚΕ, με τη σύμφωνη γνώμη (όπως λέγεται από τους 3) του Στ. Χατζημηχαλάκη και των 3 νεότερων μελών του ίδιου οργάνου. Σύμφωνα με όλες τις μαρτυρίες ο Χρ. Αναστασιάδης είχε αντίρηση και μάλλον και ο Α. Τουρνόπουλος (μέλη της ΚΕ) για την ίδρυση των ΔΕΑ. Ωστόσο μέχρι σήμερα δεν έχει βρεθεί κάποιο γραπτό κείμενο που να επιβεβαιώνει αυτήν την άποψή τους, υπάρχουν μόνο προφορικές μαρτυρίες. Παρά τις δύσκολες συνθήκες της Δικτατορίας των Συνταγματαρχών ο σ. Χρήστος φρόντιζε να στέλνει όποια βοήθεια μπορούσε στους τροτσκιστές στις φυλακές και κυρίως να τους προμηθεύσει με επαναστατικό υλικό (περιοδικά της Διεθνούς, βιβλία, κ.α.)

Το ΚΔΚΕ έκανε 8 Συνέδρια, το 9ο (έγινε το Δεκέμβριο του 1974) ήταν αυτό όπου το ΚΔΚΕ μετονομάστηκε σε ΟΚΔΕ (Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας), το όνομα που είχε δώσει ο Π. Πουλιόπουλος στην Οργάνωση που ίδρυσε το 1934.²

1. Αυτές οι συζητήσεις με την ονομασία "Τετράδια της Ακροναυπλίας" ή "Τετράδια της Φυλακής" μέχρι στιγμής δεν έχουν εκδοθεί, αν και έχουν γίνει πολλές προσπάθειες. Πάντως κάποια από αυτά τα κείμενα των συζητήσεων υπάρχουν στον τόμο των εκδόσεων Εργατική Πάλη, Παντελής Πουλιόπουλος Διαλεκτά Έργα.

2. Πολλά κείμενα του Χρήστου Αναστασιάδη υπάρχουν στην έκδοση της Εργατικής Πάλης, Ο τροτσκισμός και η Εποχή μας. Το βιβλίο αυτό επιμελήθηκε ο γνωστός δημοσιογράφος-συγγραφέας και σύντροφος Βαγγέλης Σακκατος, όπου έχει γράψει και την εισαγωγή με πολλά ιστορικά στοιχεία για τον Χρ. Αναστασιάδη και το τροτσκιστικό κίνημα γενικότερα.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Η ακρίβεια συνεχίζει να κατατρώει το εισόδημα των εργαζομένων και της νεολαίας. Στοιχεία της Eurostat έδειξαν ότι η Ελλάδα είναι η χώρα με τα πιο ακριβά γαλακτοκομικά προϊόντα στην ΕΕ, με τιμές κατά 38% υψηλότερες του ευρωπαϊκού μέσου όρου, η τέταρτη πιο ακριβή χώρα στα έλαια - λίπη, με τιμές 26,3% πάνω από την υπόλοιπη Ευρώπη και η δεύτερη πιο ακριβή χώρα στις τηλεπικοινωνίες, με τιμές 48,6% πάνω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Την ίδια στιγμή, ο ΕΟΦ που εποπτεύεται από το υπουργείο Υγείας ανακοίνωσε αυξήσεις σε 461 βασικά φάρμακα. Οι επερχόμενες αυξήσεις είναι μάλιστα τεράστιες, από 100% έως και πάνω από 300%, παράγοντας πρόσθετο ετήσιο κόστος 40 εκατ. ευρώ, το 1/3 του οποίου θα πληρώσουν από την τσέπη τους οι ασφαλισμένοι. Η μέση χονδρεμπορική τιμή του Ιουνίου βρίσκεται 25% πάνω συγκριτικά με τον Μάιο. Τον Ιούνιο οι εταιρίες ανακοίνωσαν αυξήσεις στο ρεύμα για τα νοικοκυριά και τις επιχειρήσεις κατά 45% μεσοσταθμικά.

Η στέγη ακριβαίνει σε όλη την Ευρώπη. Είναι χαρακτηριστικό ότι από το 2010 έως το τέλος του 2023, τα ενοίκια στην ΕΕ έχουν αυξηθεί κατά μέσο όρο σχεδόν 23%, ενώ οι τιμές των κατοικιών έχουν εκτιναχθεί κατά περίπου 48%. Στην Ιρλανδία οι τιμές στο Δουβλίνο αυξάνονται κατά 9,3% και οι τιμές εκτός πρωτεύουσας αυξάνονται κατά 8,2% μόνο το 2024. Στη λίστα με τις χώρες με τα υψηλότερα ποσοστά για το 2022, ακολουθούν η Βουλγαρία (19,9%), η Ρουμανία (18,4%), η Κροατία (15,7%), όταν ο μέσος όρος στην ΕΕ είναι 9,2% σύμφωνα με τη Eurostat. Η αύξηση κατά 9,1 μονάδες σε σχέση με το 2021 (36,4%) αντιστοιχεί σε περίπου 910.000 περισσότερα άτομα. Το 45,5% του πληθυσμού στη χώρα μας ζει σε νοικοκυριά με καθυστερήσεις σε στεγαστικά δάνεια, ενοίκια ή λογαριασμούς κοινής ωφέλειας.

Οι παγκόσμιες στρατιωτικές δαπάνες για ένατη συνεχή χρονιά έφθασαν σε νέο ιστορικό υψηλό το 2023. Σύμφωνα με την έκθεση του Διεθνούς Ινστιτούτου Ερευνας για την Ειρήνη με έδρα τη Στοκχόλμη (SIPRI) οι στρατιωτικές δαπάνες σε πραγματικές τιμές, αφαιρούμενου του πληθωρισμού, αυξήθηκαν κατά 6,8% το 2023, φθάνοντας τα 2,44 τρισ. δολάρια, έναντι 2,24 τρισ. το 2022. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη αύξηση σε ετήσια βάση από το 2009. Ως αφορμή και όχι ως αιτία αυτού του «ράλι» επενδύσεων στους εξοπλισμούς, προβάλλεται κυρίως ο πόλεμος στην Ουκρανία. Ειδικότερα η Lockheed Martin αναμένει ότι οι πωλήσεις του 2024 θα διαμορφωθούν μεταξύ 70,5 δισ. και 71,5 δισ. δολαρίων, έναντι 68,5 δισ. έως 70 δισ. δολαρίων που προέβλεπε νωρίτερα. Την ίδια στιγμή οι μετοχές της εταιρείας σημείωσαν άνοδο 3,2% στις πρωινές συναλλαγές καθώς τα καθαρά κέρδη της Lockheed για το δεύτερο τρίμηνο, έφθασαν τα 6,85 δολάρια ανά μετοχή και ξεπέρασαν τις εκτιμήσεις της LSEG για 6,46 δολάρια ανά μετοχή. Οι συνολικές τριμηνιαίες πωλήσεις αυξήθηκαν κατά 8,5% στα 18,12 δισ. δολάρια, επίσης πάνω από τα 17,04 δισ. δολάρια που είχαν εκτιμηθεί.

Νέο κύμα «λουκέτων» εργοστασίων στη Β. Ελλάδα

Όσο κι αν η νεοφιλελεύθερη συμμορία του Μητσοτάκη θριαμβολογεί για «ανάπτυξη», για υποτιθέμενη «ολική επαναφορά» της ελληνικής οικονομίας, επιστροφή στην «κανονικότητα», επενδυτές που συρρέουν στην χώρα κ.λπ., η πραγματικότητα τους διαψεύδει εκκωφαντικά με τον πιο επώδυνο – δυστυχώς για τους εργαζόμενους – τρόπο. Ένα νέο κύμα «λουκέτων» έρχεται να συρρικνώσει ακόμα περισσότερο τον παραγωγικό τομέα (το ποσοστό της βιομηχανίας στο ΑΕΠ της χώρας διαμορφώνεται σε μόλις 9% ενώ στην Ευρώπη κυμαίνεται από 15% μέχρι 20%), πετώντας παράλληλα στον καιάδα της ανεργίας εκατοντάδες εργαζόμενους. Ειδικά στη Βόρεια Ελλάδα το φαινόμενο παίρνει κυριολεκτικά μορφή χιονοστιβάδας. Πέντε από τα μεγαλύτερα εργοστάσια έχουν βάλει οριστικά «λουκέτο» ή έχουν καταθέσει αίτηση πτώχευσης.

Sonoco Ελλάς Α.Ε

Η Sonoco Hellas – θυγατρική αμερικανικού κολοσού της Νότιας Καρολίνας στον κλάδο της συσκευασίας, με 300 εργοστάσια σε όλο τον κόσμο που απασχολούν 22.000 εργαζόμενους και πωλήσεις άνω των 7,3 δισ. δολαρίων – αποτελεί την συνέχεια του εργοστασίου παραγωγής κώνων κλωστοϋφαντουργίας EBIEN το οποίο ξεκίνησε να λειτουργεί τη δεκαετία του '70 στη Β. Ελλάδα. Το 1998 η EBIEN εξαγοράστηκε από την αμερικανική εταιρεία, διαθέτοντας αρχικά 4 εργοστάσια. Η εταιρεία ανακοίνωσε αιφνιδιαστικά στις 27 Μαρτίου, στους 98 εργαζόμενους της, ότι στις 31 Μαΐου κλείνει τα δύο εργοστάσιά της στην Ελλάδα, σε Θεσσαλονίκη και Κιλκίς, όπως και τελικά έπραξε. Η ελληνική παραγωγή της χαρτοποιίας Sonoco, η οποία πήγαινε κατά κύριο λόγο σε αγορές του εξωτερικού, θα μεταφερθεί στα ιταλικά εργοστάσια της εταιρείας, διασφαλίζοντας μικρότερο παραγωγικό κόστος.

Βαρβαρέσος Α.Ε. Ευρωπαϊκά Νηματουργεία

Η εταιρεία κλωστηρίων-βαφείων Βαρβαρέσος που ιδρύθηκε το 1964 στη Νάουσα και στην κορύφωσή της είχε φτάσει να απασχολεί 3.500 εργαζόμενους, έκλεισε και τα τρία εργοστάσιά της τον Απρίλιο κι απέλυσε τους 130 εναπομείναντες εργαζόμενους της, ενώ δεν έχει καταβάλει ούτε ευρώ από τις αποζημιώσεις και τα δεδουλευμένα τους. Η συγκεκριμένη επιχείρηση αντιμετώπιζε έντονα οικονομικά προβλήματα εδώ και χρόνια, ενώ μεγάλο μέρος των εργαζομένων της, είχε ήδη αποχωρήσει με επίσημη εργασία την τελευταία τετραετία. Το σύνολο των οφειλών της εταιρείας μόνο προς τους εργαζόμενους αγγίζει – σύμφωνα με το επιχειρησιακό Σωματείο των εργαζομένων – τα 7 εκατ. ευρώ!

Οινοποιία Τσάνταλης

Η Τσάνταλης, ήταν μια εμβληματική εταιρεία στον κλάδο της Οινοποιίας με ιστορία 134 χρόνων. Το οινοποιείο και τα αμπέλια του ήταν αυτά που όριζαν τα σύνορα των νομών Θεσσαλονίκης και Χαλκιδικής. Η εταιρεία κήρυξε πτώχευση στα τέλη του Ιουλίου. Η Τσάνταλης χρωστούσε περί τα 65 εκατ. ευρώ, τα 28 από αυτά σε τράπεζες, τα 18 σε Εφορία και ΕΦΚΑ και περί τα 3 εκατομμύρια στους 300 εργαζόμενους της. Στην Τσάνταλης είχαν μείνει τελευταία περίπου 150 εργαζόμενοι και το 70% αυτών εργαζόταν στην επιχείρηση για τουλάχιστον 20 με 25 χρόνια. Πριν από τις τελευταίες εξελίξεις, η επιχείρηση χρωστούσε στους εργαζόμενους μισθούς 7 μηνών, τα δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα και φυσικά την αποζημίωση απόλυσης, την οποία κινδυνεύουν να χάσουν εφόσον γίνει δεκτή η αίτηση πτώχευσης της εταιρείας η οποία θα εκδικαστεί τον προσεχή Οκτώβριο.

ΗΛΙΟΣ Βιομηχανία Πλεκτικής ΑΒΕΕ

Το εργοστάσιο κατασκευής εσωρούχων, ισοθερμικών ΗΛΙΟΣ (λειτουργούσε και αρκετά πρατήρια πώλησης), σταμάτησε υποτίθεται «προσωρινά» τη λειτουργία του στις 31 Οκτωβρίου 2023. Οι 30 περίπου (από τις 200) εναπομείναντες εργαζόμενες υπογράφησαν την απόλυσή τους μαζί με ιδιωτικό συμφωνητικό ότι μέχρι τις 31 Ιανουαρίου 2023 θα πληρωθούν χρωστούμενα τριών μηνών, τα οποία μέχρι και σήμερα δεν έχουν καταβληθεί (το συνολικό χρέος προς όλους τους εργαζόμενους φτάνει συνολικά περίπου το 1 εκατομμύριο ευρώ)! Οι εργαζόμενοι έχουν κινηθεί νομικά, καταθέτοντας και ασφαλιστικά μέτρα, ωστόσο, παρά το γεγονός ότι έχουν δικαιωθεί σε όλα τα δικαστήρια, δεν έχουν λάβει τίποτα. Μέχρι τις αρχές του τρέχοντος μήνα κυκλοφορούσαν πληροφορίες που ήθελαν την εταιρεία να συζητά την πώληση σε συγκεκριμένο αγοραστή που έδειξε ενδιαφέρον, αλλά ποτέ δεν επιβεβαιώθηκαν. Η επιχείρηση έχει επίσης οφειλή περίπου 5 εκατ. ευρώ προς την Εθνική Τράπεζα.

Fieratex (Αφοί Ανεζουλάκη Ανώνυμη Εταιρεία - Βαφεία Πλεκτήρια)

Η οικογένεια Ανεζουλάκη ίδρυσε τη Fieratex το 1988. Οι βιομηχανικές εγκαταστάσεις της στη Νέα Σάντα Κιλκίς εκτείνονται σε 58.000 τ.μ. και δραστηριοποιείται στον χώρο της παραγωγής υφασμάτων, επεξεργασίας και εμπορίας τους, είτε είναι ίδιας παραγωγής είτε παραγωγής τρίτων. Η Fieratex ήταν από τις μεγαλύτερες κλωστοϋφαντουργικές επιχειρήσεις στην Ελλάδα και απασχολούσε στην ακμή της περισσότερους από 2.000 εργαζόμενους. Η επιχείρηση έκλεισε στις 2 Αυγούστου καταθέτοντας αίτηση πτώχευσης, η οποία θα συζητηθεί τον προσεχή Οκτώβριο. Την ίδια μέρα απέλυσαν τους 100 εναπομείναντες εργάτες. Νωρίτερα, στις 5 Ιουνίου, οι εργάτες είχαν τεθεί σε διαθεσιμότητα. Τα ληξιπρόθεσμα χρέη της εταιρείας είναι: προς ΕΦΚΑ 821.662 ευρώ, προς Τράπεζες, 5,145 εκατ. ευρώ προς Ελληνικό Δημόσιο, 458.913 ευρώ!

Απέναντι στα λουκέτα των εργοδοτών, εθνικοποίηση με εργατικό έλεγχο!

Το κύμα κλεισίματος επιχειρήσεων είναι δεδομένο ότι θα συνεχιστεί. Προδιαγράφεται από την κάκιστη – στα όρια μιας νέας χρεοκοπίας – οικονομική κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού που μαρτυρούν κρίσιμοι δείκτες της οικονομίας (έλλειψη επενδύσεων, αύξηση του εμπορικού ελλείμματος, αύξηση δημόσιου χρέους και εκτόξευση των ιδιωτικών χρεών κ.λπ.) όσο και τις δυσμενείς πολιτικές εξελίξεις διεθνώς (εξάπλωση πολέμου, ανταγωνισμοί στην περιοχή κ.λπ.). Απέναντι στη στάση πληρωμών και επενδύσεων που έχουν κηρύξει οι καπιταλιστές, απέναντι στη φυγή κεφαλαίων, το κλείσιμο - εγκατάλειψη ή πτώχευση εργοστασίων και επιχειρήσεων, μια λύση υπάρχει: η επαναλειτουργία αυτών με εθνικοποίηση υπό εργατικό έλεγχο, χωρίς αποζημίωση για τους εργοδότες, καθώς και η δήμευση των περιουσιών τους. Αποτελεί τη μόνη ρεαλιστική απάντηση που πρέπει και μπορεί να επιβάλει το εργατικό κίνημα, για την ανασυγκρότηση τους παραγωγής, την επανεκκίνηση της οικονομίας και τη μείωση της ανεργίας. Μέρος ενός συνολικού σχεδίου σωτηρίας από την καπιταλιστική κρίση, μιας ριζικά διαφορετικής διαχείρισης της οικονομίας, σε ρήξη με το κεφάλαιο, το αστικό κράτος και τους θεσμούς του που πιστά το υπηρετούν.

■ Νίκος Κτενάς

επίκαιρα...

Ρεκόρ εργατικών δολοφονιών μέσα στο καλοκαίρι

Στις 24 Ιουλίου σκοτώθηκε 63χρονος εργαζόμενος σε ιδιωτικό συνεργείο, στα ναυπηγεία της Σαλαμίνας. Ο 63χρονος μεταλλεργάτης σκοτώθηκε όταν τον καταπλάκωσε ο καταπέλτης του «Jumbo Jet» της sea jets όπου εργαζόταν τραυματίζοντας ταυτόχρονα 3 συναδέλφους του. Ο 63χρονος είχε πάθει έμφραγμα και είχε βγει στη σύνταξη, αλλά είχε ξαναγυρίσει στη δουλειά. Στις 28 Ιουλίου πέθανε εργαζόμενος στο κατάστημα Σκλαβενίτη στο Καματερό, καθώς δούλευε στην αποθήκη, σε συνθήκες καύσωνα, χωρίς κλιματισμό. Τα μηχανήματα κλιματισμού υπήρχαν, αλλά δεν λειτουργούσαν. Στις 30/07 πέθανε συμβασιούχος εργαζόμενος στο δήμο Πειραιά, λόγω της εντατικοποίησης της εργασίας (ελάχιστοι εργαζόμενοι, συνεχείς βραδινές βάρδιες, ρεπό που δεν δίνονται). Αυτά είναι μόνο κάποια από τα θύματα της εργοδοτικής ασυδοσίας το τελευταίο διάστημα, τα οποία διαρκώς αυξάνονται στο βωμό του κέρδους. Εργοδότες - επιχειρηματίες βασίζουν την εκτίναξη των κερδών τους πάνω στις πλάτες των εργαζομένων ενώ η κυβέρνηση ΝΔ το εξασφαλίζει αυτό με την επιβολή ενός εργασιακού μεσαίωνα, το ξήλωμα κάθε δικαιώματος των εργαζομένων (8ωρο, 5ήμερη εργασία) και την υποχρηματοδότηση και το ξεπούλημα κάθε κοινωνικής παροχής (Υγεία, Παιδεία) και κρατικών υπηρεσιών (δήμοι, πυροσβεστική κ.λπ.).

Δολοφονίες και κακομεταχείριση κατά των μεταναστών

Στις 23/08 μετανάστης που βρισκόταν σε ταχύπλοο ανοιχτά της Σύμης, μαζί με άλλους 13 μετανάστες, δολοφονήθηκε από σφαίρα του λιμενικού. Το λιμενικό επικαλέστηκε τους «επικίνδυνους ελιγμούς κατά την καταδίωξη» του σκάφους και «προειδοποιητικές βολές» για να δικαιολογήσει τη δολοφονία. Στις 20/08 76 πρόσφυγες μεταφέρθηκαν από τη Γαύδο στην Κρήτη στο γκαράζ του επιβατικού πλοίου «ΣΑΜΑΡΙΑ 1». Η εταιρεία σε συνεργασία με το λιμενικό φόρτωσαν τους πρόσφυγες στο γκαράζ σαν ζώα και ξέχωρα από τους υπόλοιπους επιβάτες, παρά το γεγονός ότι αυτό απαγορεύεται ρητά για λόγους ασφάλειας από τον γενικό κανονισμό λιμένων και παρά τις διαμαρτυρίες των επιβατών. Στις 20/08 σκάφος με 115 μετανάστες έφτασε ανοιχτά της Ερεσού στη Μυτιλήνη. Ενώ η παρουσία του ήταν γνωστή στον τύπο και στις αρχές από το πρωί και σκάφη του λιμενικού βρίσκονταν κοντά στο σκάφος των προσφύγων κατά τη διάρκεια της μέρας, το λιμενικό «διέσωσε» τους πρόσφυγες το βράδυ. Λίγο μετά, το σκάφος βυθίστηκε. Το λιμενικό, σε συνεργασία με τη Frontex και με την σαφή πολιτική κατεύθυνση της κυβέρνησης Μητσοτάκη μεταχειρίζεται τους πρόσφυγες σαν ζώα, τους αφήνει έρμαιοι στη θάλασσα όταν δεν τους πνίγει το ίδιο και τους δολοφονεί. Η κυβέρνηση συνεχίζει ακάθεκτη τη δολοφονική αντιμεταναστευτική πολιτική της για να υπερασπιστεί το αντιδραστικό «φρούριο» της ΕΕ.

Η Αττική μπροστά στη λειψυδρία

Η απουσία βροχοπτώσεων και χιονοπτώσεων το τελευταίο διάστημα, σε συνδυασμό με την απουσία ή υποχρηματοδότηση έργων υποδομής και τον υπερπληθυσμό που προκαλεί η «τουριστική βιομηχανία», έχει φέρει πολλές περιοχές της χώρας αντιμέτωπες με τη λειψυδρία. Στην Αττική, η ΕΥΔΑΠ ξεκίνησε να χρησιμοποιεί τα αποθέματα της Μαυροσουβάλας στην Πάρνηθα και της Υλίκης, καθώς τα αποθέματα του φράγματος του Μόρνου δεν επαρκούν. Αν η ανομβρία συνεχιστεί και τον χειμώνα, τότε οι καταναλωτές θα έρθουν αντιμέτωποι με την αύξηση των τιμολογίων ή και με περιορισμούς στην υδροδότηση. Ο διευθύνων σύμβουλος της ΕΥΔΑΠ πάντως, δεν παρέλειψε να «νουθετήσει» τους πολίτες, σύμφωνα με το δόγμα της ατομικής ευθύνης, να σταματήσουν να πλένουν τα αυτοκίνητα και τα μπαλκόνια τους.

Αντεργατικά μέτρα: Βαρέλι δίχως πάτο - Στο στόχαστρο και το επίδομα ανεργίας

Το τελευταίο διάστημα, παρά τις συνεχείς δηλώσεις του Μητσοτάκη περί ανάπτυξης, σταθερότητας και ενίσχυσης των κοινωνικά αδύναμων, η κυβέρνησή του έχει ψηφίσει μια σειρά από νεοφιλελεύθερα αντεργατικά μέτρα. Μετά τον εργατοκτόνο νόμο Χατζηδάκη, ψηφίστηκε πέρσι το 2023, ο νόμος έκτρωμα του Γεωργιάδη και τέλος αυτήν την κατάσταση ήρθαν να συμπληρώσουν οι υπουργικές αποφάσεις της Κεραμέως.

Από την 1η Ιουλίου έχει ξεκινήσει η εφαρμογή της δήμερης εργασίας (με απόφαση αποκλειστικά του εργοδότη) σε κλάδους 24ωρης λειτουργίας (όπως στη βιομηχανία). Μια σειρά από εργοδότες σε κλάδους όπως εστίασης, τουρισμού, εμπορίου κ.ά. εκμεταλλεύτηκαν τα κενά που υπήρχαν στο σύστημα δήλωσης δήμερης εργασίας κι έτσι ανάγκασαν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους στη χώρα να δουλέψουν «νόμιμα» την έκτη μέρα. Σύμφωνα με τα στοιχεία του υπουργείου Εργασίας μόλις το 0,076% των επιχειρήσεων που καλύπτει ο νόμος έκαναν χρήση της διάταξης. Οι εργαζόμενοι όχι μόνο «δεν έκαναν ουρές» για να εργαστούν έκτη μέρα, όπως δήλωνε προκλητικά ο Άδωνις, αλλά αναγκάστηκαν να το κάνουν κάτω από την απειλή της απόλυσης. Για άλλη μια φορά αποδεικνύεται πως μοναδικός σκοπός της κυβέρνησης είναι με τους νόμους και τα μέτρα της να νομιμοποιεί τις κάθε λογής εργοδοτικές αυθαιρεσίες που συμβαίνουν στους χώρους δουλειάς παρά να ενισχύσει και να προστατεύσει τους εργαζόμενους.

Από την 1η Ιουλίου επίσης εφαρμόζεται και η αντιδραστική εγκύκλιος

του υπουργείου Εργασίας που αφορά στον χρόνο εργασίας των εργαζομένων. Σε κλάδους που πριν την έναρξη της βάρδιας του εργαζόμενου απαιτείται προετοιμασία (όπως ο κλάδος της βιομηχανίας), το δωρο μετατρέπεται σε 9ωρο και μάλιστα απλήρωτο καθώς τα πρώτα και τα τελευταία 30 λεπτά θεωρούνται χρόνος προετοιμασίας.

Ταυτόχρονα ξεκινά να ισχύει η λεγόμενη «ευέλικτη προσέλευση» του εργαζόμενου μέσα σε ένα εύρος 120 λεπτών! Αυτό σημαίνει πως εργαζόμενος με ωράριο 8:00-16:00 μπορεί, μετά από «υπόδειξη» – εξαναγκασμό του εργοδότη, να χτυπάει κάρτα στις 10:00. Έτσι ο εργαζόμενος μπορεί να δουλεύει «νόμιμα» και χωρίς καμία υπερωρία πληρωμένη από τις 8:00 έως τις 18:00. Ξαν να μην έφτανε όμως αυτό, προκειμένου να νομιμοποιήσουν πλήρως την αδήλωτη εργασία, η κυβέρνηση χάρισε στους εργοδότες μέχρι και 3 μέρες το μήνα τις οποίες μπορεί ο εργαζόμενος να μη χτυπήσει την κάρτα εργασίας και δε θα υπάρξει κανένα πρόστιμο καθώς θα θεωρηθεί «αμέλεια». Κανονικά και «με τον νόμο» δηλαδή πάνω από το 10% των μεροκάματων μας μπορούν να είναι αδήλωτα! Η πολυδιαφημιζόμενη ψηφιακή κάρτα εργασίας που υποτίθεται ότι εφαρμόζεται για να περιορίσει την μαύρη εργασία, κυβέρνηση και εργοδοσία την χρησιμοποιούν σαν δούρειο ίππο για την περαιτέρω νομιμοποίηση τη απλήρωτης, αδήλωτης εργασίας.

Νέα επίθεση της κυβέρνησης στους ανέργους

Το επόμενο χτύπημα αναμένεται να ανακοινωθεί από τον Μητσοτάκη

στην ΔΕΘ και θα αφορά στο επίδομα ανεργίας. Σύμφωνα με το σχέδιο της κυβέρνησης το επίδομα ανεργίας θα αποσυνδεθεί από τον κατώτατο μισθό και θα σχετίζεται με τον μισθό και τη διάρκεια ασφάλισης του εργαζόμενου. Αυτό υποτίθεται γίνεται για να αυξηθεί το επίδομα ανεργίας αλλά δεν αναφέρεται πουθενά ότι περίπου το 40% των εργαζομένων στην Ελλάδα παίρνουν λιγότερα από τον κατώτατο μισθό και πως η ανασφάλιστη εργασία βρίσκεται στην πρώτη θέση της ΕΕ. Επίσης, μετά από ένα τρίμηνο το επίδομα ανεργίας θα μειώνεται από 60-70% του μισθού στο 50-55% του μισθού. Αυτό, σύμφωνα με την κυβέρνηση, θα συμβαίνει για να δίνεται «κίνητρο» στον άνεργο να βρει δουλειά και να μην «συνηθίζει» να ζει με επιδόματα! Δηλαδή η κυβέρνηση θέλει να μας «πείσει» ότι ένας άνθρωπος μπορεί να «συνηθίσει» να ζει με 400 ευρώ το μήνα, όταν εργαζόμενοι με 800/900 ευρώ δεν μπορούν να βγάλουν τον μήνα λόγω της γενικευμένης ακρίβειας και της ανόδου των τιμών σε νοίκια, λογαριασμούς σούπερ μάρκετ κ.ά. Τέλος, μέσα στο φθινόπωρο αναμένεται να ψηφιστεί νέο μίνι ασφαλιστικό νομοσχέδιο. Σύμφωνα με τα έως τώρα στοιχεία δεν υπάρχει καμία συζήτηση για αυξήσεις στις συντάξεις και μείωση των ορίων συνταξιοδότησης.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη ψηφίζει και εφαρμόζει διαρκώς σωρεία αντεργατικών μέτρων και, στο βωμό της «ευελιξίας», θυσιάζει κάθε δικαίωμα και κατάκτηση που έχει απομείνει στους εργαζόμενους ώστε να παγιωθεί το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης. Οι συνέπειες θα πέσουν για μία ακόμα φορά στις πλάτες μας: ξεχείλωμα του ωραρίου, συρρίκνωση του μισθού, εκτίναξη

των εργατικών ατυχημάτων/δολοφονιών λόγω των εξαντλητικών ωραρίων, αύξηση της ανεργίας και περαιτέρω βύθιση της κοινωνίας σε μια κατάσταση ακραίας φτώχειας. Όλα αυτά, την ώρα που αναμένεται νέο κύμα ακρίβειας που θα σαρώσει το εισόδημα των εργαζομένων. Χαρακτηριστικά τον Σεπτέμβρη αναμένεται αύξηση 15-20% στον καφέ, αντίστοιχη αύξηση αναμένεται και στα προϊόντα της βιομηχανίας τροφίμων ενώ σημαντικές αυξήσεις έχουν καταγραφεί και στα τιμολόγια του ρεύματος.

Ταυτόχρονα η Ελλάδα βρίσκεται στην τελευταία θέση της ΕΕ όσον αφορά στο ωρομίσθιο που παίρνουν οι εργαζόμενοι. Σύμφωνα με στοιχεία του Κέντρου Προγραμματισμού και Οικονομικού Ελέγχου (ΚΕΠΕ) οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα δουλεύουν τις περισσότερες ώρες στην ΕΕ και αμειβο-νται με το χαμηλότερο ωρομίσθιο στην ΕΕ ξεπερνώντας την Βουλγαρία. Είναι φανερό ότι βασική προτεραιότητα της κλίικας Μητσοτάκη είναι να πλουτίσει ακόμα περισσότερο μια σάπια ελίτ αρπακτικών που παρασιτεί πάνω στη κοινωνία. Μας θέλουν δούλους χωρίς δικαιώματα, έρμια στις ορέξεις των εργοδοτών. Ενώ εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα τσακίζονται από τη συνεχιζόμενη ακρίβεια, η κυβέρνηση του 10% συνεχίζει το καταστροφικό της έργο. Αυτό το καταστροφικό έργο δεν πρόκειται να σταματήσει από μόνο του. Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε να το σταματήσουμε. Μόνο με την ενότη-τα, το πρόγραμμα, τους αγώνες και την οργάνωσή μας μπορούμε να επιβάλου-με τις ανάγκες μας.

ΛΑΡΚΟ: Το ξεπούλημα και ο εμπαιγμός των 1.300 εργαζομένων συνεχίζεται

Η ΛΑΡΚΟ αποτελεί σήμερα μια από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες – από τις ελάχιστες που έχουν απομείνει – στην Ελλάδα. Η αξία των κοιτασμάτων της εκτιμάται στα 20 δισ. δολάρια, καλύπτει δηλαδή το 6% της ζήτησης της ευρωπαϊκής αγοράς σε νικέλιο. Η κυβέρνηση της ΝΔ έχει εκκινήσει τη διαδικασία ιδιωτικοποίησής της από το 2020. Η συμφωνία προέβλεπε την εξαγορά, με μόλις 6 εκατομμύρια ευρώ, των μεταλλείων της Εύβοιας, της Καστοριάς και της Λάρυμνας – δηλαδή το σύνολο των κοιτασμάτων νικελίου και κοβαλτίου όλης της Ελλάδας – ενός λιγνιτωρυχείου στα Σέρβια, δύο οικισμών, του εργοστασιακού συγκροτήματος της Λάρυμνας και του λιμανιού της, καθώς και έναν πρότυπο ΧΥΤΑ που κόστισε πάνω από 40 εκατομμύρια ευρώ. Πρόκειται για το ξεπούλημα όλης της ακίνητης περιουσίας της ΛΑΡΚΟ απαλλαγμένη από οφειλές και τους 1.300 εργαζόμενους της, οι οποίοι απολύθηκαν μαζικά. Αγνοώντας τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων, αλλά και την κατακραυγή της κοινωνίας, η κυβέρνηση συνεχίζει ακάθεκτη την εκποίηση της μεγαλύτερης μονάδας εξόρυξης και επεξεργασίας νικελίου στην Ευρώπη. Η απάντηση ότι οι εργαζόμενοι της ΛΑΡ-

ΚΟ «κάθονται και πληρώνονται» του υπουργού Μεταφορών Χρήστου Σταϊκούρα, όταν διερωτήθηκε από τις γυναίκες των εργαζομένων για το τι θα γίνει με τη ΛΑΡΚΟ, είναι ενδεικτική της αλαζονείας της κυβέρνησης. Από την άλλη, η πρόσφατη ακύρωση της αγοράς από τη κοινοπραξία ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ-AD Holdings δείχνει τη μεθόδευση του ξεπουλήματος έναντι πινακίου φακής. Η απόσυρση του ενδιαφέροντος της κοινοπραξίας έχει στόχο την εκκίνηση νέου διαγωνισμού, ώστε να αρθούν και οι τελευταίοι όροι που υποχρέωναν τον αγοραστή σε μια έστω υποτυπώδη λειτουργία του εργοστασίου. Είναι προφανές ότι δεν τους ενδιαφέρει οποιαδήποτε παραγωγική επένδυση, πόσο δε μάλλον οι ζωές των 1.300 εργαζομένων και των οικογενειών τους που πετιούνται στο δρόμο. Ενδιαφέρονται μόνο να αγοράσουν την τεράστια ακίνητη περιουσία της ΛΑΡΚΟ μισοτιμής.

Δεν είναι η πρώτη φορά που επιχειρείται το ξεπούλημα της ΛΑΡΚΟ. Από την ίδρυσή της το 1963 μέχρι και σήμερα, έχει αλλάξει αρκετά χέρια, από τον ιδιοκτήτη της, Μποδοσάκη, φτάνοντας στα χέρια του Δημοσίου με ένα ιδιότυπο καθεστώς κρατικής διαχείρισης. Ο Μποδοσάκης είχε κάθε δυνατή διευκόλυνση τόσο από τις προδικατορικές κυβερνήσεις όσο και

από τη χούντα, ώστε να καταφέρει να στήσει μια από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες της χώρας. Το πέρασμα στα χέρια του ελληνικού κράτους γίνεται στο πλαίσιο της εκκαθάρισης των χρεών της, τα οποία προφανώς επωμίζεται το Δημόσιο. Τη δεκαετία του 1990, η κυβέρνηση Μητσοτάκη θα προσπαθήσει αποτυχημένα να πουλήσει την εταιρία στο πλαίσιο της λαίλαπας ιδιωτικοποιήσεων που εξαπέλυσε. Μετά από χρόνια κακοδιαχείρισης από το Δημόσιο (προπωλήσεις παραγωγής στο 1/3 της διεθνούς τιμής κ.ά.), η κυβέρνηση Μητσοτάκη – αυτή τη φορά του υιού – την προσφέρει σε εγχώρια και διεθνή αρπακτικά απαλλαγμένη από οφειλές και τους εργαζομένους της, οι οποίοι μένουν σε σπίτια που έχουν δοθεί ως αντιπαροχή, ιδιοκτησία της επιχείρησης.

Εδώ και 4 χρόνια, οι εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ δίνουν έναν σκληρό και ανυποχώρητο αγώνα. Έχουν καταφέρει να καθυστερήσουν τις προσπάθειες της κυβέρνησης, όμως αυτό δεν αρκεί μπροστά σε ένα καθεστώς που έχει αυτονομηθεί από την κοινωνία και ένας από τους κύριους στόχους του είναι να απομυζήσει τη δημόσια περιουσία. Χρειάζεται ένα σχέδιο αγώνων, για να ανοιχθεί το ζήτημα σε όλη την κοινωνία. Η ΓΣΕΕ δεν έχει καλέσει καμία κινητοποίηση για το θέμα

της ΛΑΡΚΟ. Με ανέξοδες ανακοινώσεις στήριξης προσπαθεί να κρύψει την πλήρη απουσία της. Από την άλλη, το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ επιδίδεται σε κινήσεις εντυπωσιασμού με συγκεντρώσεις – φιέστες, προσπαθώντας να καρπωθεί τον αγώνα για ψηφοθηρικούς λόγους και να τον κάνει ακίνδυνο. Τόσο η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, όσο και η σταλινική δεν θέλουν και δεν μπορούν να συμβάλουν για να νικήσει ο αγώνας των εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ. Μόνο οι ίδιοι οι εργαζόμενοι της έχουν την δυνατότητα να τους ξεπεράσουν, κάτι που αποτελεί και βασική προϋπόθεση για να σταματήσουν τα σχέδια της κυβέρνησης.

Η ίδια η ΛΑΡΚΟ αποτελεί από τα τελευταία παραγωγικά κομμάτια της χώρας, και η διατήρηση του δημόσιου χαρακτήρα της, η βιωσιμότητα και η παραπέρα ανάπτυξή της πρέπει να εξασφαλιστεί. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε την εκποίηση ή την πτώχευσή της. Πρέπει να παλέψουμε μαζί με τους εργαζόμενους της ΛΑΡΚΟ γιατί η νίκη στο δίκαιο αγώνα τους, έναν αγώνα εντέλει ενάντια στον πυρήνα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής, θα αποτελέσει ένα πρώτο πλήγμα στην κυβέρνηση Μητσοτάκη και μπορεί να ανοίξει το δρόμο για την αντεπίθεσή μας.

■ Νίκος Σπ.

Διαγραφές φοιτητών

Καμπάνια της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης για τον Σεπτέμβρη

Το φοιτητικό κίνημα του Γενάρη-Μάρτη, που χαρακτηρίστηκε από τις εβδομαδιαίες γενικές συνελεύσεις και κινητοποιήσεις και τις καταλήψεις διαρκείας, παρά την δυναμική του, δεν κατάφερε να ολοκληρώσει τον στόχο του, δηλαδή να ρίξει τον νόμο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και να βάλει φρένο στα σχέδια του υπουργείου για τη διάλυση της δημόσιας - δωρεάν εκπαίδευσης. Η κυβέρνηση από την άλλη είναι αποφασισμένη να ολοκληρώσει τον δικό της στόχο για την πλήρη ιδιωτικοποίηση - εμπορευματοποίηση της Παιδείας. Το βασικό νομοθετικό οπλοστάσιο για την επίτευξη του στόχου της έχει ολοκληρωθεί και μπροστά της έχει το δύσκολο έργο της εφαρμογής όλων των αντεκπαιδευτικών νόμων. Βασικές αιχμές αυτής της επίθεσης θα είναι α) η διάλυση της Φοιτητικής Μέριμνας και β) οι διαγραφές φοιτητών.

Αρχικά, όσον αφορά στις διαγραφές, σύμφωνα με τις εξαγγελίες του υπουργείου, οι πρώτες θα γίνουν τον Σεπτέμβρη του 2025 και θα αφορούν τους φοιτητές που όταν πέρασε ο νόμος Κεραμέως - Χρυσοχοϊδή ήταν ήδη πάνω από ν+2 έτη. Μόνο στα κεντρικά ιδρύματα της χώρας σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη θα διαγραφούν 120.744 από τους 227.405 εγγεγραμμένους φοιτητές, δηλαδή το 50% των εγγεγραμμένων φοιτητών.

Για πολλούς, το «προνόμιο» του «αιώνιου» φοιτητή, όπως το παρουσιάζουν οι νεοφιλελεύθεροι της ΝΔ, δεν αποτελεί παρά μια άλλη όψη της κοινωνικής μειονεξίας. Το αυξημένο κόστος ζωής αναγκάζει μεγάλη μερίδα των φοιτητών να εργάζεται παρά-

λλη με τις σπουδές της ώστε να μπορεί να επιβιώσει, κάτι το οποίο προφανώς αποτελεί τροχοπέδη για την λήψη του πτυχίου. Επίσης η υποβάθμιση των πτυχίων που επιχειρεί η κυβέρνηση μέσα από τους απανωτούς νόμους που περνάει, τα καθιστά απλά χαρτιά που δεν εξασφαλίζουν μια καλύτερη θέση εργασίας. Άρα ένα βασικό κίνητρο για να πάρει κανείς πτυχίο νωρίς, γκρεμίζεται.

Προετοιμάζουν επί της ουσίας διαγραφές φοιτητών, οδηγώντας μ' αυτό τον τρόπο χιλιάδες φοιτητές εκτός πανεπιστημίων, αποκλείοντας από την εκπαίδευση τα πιο φτωχά κομμάτια της κοινωνίας που αναγκάζονται να δουλεύουν για να ανταπεξέλθουν στο κόστος σπουδών. Τα πανεπιστήμια πραγματικά θα ερημώσουν, καθώς λιγότεροι φοιτητές σημαίνει λιγότεροι καθηγητές και τελικά συγχωνεύσεις και κλεισίματα σχολών. Οι φοιτητές θα σπουδάζουν σε μια ακόμη πιο εντατικοποιημένη καθημερινότητα και δεν θα έχουν χρόνο να ασχολούνται με τίποτα άλλο πέρα από τα μαθήματα και τις εξετάσεις, όπως την κοινωνικοποίηση και πολιτικοποίησή τους. Είναι επίσης βέβαιο ότι, στα πλαίσια της συνολικότερης επιβολής διδασκτρών που επιχειρούν, οι φοιτητές που υπερβαίνουν τα όρια φοίτησης θα πληρώνουν διδάκτρα για να μην διαγραφούν, καθιστώντας τα όρια φοίτησης, όρια του πορτοφολιού κάθε φοιτητή. Ένας ακόμη λόγος είναι η τρομοκρατία των φοιτητών. Η διαγραφή δε θα επιβάλλεται μόνο σε φοιτητές που ξεπερνούν τα όρια φοίτησης αλλά και για πειθαρχικά παραπτώματα. Εάν επομένως ένας φοιτητής π.χ. συνδικαλιζείται και οργανώσει μια κατάληψη στην σχολή του,

θα απειλείται με την οριστική διακοπή των σπουδών του.

Ταυτόχρονα η κυβέρνηση επιτίθεται λυσσαλέα στην φοιτητική μέριμνα. Αυτή η προσπάθεια ενορχηστρώνεται από εσωτερικούς κανονισμούς που θα επιτρέπουν να μένουν στις εστίες όσοι είναι «άριστοι» στην τσέπη και τις επιδόσεις. Έχει ξεκινήσει ένα μαπαζ εξώσεων όσων φοιτητών δεν πληρώνουν τα χαράτσια ή συνδικαλιζονται. Πρόβα τζενεράλε για το τι πρόκειται να ακολουθήσει πανελλαδικά αποτελεί η επίθεση της πρυτανείας του Παν. Ιωαννίνων στο ΣΕΦΠΠ. Πέρα από τις εστίες στο στόχαστρο έχουν μπει κι άλλα κομμάτια της μέριμνας, όπως είναι τα συγγράμματα και όλες οι λέσχες, με στόχο να περάσουν σε ιδιώτες που θα επιβάλουν αντίτιμο. Ήδη έχουν ιδιωτικοποιηθεί κομμάτια της περιουσίας του πανεπιστημίου, τα οποία εντάσσονται στη μέριμνα, μέσω της μετατροπής τους σε ΝΠΙΔ κι άλλες δομές των ΑΕΙ, όπως τα αναγνωστήρια του ΕΚΠΑ, οι δασικές εκτάσεις του ΑΠΘ, δομές ψυχολογικής κι ιατρικής περίθαλψης των φοιτητών, κ.ά.

Χωρίς δημόσια και δωρεάν φοιτητική μέριμνα δεν μπορεί να υφίσταται δημόσια και δωρεάν Παιδεία. Ειδικά στις σημερινές συνθήκες, που το κόστος ζωής αυξάνεται δραματικά ενώ οι μισθοί παραμένουν καθηλωμένοι, η φοιτητική μέριμνα είναι απαραίτητη. Τα παιδιά πολλών οικογενειών αδυνατούν να ανταπεξέλθουν στο κόστος στέγασης, σίτισης κ.λπ., επομένως πετούνται εκτός εκπαίδευσης.

Κεντρική στόχευση όλων των αστικών κυβερνήσεων - και ειδικά της ΝΔ - είναι η

ιδιωτικοποίηση - εμπορευματοποίηση της Παιδείας και κάθε τι που κάνουν κινείται προς αυτήν την κατεύθυνση. Αυτό μετά και τον νόμο Πιερρακάκη είναι πλέον ξεκάθαρο. Δεν πρέπει να συνηθίσουμε την καταπάτηση των δικαιωμάτων μας, σ' αυτήν τη νέα χούντα. Οι φοιτητές πρέπει να ξαναπιάσουμε το κόκκινο νήμα των αγώνων. Να ανασυγκροτήσουμε τους συλλόγους μας και με όπλο την αυτοοργάνωση, μαχητικά μέσα πάλης και την ενότητα στους αγώνες, να σταματήσουμε το ξεπούλημα της δημόσιας - δωρεάν Παιδείας και να ριζώσουμε την χουντική, νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη. Ως ΣΣΠ καλούμε κάθε φοιτητή/φοιτήτρια, που θέλει πραγματικά να παλέψει για την οργάνωση ενός μαζικού - μαχητικού φοιτητικού κινήματος, σε κοινή δράση. Μέσα από τις γενικές μας συνελεύσεις και τα συντονιστικά θα πρέπει να δημιουργήσουμε εστίες αγώνα παντού, να οργανώσουμε έναν ανυποχώρητο αγώνα διαρκείας, ώστε να ριζώσουμε τους αντεκπαιδευτικούς νόμους και την ίδια την κυβέρνηση της ΝΔ που θέλει να πάρει πίσω μια μια κάθε κατάκτηση του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος.

Το υπουργείο Παιδείας, μέσα στο καλοκαίρι με τα σχολεία κλειστά, συνεχίζει με σφοδρότητα να επιτίθεται με αιχμή του δόρατος την αξιολόγηση και την περαιτέρω ιδιωτικοποίηση όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης. Μέσα στον Ιούλιο ψήφισε νόμο δόθηκε ψηφιακή αναβάθμιση του σχολείου που χτυπά τα μορφωτικά δικαιώματα κυρίως των μαθητών στην παραμεθόριο και των μαθητών με ειδικές ανάγκες, με την καθιέρωση της τηλεκπαίδευσης. Αιφνιδιαστικά κατήγγειλε χιλιάδες οργανικές θέσεις εκπαιδευτικών - υποτίθεται λόγω υπογεννητικότητας - και ταυτόχρονα με εγκυκλίους που παρερμηνεύουν ακόμα και τους δικούς τους νόμους προχωρά σε συγχωνεύσεις και καταργήσεις τμημάτων. Τέλος αρνείται πεισματικά να μονιμοποιήσει τους νεοδιόριστους παρά τη δικαστική απόφαση του διοικητικού εφετείου για άμεση μονιμοποίηση των νεοδιόριστων του 2020 χωρίς αξιολόγηση και αντί αυτού συνεχίζει τις απειλές και την τρομοκρατία για εφαρμογή πειθαρχικών μέτρων σε απεργούς μέσω κλήσεων σε απολογία, ΕΔΕ και πειθαρχικών (σε Πάτρα, Ροδόπη, Κιλκίς Ημαθία, Χανιά, Αττική) και σε όσους εκπαιδευτικούς αντιστέκονται συμμετέχοντας στην απεργία - αποχή.

Αντεκπαιδευτικός νόμος: ψηφιακό σχολείο & τηλεκπαίδευση για πλήρη ιδιωτικοποίηση

Οι ταξικοί φραγμοί που έχουν υψωθεί για παιδιά της εργατικής τάξης και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, με την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, την ΕΒΕ, την τράπεζα θεμάτων, την περαιτέρω ιδιωτικοποίηση των δομών φοιτητικής μέριμνας θα ενταθούν ακόμα περισσότερο με τον νέο αντεκπαιδευτικό νόμο.

«Ψηφιακός μάγος» ο Πιερρακάκης

Αντικαθιστούν το μάθημα μέσα στην τάξη με την τηλεκπαίδευση

Τα σχολεία αυτά θα λειτουργούν μόνο με τρεις εκπαιδευτικούς από τέσσερις ειδικοί (φιλόλογοι, μαθηματικοί, φυσικοί και καθηγητές πληροφορικής), ενώ τα υπόλοιπα μαθήματα θα διδάσκονται με τηλεκπαίδευση από εκπαιδευτικούς του πλησιέστερου σχολείου. Η εξ αποστάσεως διδασκαλία δεν θα μείνει μόνο στις απομακρυσμένες περιοχές αφού ο νόμος προβλέπει ότι μπορεί να επεκταίνεται και σε άλλες τάξεις σχολικών μονάδων όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης, σε επιπλέον μαθήματα και με κάθε ψηφιακό τρόπο, δηλαδή είτε με σύγχρονη είτε με ασύγχρονη εκπαίδευση! Επίσης η κατ' οίκον διδασκαλία μαθητών που αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα υγείας θα μπορεί να γίνεται με τηλεκπαίδευση. Τέλος θεσπίζουν το «ψηφιακό φροντιστήριο» και εμπλέκουν ιδιωτικούς φορείς με τον επαγγελματικό προσανατολισμό στην Α' Λυκείου, την αντιμετώπιση της βίας και την επιμόρφωση των εκπαιδευτικών.

Όπως είχαμε επισημάνει ως Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών από την περίοδο της πανδημίας, η εξ αποστάσεως διδασκαλία δεν ήταν ένα προσωρινό ή αθώο μέτρο που θα χρησιμοποιούταν για να αντιμετωπίσουμε την τότε «έκτακτη» κατάσταση. Πρόκειται για ένα επικίνδυνο όπλο στην φαρέτρα της κυβέρνησης ενάντια στα εργασιακά μας δικαιώματα, στα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών αλλά και στα δημοκρατικά - συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες μαθητών και εκπαιδευτικών. Γι' αυτό τότε παλέψαμε σθεναρά για να μην εφαρμοστεί.

Δυστυχώς δικαιωθήκαμε πλήρως, αφού η τηλεκπαίδευση χρησιμοποιήθηκε για να χτυπήσει τις μαθητικές και φοιτητικές καταλήψεις, για να παραβιάσει ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα και εργασιακά δικαιώματα, για να ξεπλένει την ανικανότητα του κράτους να κρατά ανοιχτά τα σχολεία όταν υπάρχουν ακραία καιρικά φαινόμενα και τώρα φτάσαμε στο σημείο με αυτόν τον νόμο έκτρωμα να πετσοκόψουν τις κρατικές δαπάνες για τη λειτουργία των σχολείων και για τις προσλήψεις εκπαιδευτικών. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι έγινε το μέσο για να τσακίσουν τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών μπροστά στην εξοικονόμηση χρημάτων. Δεν είναι απλά μία ακόμη υποβάθμιση της παρεχόμενης εκπαίδευσης. Είναι κατάργηση του μαθήματος σε όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης για κάποιους μαθητές (των σοβαρά αρρώστων και των απομακρυσμένων περιοχών ή και όλων στη συνέχεια).

«Ψηφιακό φροντιστήριο»: οριστική κατάργηση των δομών των πενιχρών αντισταθμιστικών μέτρων για αδύναμους μαθητές

Είναι η παραδοχή ότι η κυβέρνηση δεν θα κάνει τίποτα για τον εξορθολογισμό - μείωση της ύλης, για τη μείωση του αριθμού των μαθητών ανά τμήμα για να μπορούν οι εκπαιδευτικοί να ανταποκρίνονται με καλύτερο τρόπο στις ανάγκες όλων των μαθητών και για να εκλείψει η ανάγκη ύπαρξης φροντιστηρίων. Είναι η παραδοχή ότι δεν θα παρθεί κανένα ουσιαστικό μέτρο στήριξης για τους αδύναμους μαθητές με επέκταση σε κάθε σχολείο ενισχυτικής και πρόσθετης

διδασκτικής στήριξης. Άλλωστε, με την πλήρη ιδιωτικοποίηση που επιχειρείται οι γνώσεις μετατρέπονται σε εμπορεύματα τα οποία οι πελάτες - μαθητές θα είναι ατομικά υπεύθυνοι να τα αγοράζουν και όχι υποχρέωση του κράτους να τις παρέχει δωρεάν και ισότιμα σε όλους. Για να «πειθεί» δε τους εκπαιδευτικούς να εργαστούν στο «ψηφιακό φροντιστήριο», το υπουργείο δίνει έξτρα 6 μόρια μετάθεσης και 2 μόρια για τις κρίσεις στελεχών εκπαιδευσης.

Εισάγουν αδιαφανείς διαδικασίες επιλογής εκπαιδευτικών για το «ψηφιακό φροντιστήριο» μέσω συνέντευξης, με κριτήρια τις επικοινωνιακές δεξιότητες και την προσωπικότητα, από τριμελή επιτροπή που ορίζει το υπουργείο πράγμα που καταστρατηγεί τους πίνακες των αναπληρωτών αλλά και τα κριτήρια αποσπάσεων. Επίσης δίνουν τη δυνατότητα να προσλαμβάνονται αναπληρωτές ΕΕΠ-ΕΒΠ μετά από τοπικές προσκλήσεις από τις Διευθύνσεις Εκπαίδευσης που επίσης παραβιάζουν τους πίνακες και δημιουργούν πελατειακές σχέσεις. Εκτός από όλα τα παραπάνω, αν τους αφήσουμε να εφαρμόσουν τον νόμο, θα χαθούν πολλές θέσεις εργασίας που θα οδηγήσουν στην ανεργία πολλούς αδιόριστους συναδέλφους μας. Από την αρχή λοιπόν της νέας χρονιάς το εκπαιδευτικό κίνημα πρέπει να απαντήσει άμεσα με μαζικές γενικές συνελεύσεις που θα πάρουν αποφάσεις για συνέχιση της απεργίας - αποχής, για διαδηλώσεις με μαθητές, γονείς, φοιτητές και για κήρυξη απεργίας άμεσα με κύρια αιτήματα την κατάργηση όλων των νόμων που αφορούν την αξιολόγηση και την ιδιωτικοποίηση του δημόσιου σχολείου, τη διεκδίκηση με κάθε μέσο της μονιμοποίησης όλων των νεοδιόριστων που έχουν κλείσει διέτιμα και την υπεράσπιση των δικών μας εκπαιδευτικών σε όλη τη χώρα.

ΔΕΘ 2024

Εξαθλίωση, Περιβαλλοντική Καταστροφή,
Καταστολή και Πόλεμος είναι το πρόγραμμα του

Η κυβέρνηση της ΝΔ, πολύ γρήγορα μετά το χαστούκι των Ευρωεκλογών και του μηνύματος δυσaréσκειας που υποτίθεται ότι έλαβε, εμφανίζεται έτοιμη για τη συνέχιση της βεντάλιας των «μεταρρυθμίσεων», για να προχωρήσει και να ολοκληρώσει τις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις που έχει ξεκινήσει.

Από την 1η Ιούλη ξεκίνησε η εφαρμογή της δήμερης εργασίας για τις επιχειρήσεις συνεχούς λειτουργίας και για όσες αντιμετωπίζουν αύξηση του φόρτου εργασίας. Σύμφωνα με το αντεργατικό έκτρωμα Γεωργιάδη δίνεται η δυνατότητα στον εργοδότη, χωρίς καμία διαβούλευση να απασχολεί τους εργαζόμενους και την μέρα του ρεπό – την έκτη μέρα. Στα μέσα του καλοκαιριού η κυβέρνηση προχώρησε σε μια σφοδρή επίθεση στην Υγεία ψηφίζοντας νόμο για την ψυχική υγεία και τις εξαρτήσεις. Ενάντια σε αυτό το νομοσχέδιο αντιτάχθηκε σθεναρά ο επιστημονικός κόσμος της χώρας, οι εργαζόμενοι σε αυτές τις υπηρεσίες και ασθενείς καθώς περιλαμβάνει την κατάργηση 2 ψυχιατρικών νοσοκομείων, 75 κέντρων πρόληψης των δημόσιων και δωρεάν θεραπευτικών προγραμμάτων απεξάρτησης, ενώ μεταφέρει τις αρμοδιότητες στα επιχειρηματικά συμφέροντα με προκλητικά προνόμια και κρατική χρηματοδότηση από το Ταμείο Ανάκαμψης. Με αυτήν τη λογική θα συνεχί-

σει τη διάλυση της δημόσιας - δωρεάν Υγείας, με χαρακτηριστική δήλωση του υπουργού σε σχέση με τον θάνατο ασθενούς δίπλα σε κλειστό αγροτικό ιατρείο (λόγω έλλειψης προσωπικού) ότι «Έπαθε ανακοπή Κυριακή και είναι λογικό να μην υπήρχε γιατρός»!

Στα σκαριά βρίσκονται 58 νέα «έργα» και 87 νέες μεταρρυθμίσεις. Ενδεικτικά: 8 ΔΕΚΟ (ΟΑΣΑ, ΕΛΤΑ) αποκτούν ευελιξία στην διοίκηση με όρους αγοράς, στις προμήθειες χωρίς έλεγχο και στον περιορισμό του συνδικαλισμού. Το ΤΧΣ και το ΤΑΙΠΕΔ συγχωνεύονται στο Υπερταμείο δίνοντας επιπλέον ευελιξία στο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, ενώ δημιουργείται το Εθνικό Επενδυτικό Ταμείο που θα βάλει χέρι στις υποδομές, τα δίκτυα, τις ορυκτές πρώτες ύλες κ.λπ. Ταυτόχρονα, οι φτωχές οικογένειες στενάζουν από την αυξανόμενη ακρίβεια σε ενέργεια, ενοίκια, τρόφιμα, καθώς οι μισθοί τελειώνουν στα μισά του μήνα. Την τελευταία τετραετία το πραγματικό εισόδημα μειώθηκε κατά 8,3%, 1 στα 3 νοικοκυριά πασχίζει να καλύψει τις βασικές ανάγκες ενώ η ακρίβεια στα τρόφιμα έχει ξεπεράσει το 40%. Ταυτόχρονα συνεχίζεται η φορολογιστική κυρίως λόγω ΦΠΑ, με την κυβέρνηση να πανηγυρίζει για το υπερπλεόνασμα των 3,5 δισ. που πήρε από τις τσέπες μας. Η στεγαστική κρίση γιγαντώνεται με το 40% του εισοδήματος των ενοικιαστών να κατευθύνεται στο νοίκι και τους λογαριασμούς.

Κυβέρνηση ανίκανη και εξαιρετικά επικίνδυνη

Ο προγραμματισμός των επόμενων επιθέσεων άλλαξε λόγω της πυρκαγιάς της 11ης Αυγούστου κατά την οποία κάηκαν 100.000 στρέμματα δάσους (700.000 την τελευταία οκταετία στην Αττική), καταστράφηκαν εκατοντάδες σπίτια και δημόσια κτίρια και μια εργαζόμενη έχασε τη ζωή της. Για άλλη μια φορά το επιτελικό κράτος του Μητσοτάκη αποδείχθηκε παντελώς ανίκανο να προσφέρει την παραμικρή βοήθεια στους

κατοίκους των περιοχών. Τα στελέχη του, που μένουν αξύριστα για να δείξουν ότι συμπάσχουν ενώ εργάζονται πυρετωδώς, μαζί με τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης αναφέρονται σε «μακροχρόνια ξηρασία», «χαστικές κηλιδώσεις», «μελτέμια», «εξαιρετικά πρωτοφανείς αντικειμενικές συνθήκες» για να αποκρύψουν τις ευθύνες της έλλειψης αντιπυρικών έργων, του γενικότερου ανεπαρκούς κεντρικού σχεδιασμού προστασίας των δασών, της τεράστιας έλλειψης προσωπικού κ.λπ. Σαν να μην έφταναν τα παραπάνω πέρασαν και στην επίθεση κουνώντας το δάχτυλο στους πυρόπληκτους που δεν είχαν καθαρίσει τα οικόπεδα τους και δεν τα είχαν δηλώσει στην σχετική πλατφόρμα.

Νίκη του παλαιστινιακού λαού σημαίνει και νίκη του εργατικού κινήματος

Ταυτόχρονα με τον πόλεμο στην εργατική τάξη, η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει κηρύξει τον πόλεμο και στον ηρωικό παλαιστινιακό λαό με την αμέριστη συμπαράσταση στο Σιωνιστικό Κράτος και τις ΗΠΑ -NATO που διαπράττουν μια χιτλερικού τύπου γενοκτονία. Η στήριξη αυτή είναι τόσο ιδεολογική όσο και έμπρακτη με τη φρεγάτα ΥΔΡΑ στην Ερυθρά θάλασσα, τη μετατροπή της Λάρισας σε διοικητήριο και της χώρας σε απέραντη νατοϊκή βάση που εξοπλίζει και ανεφοδιάζει τους φονιάδες. Επιπλέον, στηρίζει με παροχή βάσεων και εξοπλισμών το μέτωπο στην Ουκρανία. Ο στόχος της είναι διπλός: Πρώτον ευελπιστεί σε «προνομιακή» μεταχείριση από τις ΗΠΑ και τους δυτικούς ιμπεριαλιστές στην επικείμενη εξάπλωση του πολέμου αλλά και σε «έμπρακτη» στήριξη στην «διευθέτηση» των θαλασσιών ζωνών ή σε ένα θερμό επεισόδιο με την Τουρκία. Δεύτερον, προσπαθεί να επιβάλει μια προληπτική αντεπανάσταση ενάντια σε όποιον αντιστέκεται και παλεύει για το δίκιο και τις κατακτήσεις του, καθώς απαραίτητη προϋπόθεση για το προχώρημα αυτών των σχεδι-

ασμών αλλά και για την αντιμετώπιση τη κοινωνικής αγανάκτησης είναι η γιγάντωση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης και το τσάκισμα του εργατικού κινήματος. Γι' αυτό καταστέλει όποιον αγωνίζεται ενάντια στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού.

Μπορούμε να νικήσουμε με μια Αριστερά Επαναστατική!

Ο Μητσοτάκης έρχεται στη ΔΕΘ μέσα σε ένα κλίμα συσσωρευμένης κυβερνητικής φθοράς το οποίο αποτυπώθηκε στο κακό αποτέλεσμα των Ευρωεκλογών, ενώ η νέα αποτυχία του «επιτελικού κράτους» να αποτρέψει την πύρινη τραγωδία στην Αττική ενισχύει το αίσθημα ότι η κοινωνία βρίσκεται διαρκώς απροστάτευτη. Επομένως θα επιχειρήσει να δώσει μια εικόνα επανεκκίνησης της κυβέρνησης από το βήμα της ΔΕΘ, ωστόσο τα περιθώρια είναι αρκετά στενά καθώς ένα τμήμα της διαθέσιμης χρηματοδότησης αναγκαστικά θα δοθεί στους πυρόπληκτους, ενώ από το 2025, πέρα από την πάγια υποχρέωση για πρωτογενές πλεόνασμα, με τους νέους δημοσιονομικούς κανόνες της ΕΕ θεσπίζεται όριο 3% στις αυξήσεις των κρατικών δαπανών, το οποίο ήδη έχει ξεπεραστεί λόγω της αύξησης των αμυντικών δαπανών (φρεγάτες κ.ά.). Γι' αυτό δήλωσε πως: «αν μιλάτε για πακέτο παροχών, νομίζω ότι μάλλον θα απογοητεύσω αυτούς οι οποίοι περιμένουν ότι σήμερα υπάρχει δημοσιονομικός χώρος να έρθουμε με ένα γενναιόδωρο πακέτο ως πρώιμος Αϊ Βασίλης να μοιράσει χρήματα που το κράτος δεν διαθέτει». Επομένως θα περιοριστεί σε μια επικοινωνιακού τύπου, κούφια και ανέξοδη επιδοματική πολιτική. Την πολιτική των pass και των επιδοτήσεων η οποία πέρα από το γεγονός ότι δεν αντιμετωπίζει ούτε ένα στοιχειώδες πρόβλημα και αποτελεί κοροϊδία, βασίζεται αποκλειστικά και μόνο στο πλεόνασμα των φόρων δηλαδή στην υπερφορολόγηση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Κρανίου τόπος η Β.Α. Αττική μετά την επέλαση της νεοφιλελεύθερης λαίλαπας

Ένα ακόμα έγκλημα της κυβέρνησης της ΝΔ και του επιτελικού κράτους

Μητσοτάκη!

Ως εδώ! Να τους σταματήσουμε!

Η κυβέρνηση δεν είναι ανίκητη. Η όξυνση της καταστολής, μαζί με την ακρίβεια, τις ιδιωτικοποιήσεις και την απειλή του πολέμου δημιουργούν ένα εκρηκτικό μείγμα που οδηγεί σε κοινωνικές εκρήξεις. Καμία «σταθερότητα» δεν υπάρχει, όσο τα χρέη εκτινάσσονται και ο ελληνικός καπιταλισμός πνίγεται σε ένα διαρκές καθεστώς χρεοκοπίας, όσο η εμπλοκή της χώρας μας στον πόλεμο μεγαλώνει. Να οργανώσουμε την αντεπίθεσή μας σε σχολεία, σχολές, χώρους δουλειάς και γειτονιές αλλά και να οργανώσουμε ένα μαζικό αντιπολεμικό κίνημα. Να παλέψουμε με ταξική ενότητα για τη συγκρότηση μίας νέας αγωνιστικής και επαναστατικής πρωτοπορίας. Μόνο έτσι μπορούμε να ανατρέψουμε την κυβέρνηση Μητσοτάκη και κάθε νεοφιλελεύθερο αντικαταστάτη της για να ανοίξουμε το δρόμο της κοινωνικής ανατροπής. Με μία άλλη δομή εξουσίας, την Κυβέρνηση των Εργαζομένων. Μια πραγματική εργατική δημοκρατία που θα ανοίξει τον δρόμο για την μόνη εναλλακτική, τον Σοσιαλισμό.

• **Αυξήσεις Μισθών-Συντάξεων.**

Βαριά φορολογία σε πλούσιους. Δημόσια Ενέργεια για όλους.

• **Στοπ στους πλειστηριασμούς λαϊκών σπιτιών. Διαγραφή χρεών των λαϊκών νοικοκυριών**

• **Πλαφόν και μειώσεις στις τιμές των βασικών αγαθών.**

• **Εθνικοποίηση ενέργειας, συγκοινωνιών και τομέων κλειδιών της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο και χωρίς αποζημίωση.**

• **Δημόσια - δωρεάν Υγεία, Παιδεία, Κοινωνικές Ανάγκες. Προστασία του περιβάλλοντος, όχι του κέρδους.**

• **Κάτω αντεργατικά μέτρα και Μνημόνια. 7ωρο - 5ήμερο -**

Σταθερή και πλήρης δουλειά για όλους.

• **Διαγραφή του Χρέους.**

Έξω από το Ευρώ και από την ΕΕ του πολέμου και του ρατσισμού.

• **Να σταματήσει τώρα η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού!**

Νίκη στην παλαιστινιακή αντίσταση

• **Όχι στους Εξοπλισμούς.**

Έξω Βάσεις-NATO.

Καμία εμπλοκή στον πόλεμο!

Καμία εμπλοκή της χώρας στη σφαγή των Παλαιστινίων

• **Στον δρόμο σπάμε την τρομοκρατία. Μαχητική υπεράσπιση των δημοκρατικών μας δικαιωμάτων**

Η Αθήνα, από το μεσημέρι της Κυριακής 11/8 πλημμυρίζει με εικόνες που μοιάζουν με εμπόλεμη ζώνη. Μια φωτιά που ξεκίνησε στο Βαρνάβα, περικύκλωσε το βορειοανατολικό τμήμα της Αττικής με πύρινες γλώσσες που εκτείνονται 50 χλμ., καίγοντας μεγάλες δασικές και καλλιεργήσιμες εκτάσεις. Διείσδυσε ανεμπόδιστη στον αστικό ιστό καίγοντας δεκάδες σπίτια, αμάξια, επιχειρήσεις. Η πόλη έχει καλυφθεί σχεδόν ολόκληρη κάτω από ένα παχύ στρώμα τοξικού καπνού κρύβοντας τον ήλιο, δημιουργώντας μια ασφυκτική ατμόσφαιρα θυμίζοντας δυστοπία. Την Τρίτη, η μέρα ξεκινά με μία νεκρή εργαζόμενη απανθρακωμένη μέσα σε μια φάμπρικα, τουλάχιστον 5 πυροσβέστες τραυματίες και μεγάλο αριθμό εργαζομένων με αναπνευστικά και άλλα προβλήματα.

Οι ζημιές είναι ακόμη μια φορά τεραστίων διαστάσεων. Η φωτιά έκαψε πάνω από 105.000 στρέμματα σύμφωνα με τα δεδομένα από το σύστημα Copernicus. Το ίδιο σύστημα κάνει λόγο για 1.238 κτίρια που έχουν υποστεί ζημιές. 146 κατοικίες χαρακτηρίζονται ως ακατάλληλες προς χρήση με 55 από αυτές να κρίνονται επικίνδυνες και κατεδαφιστέες. Παράλληλα, καταγράφηκαν 31 επιχειρήσεις που επλήγησαν από τη φωτιά. Στην Περιφέρεια Αττικής η επιφάνεια των δασικών εκτάσεων είναι περίπου 1.230.000 στρέμματα και τα τελευταία 8 χρόνια έχουν καεί 450.000 στρέμματα δάσους, δηλαδή το 37% της επιφάνειας των δασών. Το κόστος και αυτών των πυρκαγιών θα το βιώσουμε οι εργαζόμενοι στο πετσί μας με την υποβάθμιση της ποιότητας ζωής μας στο λεκανοπέδιο (αποπνικτική ατμόσφαιρα, καθόλου καθαρός αέρας για χρόνια, χειρότεροι καύσωνες κ.ά.) και την αύξηση των τιμών σε βασικά προϊόντα καλλιεργειών.

Η εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη για άλλη μια φορά κρύβεται μέσα από κυνική και χυδαία προπαγάνδα. Το ίδιο έργο της «ατομικής ευθύνης» και των «αντικειμενικών συνθηκών» παίζει κάθε καλοκαίρι από τα κυβερνητικά ΜΜΕξαπάτησης και τους αργυρώνητους δημοσιογράφους, προσπαθώντας να βάλουν στο απυρόβλητο τη ΝΔ. Ότι «οι πυρκαγιές υπάρχουν παντού», «η κλιματική αλλαγή είναι η αιτία [...] ισχυρών ανέμων [...] της μακροχρόνιας ξηρασίας», «δεν καθαρίζουν τα οικόπεδα» κ.ά. Παρά τα παραμύθια για «νέα, υπερσύγχρονα drones που θα πετούν μέρα-νύχτα στους ορεινούς όγκους της Αττικής για τον εντοπισμό πυρκαγιών αλλά και εμπρηστών» και για «εθνικό δορυφορικό σύστημα εντοπισμού φωτιάς», καταλήξαμε η πυρκαγιά της Αττικής να απειλεί το ίδιο το Εθνικό Αστεροσκοπείο στην Πεντέλη που παρακολουθεί τις φωτιές και να απανθρακώνεται και να καταστρέφεται το δασοαρχείο Πεντέλης. Ό,τι και να κάνουν οι πυροσβέστες, οι εθελοντές και οι κάτοικοι, δεν αρκεί για να καλύψουν την

πλήρη αδιαφορία και ανεπάρκεια του επιτελικού κράτους των νεοφιλελεύθερων εγκληματιών.

Η κυβέρνηση, ενώ γνωρίζει ότι η ουσιαστική προστασία από τις πυρκαγιές είναι η πρόληψη, αδιαφορεί. Βέβαια πλέον δεν μπορούν να πείσουν κανέναν ότι (ενώ είναι γνωστό ότι η χώρα κάθε καλοκαίρι αντιμετωπίζει πυρκαγιές) δεν έχουν την εγκληματική ευθύνη. Αντί να πάρει τα οποιαδήποτε μέτρα πρόληψης, με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της στήνει εκ των προτέρων τις σκηνές του εγκλήματος. Εδώ και χρόνια απουσιάζει ένα ουσιαστικό σχέδιο πρόληψης για τα δάση της Αττικής, ένας αποτελεσματικός αντιπυρικός σχεδιασμός με αντιπυρικές ζώνες, με πιθανά σενάρια εξάπλωσης πυρκαγιών και συγκεκριμένων ενεργειών περιορισμού. Έχει καταργήσει τα νομικά πρόσωπα που διαχειρίζονται τους δρυμούς έναντι μιας κεντρικής δομής (βλ. ΟΦΥ-ΠΕΚΑ) που αδυνατεί να καλύψει τις ανάγκες της κάθε επιμέρους περιοχής. Έχει αφήσει με τρομακτικά κενά σε εξοπλισμό, σχεδιασμό και ανθρώπους το Πυροσβεστικό Σώμα. Είναι χαρακτηριστικό πως πάνω από 4.000 είναι οι κενές οργανικές απαιτούμενες θέσεις. Έχει απογυμνώσει και τους ΟΤΑ από προσωπικό και μέσα. Για άλλη μια φορά χρησιμοποιεί το δόγμα της «ατομικής ευθύνης» νομοθετώντας τον καθαρισμό του περιβάλλοντος χώρου οικειών και οικιστικής περιοχής χωρίς να λαμβάνει υπ' όψιν καμία περίπτωση. Το μόνο μέτρο που λαμβάνει συστηματικά η κυβέρνηση είναι «εκκενώστε τα όλα και αφήστε τα να καίγονται».

Και βέβαια ένα δάσος εύκολα καίγεται, δύσκολα αναδασώνεται αλλά ακόμη πιο εύκολα ιδιωτικοποιείται! Χαλάρωσε το θεσμικό πλαίσιο, όσον αφορά στις εξαιρέσεις στη συνταγματική επιταγή της αναδάσωσης κάθε καμένης δασικής έκτασης. Ναι μεν η αναδάσωση θεωρείται στη νομοθεσία υποχρεωτική, αλλά εξαιρούνται από αυτήν οι επενδύσεις που γίνονται στα καμένα και έχουν μεγάλη εθνική, οικονομική ή κοινωνική σημασία.

Εξαιρούνται δηλαδή οι «πράσινες» επενδύσεις σε βιομηχανικής κλίμακας εγκαταστάσεις παραγωγής ΑΠΕ. Κι ακόμη, εξαιρούνται μεγάλες επενδύσεις σε τουριστικές και ξενοδοχειακές εγκαταστάσεις. Κάπως έτσι η κρίση γίνεται ευκαιρία για ημετέρους και ελίτ.

Η κυβέρνηση των δολοφόνων της ΝΔ αδιαφορεί πλήρως για τις πυρκαγιές και για τις επιπτώσεις που θα έχουν στους εργαζόμενους και τη νεολαία. Οι περισσότερες επικίνδυνες πυρκαγιές θα μπορούσαν να αποφευχθούν. Ωστόσο το μόνο που τους αφορά είναι η ολοκλήρωση της νεοφιλελεύθερης ατζέντας τους. Την ίδια στιγμή που αφήνουν τα δάση να καίγονται και μετά τα ιδιωτικοποιούν, που αφήνουν τη δασοπροστασία και τη πυροσβεστική αστελέχωτη, χωρίς εξοπλισμούς, σπαταλούν υπέρογκα ποσά στην διογκώνοντας το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, σε προσλήψεις αστυνομικών και στην ενίσχυση του εξοπλισμού τους (στη ΔΕΘ θα είναι επι ποδός χιλιάδες αστυνομικοί, ενώ στη φωτιά της Αττικής επιχειρήσαν λίγο πάνω από 700 πυροσβέστες). Μόνο με τη καταστολή των από κάτω, ώστε να μη σηκώνουν το κεφάλι, μπορεί να εφαρμόζει την ακρίβεια, να στερεί κατακτήσεις μισού αιώνα του εργατικού κινήματος (8ωρο, πενθήμερο, Άρθρο 16 κ.ά.). Μόνο έτσι θα εφαρμόσει τις εγκληματικές ιδιωτικοποιήσεις που μας καίνε στις πυρκαγιές, μας πνίγουν στις πλημμύρες και μας δολοφονούν στα Τέμπη.

Σε αυτή κρίσιμη περίοδο και πριν να είναι πολύ αργά να κάνουμε αυτούς τους άθλιους νεοφιλελεύθερους να πληρώνουν για όλα τα εγκλήματά τους. Εργαζόμενοι και νεολαία δεν ανεχόμαστε ούτε έναν νεκρό ακόμα απανθρακωμένο ή πνιγμένο από τις νεοφιλελεύθερες λύσεις τους. Η δική μας λύση είναι στο δρόμο, με έναν αγώνα διαρκείας στη βάση μιας επαναστατικής πολιτικής. Έναν αγώνα κεντρικής αντιπαράθεσης και ρήξης με το νεοφιλελεύθερο καθεστώς των εμπρηστών της ΝΔ.

Αφορμή για τις βίαιες διαδηλώσεις και την ανατροπή της πρωθυπουργού Σείχ Χασίνα αποτέλεσε η απόφαση ενός κατώτερου δικαστηρίου του Μπαγκλαντές το οποίο επανέφερε σε ισχύ ένα σύστημα ποσόστωσης βάσει του οποίου θα γίνονταν οι προσλήψεις σε ανώτερες υπαλληλικές θέσεις στο σύνολο του κρατικού μηχανισμού. Το σύστημα αυτό των ποσοστώσεων το οποίο προέβλεπε πως το 30% των θέσεων έπρεπε να δοθεί σε συγγενείς βετεράνων του πολέμου ανεξαρτησίας του Μπαγκλαντές (1971) είχε καταργηθεί το 2018 από την ίδια την κυβέρνηση Χασίνα.

Οι ταραχές ξεκίνησαν όταν στις 15 Ιουλίου φοιτητικές κινητοποιήσεις στην Ντάκα δέχθηκαν επίθεση από άτομα με ξύλα και ρόπαλα (κυκλοφόρησαν φήμες ότι ήταν κυβερνητικοί οπαδοί).

Η Χασίνα έχοντας κερδίσει τέταρτη θητεία τον Ιανουάριο (οι εκλογές χαρακτηρίστηκαν «μη ελεύθερες ή δίκαιες» από τις ΗΠΑ) αντιμετώπισε τους φοιτητές με αλαζονεία και καταστολή, γεγονός που αύξησε το μέγεθος των διαδηλώσεων και ώθησε τους ηγέτες των φοιτητών να διευρύνουν τα αιτήματά τους. Ταυτόχρονα την κατάσταση εκμεταλλεύθηκαν τα κόμματα της αντιπολίτευσης (το δεξιό Εθνικιστικό Κόμμα του Μπαγκλαντές [BNP] και το ισλαμιστικό Τζαμάατ-ε-Ισλάμι) και επωφελομένοι από την πολιτική αστάθεια κινητοποιήθηκαν για τις δικές τους ατζέντες κατά του κυβερνώντος κόμματος Λίγκας Αουάμι (Ενωση του Λαού).

Οι κινητοποιήσεις γιγαντώθηκαν και άφησαν πίσω πάνω από 400 νεκρούς και την ανατροπή μέσα σε ένα μήνα της κυβέρνησης Χασίνα (η ίδια κατήγγειλε πως η ανατροπή

Εξέγερση στο Μπαγκλαντές

της σχετίζεται με άρνηση να παραδώσει στις ΗΠΑ αεροπορική βάση στον κόλπο της Βεγγάλης) οδηγώντας την χώρα των 170 εκατομμυρίων μπροστά σε μια τεράστια πολιτική, οικονομική και γεωπολιτική αστάθεια που επηρεάζει ολόκληρη την Νότια Ασία. Επικεφαλής της νέας προσωρινής κυβέρνησης ανέλαβε ένα αγαπημένο παιδί των ιμπεριαλιστών, ο βραβευμένος με Νόμπελ οικονομολόγος Μοχάμεντ Γιουνούς.

Οι λόγοι για τις βαθιές πολιτικές διαίρεσεις στο Μπαγκλαντές πρέπει να αναζητηθούν στην δεκαετία του 1970 κατά την διάρκεια του αγώνα ανεξαρτησίας εναντίον του Πακιστάν και στα πρώτα χρόνια δημιουργίας ανεξάρτητου κράτους.

Συμμαχώντας με την Ινδία, η ηγεσία της Λίγκας Αουάμι κερδίζει τον πόλεμο ενάντια στο Πακιστάν επιβάλλοντας την ανεξαρτησία το 1971. Η ηγεσία της Λίγκας Αουάμι αυτοαποκαλούνταν σοσιαλιστική (επιρροές από το Ινδικό Εθνικό Κογκρέσο) και στις εκλογές του 1973 όπου έλαβε το 73% των ψήφων υιοθέτησε ένα πενταετές σχέδιο δημοσίων επενδύσεων και ένα εκτεταμένο πρόγραμμα επέκτασης της εκπαίδευσης, καταπόλεμησης της φτώχειας, υγειονομικής περιθάλψης.

Στο εσωτερικό της όμως υπήρχε μια ισχυρή τάση ιδιαίτερα στον στρατό και την νεολαία που ήθελε ριζοσπαστικότερες λύσεις και άμεσα σοσιαλιστικά μέτρα. Ύστερα από διάσπαση της νεολαίας της το 1972 προέκυψε μια νέα μαζική ριζοσπαστική δύναμη, το Jatiya Samajtantrik Dal (Εθνικό Σοσιαλιστικό Κόμμα) το οποίο εφάρμοξε μια πολιτική ανάλυση με εκείνη των ένοπλων κινημάτων στην Λατινική Αμερική. Μέσω ένοπλων ενεργειών

(Gonobahini - Λαϊκός Στρατός) σκόπευε στη δημιουργία μιας σοσιαλιστικής επαναστατικής κυβέρνησης ανεξάρτητης από μαοϊκή ή σοβιετική επιρροή. Η Λίγκα Αουάμι ανταπάντησε με την δημιουργία της παραστρατιωτικής οργάνωσης Jatiya Rakkhi Bahini (Εθνική Αμυντική Δύναμη) επιταχύνοντας την σύγκρουση. Τον Αύγουστο του 1975 την κατάσταση εκμεταλλεύονται οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές που κινητοποιούν κομμάτι του πρώην ενιαίου στρατιωτικού μηχανισμού και ανατρέπουν την Λίγκα Αουάμι δολοφονώντας και τον πρόεδρο Σείχ Μουτζιμπουρ Ραχμάν (ηγετική μορφή και πατέρας της Χασίνα).

Εκτοτε η ιστορία της χώρας έως το 2009 χαρακτηρίζεται από δεκάδες πραξικοπήματα και απόπειρες πραξικοπημάτων και στην δημιουργία αφενός του Εθνικιστικού Κόμματος Μπαγκλαντές (BNP, 1978) το οποίο εκφράζει τις πιο φιλοϊμπεριαλιστικές θέσεις και αφετέρου την σχετική ισχυροποίηση του ισλαμιστικού κόμματος Τζαμάατ-ε-Ισλάμι (συνεργάστηκαν με το Πακιστάν ενάντια στην Ανεξαρτησία) το οποίο αποτελεί σημαντικό στήριγμα του BNP.

Στα 15 χρόνια μεταξύ 2009-2024 που διακυβέρνησε η Λίγκα Αουάμι, το Μπαγκλαντές οικοδόμησε μια ιδιαίτερα στενή σχέση με την Κίνα.

Από το 2015 έγινε μέρος του Δρόμου του Μεταξίου και κυρίως μέσω ενός από τα ειδικά έργα του, γνωστό ως Οικονομικός Διάδρομος Μπαγκλαντές, Κίνας, Ινδίας και Μιανμάρ καταφέροντας να εξελιχθεί στην 2η μεγαλύτερη οικονομία της Νότιας Ασίας (μεγαλύτερη βιομηχανία κλωστοϋφαντουργίας στον κόσμο) μετά την Ινδία βγάζοντας 25 εκατομμύ-

ρια ανθρώπους από τη φτώχεια ενώ το κατά κεφαλήν εισόδημα σήμερα είναι υψηλότερο από αυτό της Ινδίας και προηγείται σε αρκετούς δείκτες ανθρώπινης ανάπτυξης.

Ωστόσο το Μπαγκλαντές έχοντας βρεθεί τα τελευταία χρόνια στην δίνη της σύγκρουσης ΗΠΑ - Κίνας και της σημαντικής πίεσης από την Ινδία, προσπαθούσε να κρατήσει μια ουδέτερη στάση βλέποντας σειρά από γειτονικά καθεστώτα να ανατρέπονται το ένα μετά το άλλο. Στο Πακιστάν ανατράπηκε ο πρόεδρος Ίμπραν Χαν, φυλακισμένος πλέον και με δεκάδες απίθανες κατηγορίες επειδή προσέγγισε στενές σχέσεις με Ρωσία - Κίνα. Σήμερα κυβερνά μια φιλο-αμερικανική κυβέρνηση. Στη Σρι Λάνκα ανατράπηκε η κυβέρνηση της Gotabaya Rajapaksa, που επέτρεψε σημαντικές κινέζικες επενδύσεις μεταξύ των οποίων η κατασκευή του λιμανιού βαθών υδάτων Hambantota και του διεθνούς αεροδρομίου Mattala Rajapaksa.

Στο Νεπάλ η κυβέρνηση έχει εγκαταλείψει το Δρόμο του Μεταξίου ενώ ο σημερινός πρωθυπουργός Σάρμα Όλι (πρώην μαοϊκός ανάρτης) απομάκρυνε τη μαοϊκή πτέρυγα του κόμματός του για να συνεχίσει χωρίς πίεση την «αποκινέζοποίηση». Σε αυτό το πλαίσιο δεν μπορεί να αγνοηθεί ο εμφύλιος πόλεμος από το 2021 στην Μιανμάρ ο οποίος ξεκίνησε ανατρέποντας το κινέζικό επενδυτικό σχέδιο (λιμάνι και σιδηροδρομική γραμμή) που θα της επέτρεπε να μεταφέρει τις εξαγωγές της ταχύτατα από το εσωτερικό της Κίνας στον Κόλπο της Βεγγάλης.

Είναι άραγε δυνατό να μετατραπεί το Μπαγκλαντές - αυτός ο γίγαντας των 170 εκατ. (80 εκατομμύρια εργάτες) - στο νέο «μαργαριτάρι του περιδέραιου» με το οποίο το Στέιτ Ντιπάρτμεντ προσπαθεί να στραγγάλισι την Κίνα;

■ Πασουλίν Μπουμπουλίμα

Νιγηρία: Εξέγερση στον «γίγαντα της Αφρικής»

Στις αρχές Αυγούστου, η Νιγηρία βρέθηκε στα πρόθυρα μιας λαϊκής εξέγερσης. Μαζικές διαδηλώσεις, με ισχυρή παρουσία της νεολαίας, εξαπλώθηκαν σε όλη τη χώρα, ιδιαίτερα στην πρωτεύουσα Λάγος και στον βορρά. Η κυβέρνηση, μιλώντας για «εγκληματικά στοιχεία», εξαπέλυσε την αστυνομία και τον στρατό, με αποτέλεσμα της βίαιης καταστολής 13 νεκρούς, πολλούς τραυματίες και πάνω από 700 συλλήψεις.

Αιτία της έκρηξης ήταν η συσσωρευμένη φτώχεια και εξαθλίωση. Μαζί με την θεαματική οικονομική άνοδο της Νιγηρίας, αρχίζει να βαρύνει το πρόβλημα του χρέους. Το δημόσιο χρέος πρόσφατα ξεπέρασε για πρώτη φορά το 50% του ΑΕΠ, ενώ με τα διεθνώς ανεβασμένα επιτόκια (η Νιγηρία δανείζεται αυτή τη στιγμή με επιτόκιο 20%) η αποπληρωμή του απορροφάει πλέον σχεδόν το 40% των δημοσίων εσόδων. Το ιδιωτικό χρέος έκανε επίσης άλμα, καθώς και τα λαϊκά νοικοκυριά αναγκάζονται να πάρουν δάνεια για να τα βγάλουν πέρα. Η κυβέρνηση του προέδρου Τίνουμπου, αφού ήρθε στην εξουσία το 2023, ακολούθησε τη γνωστή δολοφονική «συνταγή» του ΔΝΤ: κατάργησε την επιδότηση των βασικών αγαθών, με αποτέλεσμα την εκτόξευση των τιμών σε τρόφιμα, καύσιμα, ρεύμα καθώς και στα σχολικά διδάκτρα.

Τον τελευταίο χρόνο τα συνδικάτα είχαν προχωρήσει σε απεργίες και κινητοποιήσεις απαιτώντας αυξήσεις μισθών, αλλά στις αρχές Αυγούστου το πρόβλημα για εκατομμύρια ανθρώπους στη χώρα δεν ήταν τίποτα λιγότερο από την πείνα και στις διαδηλώσεις κυριαρχούσαν οι άδειες κατσαρόλες. Η απεργία είχε ισχυρή επίδραση, έκλεισαν τα αεροδρό-

μια και το ηλεκτρικό δίκτυο, με αποτέλεσμα και τριγύρω χώρες που τροφοδοτούνται από αυτό (Γκάνα, Μπενίν, Τόγκο) να έχουν ελλείψεις.

«Ανάδυση» και αντιθέσεις

Μετά την ανεξαρτησία από τους βρετανούς αποικιοκράτες το 1960, η Νιγηρία βασανίστηκε από χρόνια εμφύλιου πολέμου και δικτατοριών, βαριά κληρονομιά της κυριαρχίας και των συνεχιζόμενων επεμβάσεων των ιμπεριαλιστών. Η χώρα είναι ένα μωσαϊκό 250 εθνοτήτων με τουλάχιστον 500 διακριτές γλώσσες. Στο βόρειο τμήμα επικρατεί μόνιμη ανασφάλεια λόγω των χιλιάδων ακραίων ισλαμιστών της ένοπλης οργάνωσης Μπόκο Χάραμ.

Η Νιγηρία, που επιδιώκει να ενταχθεί στις BRICS, είναι από τις πιο σημαντικές μιας «δεύτερης σειράς» αναδυόμενων χωρών, των αποκαλούμενων MINT (Μεξικό, Ινδονησία, Νιγηρία, Τουρκία). Σε μια Αφρική που εκρήγνυται πληθυσμιακά, έχει πληθυσμό πάνω από 220 εκατ. (σχεδόν διπλάσιο της δεύτερης Αιθιοπίας), που είναι ήδη ο 6ος μεγαλύτερος παγκόσμιος, αυξάνεται ραγδαία και προβλέπεται ότι μέχρι το 2050 θα έχει ξεπεράσει τις ΗΠΑ. Είναι ήδη περιφερειακή δύναμη και έχει αρχίσει να θεωρείται υπολογίσιμη σε παγκόσμια κλίμακα. Είναι λίγο κάτω από τις οικονομίες των G20 στην κατάταξη του παγκόσμιου ΑΕΠ και βέβαια η μεγαλύτερη αφρικανική οικονομία, ενώ κάνει τις μεγαλύτερες εξαπλιστικές δαπάνες στην ήπειρο. Έχει δυναμική παρουσία και σχέσεις με διεθνή κεφάλαια στις εταιρίες νέας τεχνολογίας, με επίκεντρο το Λάγος, αλλά και στον χρηματοοικονομικό και τηλεπικοινωνιακό τομέα, ενώ στην Αφρική έρχεται τρίτη στη βιομηχανία και πρώτη

στην αγροτική παραγωγή.

Στον δρόμο της «ανάδυσης» της, η Νιγηρία έχει συναντήσει την αυξανόμενη διείσδυση Ρωσίας και Κίνας στην Αφρική. Πρόσφατη είναι η εκδίωξη του αμερικανικού και γαλλικού ιμπεριαλισμού από τη Ζώνη του Σαχέλ (στα βόρεια της Νιγηρίας), όπου παρά τις αρχικές σκέψεις δεν έγινε εφικτή μια στρατιωτική επέμβαση εκ μέρους τους με επικεφαλής τη Νιγηρία (πιθανόν επειδή αυτή απέσπασε ανταλλάγματα από Ρωσία-Κίνα αλλά και λόγω της ισχυρής αντίθεσης των λαών της περιοχής). Έτσι, ενισχύει τις σχέσεις της με Ρωσία-Κίνα, χωρίς ακόμα να έχει αποκοπεί από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές ΗΠΑ-ΕΕ (αν και η τάση απομάκρυνσης απ' αυτούς μάλλον ενισχύεται). Αρνήθηκε να συμμετάσχει στις αποφάσεις και κυρώσεις ενάντια στη Ρωσία, με την οποία συνδέεται και ως πετρελαιοπαραγωγός χώρα (που όμως εξαρτάται από εισαγωγές διυλισμένου πετρελαίου για την παραγωγή της). Το μεγαλύτερο μέρος των εισαγωγών προέρχεται από την Κίνα, ενώ το 2023, σε «ελεύθερη οικονομική ζώνη» του Λάγος ξεκίνησε να λειτουργεί ένα ειδικά σχεδιασμένο λιμάνι, από τα μεγαλύτερα στη Δ. Αφρική, που στοχεύει να γίνει μεγάλος εμπορευματικός κόμβος και χρηματοδοτήθηκε κυρίως από κινέζικα κεφάλαια. Η Κίνα είναι ακόμα ο μεγαλύτερος προμηθευτής εξαπλισμών της Νιγηρίας (μερίδιο πάνω από το 1/3, ενώ αυτό των ΗΠΑ είναι αμελητέο) και η στρατιωτική παρουσία της στις ακτές της χώρας στον Ατλαντικό έχει αυξηθεί, με πιθανή προοπτική την εγκατάσταση ναυτικής βάσης στο Κόλπο της Γουινέας, όπου βρίσκεται το Λάγος.

Όπως είναι τυπικό για πολλές αφρικανικές και ασιατικές χώρες, στη Νιγηρία δίπλα

σε μια νεανική και αυξανόμενη εργατική τάξη και κάτω από μια ελίτ δισεκατομμυριούχων (π.χ. στον πετρελαϊκό τομέα), σχεδόν ο μισός πληθυσμός βρίσκεται σε συνθήκες απόλυτης ένδειας, ενώ τα εθνικά, φυλετικά και κοινωνικά προβλήματα μοιάζουν γόρδιος δεσμός. Η εξουσία των ντόπιων ελίτ είναι συνώνυμη της διαφθοράς, αυθαιρεσίας και βίας: ένα μεγάλο κίνημα παλεύει για τη διάλυση της συμμορικής αστυνομικής μονάδας SARS, που συστηματικά επιδιέχεται σε απαγωγές, βιασμούς, βασανιστήρια και δολοφονίες ενάντια στον πληθυσμό.

Έτσι λοιπόν και στις «αναδυόμενες» χώρες οι αστικές τάξεις και ελίτ δεν έχουν καμία πολιτική ικανή να εξομαλύνει τις τεράστιες αντιφάσεις, να εγγυηθεί τις βασικές ανάγκες των μαζών. Ακόμα και με την οικονομική ανάπτυξη που εμφανίζουν (αλλά και εξαιτίας της εμπλοκής στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς), η πολιτική κρίση είναι σχεδόν μόνιμη και μαζί η τάση για εξεγέρσεις. Αυτές είναι δεκάδες τα τελευταία χρόνια σε όλο τον κόσμο — μάλιστα σχεδόν παράλληλα και ταυτόσημα με τη Νιγηρία ξετυλίχτηκε μια τέτοια έκρηξη σε ακόμα μια αφρικανική χώρα (Κένυα).

Αυτό υπογραμμίζει ξανά την τεράστια κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Εργαζόμενοι, νέοι, φτωχές λαϊκές μάζες δεν έχουν σταματήσει και δεν θα σταματήσουν να ξεσηκώνονται ενάντια στα δεινά της — μένει όμως και να οικοδομήσουν νέα επαναστατικά κόμματα, που θα μπορέσουν να οδηγήσουν σε νίκες.

Υποσημείωση

1. Ο πληθυσμός της Αφρικής αναμένεται να διπλασιαστεί μέχρι το 2050, ενώ η τάση δείχνει ότι το 2100 θα έχει το 1/3 του συνολικού πληθυσμού και το μισό των νέων παγκόσμια.

Πολεμική κλιμάκωση στην Ουκρανία

Μετά από δύομισι χρόνια πολέμου, η εικόνα στο ουκρανικό μέτωπο είναι σαφώς υπέρ του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Μετά από την αποτυχημένη ουκρανική αντεπίθεση το καλοκαίρι του 2023, ο ρωσικός στρατός έχει προχωρήσει – αργά αλλά σταθερά – στην κατάληψη των Ανατολικών επαρχιών της Ουκρανίας Ντονέσκ, Λουγκάνσκ, Ζαπορίζια και προχωρά προς την σημαντική πόλη της Χερσώνας. Ο ουκρανικός στρατός, σημαντικά αποδυναμωμένος και με ελλείψεις «υλικών», με δυσκολία αντιστέκεται σε ένα πολεμικό μέτωπο 1.000 χιλιομέτρων. Μόνο η διαρκής ενίσχυση από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές – πάνω από 100 δισ. δολάρια δόθηκαν στον Ζελένσκι τα δύο τελευταία χρόνια – με όλο και πιο ισχυρά όπλα/αεροπλάνα και χιλιάδες μισθοφόρους, συγκρατεί οριακά τις ουκρανικές γραμμές.

Η Ρωσία, που άντεξε στην οικονομική, πολιτική και στρατιωτική πίεση, χάρη στην βοήθεια των BRICS (σημαντική οικονομική ενίσχυση με αγορά ρωσικής ενέργειας κυρίως από Κίνα, Ινδία και σπλισμό από Ιράν κ.ά.), επιζητά μια «ειρηνευτική συμφωνία» με τους δικούς της όρους που κατοχύρωσε στο πεδίο της μάχης. Οι όροι του Πούτιν είναι η μη συμμετοχή της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ και η πλήρης αποχώρηση των ουκρανικών στρατευμάτων από τις κατελημμένες ανατολικές επαρχίες, που πρέπει να παραμείνουν υπό ρωσική κατοχή.

Οι στόχοι του Πούτιν έχουν την πολιτική κάλυψη σημαντικών κρατών (βλ. Κίνα, Ινδία, Βραζιλία, Μεξικό, Ινδονησία κ.ά.), τα οποία δε συμμετείχαν ή δεν υπέγραψαν το ανακοινωθέν της αποτυχημένης «ειρηνευτικής» διάσκεψης των δυτικών ιμπεριαλιστών στην Ελβετία με την απουσία της Ρωσίας. Κίνα και Βραζιλία έχουν προαναγγείλει την παρουσίαση ειρηνευτικού σχεδίου, σε συνεννόηση με την Ρωσία στη φθινοπωρινή Σύνοδο των G20, ενώ και η Ουγγαρία, ως προεδρεύουσα της ΕΕ αυτό το εξάμηνο, ανέλαβε παρόμοια πρωτοβουλία με επίσκεψη σε Ρωσία, Ουκρανία, Κίνα. Αυτά τα δεδομένα επιχειρούν να ανατρέψουν οι Ουκρανοί, με την ενίσχυση/καθοδήγηση των αμερικανών και ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, με την επίθεσή τους στην ρωσική περιφέρεια του Κουρσκ στις 6 Αυγούστου.

Επίθεση στο Κουρσκ – Κλιμάκωση της σύγκρουσης

Κάτω από τη «μύτη» των Ρώσων, περίπου 10 χιλιάδες καλά εκπαιδευμένοι Ουκρανοί και δυτικοί μισθοφόροι, με αμερικανικούς πυραύλους και ευρωπαϊκά τεθωρακισμένα, εισέβαλαν στη ρωσική περιφέρεια του Κουρσκ και προχώρησαν περίπου 30 χιλιόμετρα σε συνδυασμό με διαρκείς επιθέσεις στο γειτονικό Μπέλγκοροντ και την Κριμαία. Επρόκειτο για μια προσπάθεια διάσπασης των ρωσικών δυνάμεων και αποδυνάμωσης των γραμμών τους στο Ανατολικό

μέτωπο (παρόμοια επίθεση πιθανώς να εξελιχτεί και στα σύνορα Ουκρανίας - Λευκορωσίας). Ο Ζελένσκι «πανηγυρίζει» για την απόδειξη του αξιόμαχου του ουκρανικού στρατού και ζητά επιτακτικά νέες ενισχύσεις, με αντιαεροπορική κάλυψη τύπου Ισραήλ από συστήματα στα σύνορα Ρουμανίας και Πολωνίας και «άδεια» να χτυπήσει με τους πυραύλους μεγάλο βεληνεκούς, που του παρέδωσε το ΝΑΤΟ, «βαθιά» στο έδαφος της Ρωσίας μεταφέροντας τον πόλεμο στην επικράτεια της. Καλεί τους δυτικούς ιμπεριαλιστές να μην πιστεύουν τις «κόκκινες γραμμές» του Πούτιν (βλ. ρωσικά σύνορα) και να τον ενισχύσουν άμεσα, ενάντια σε σενάρια που μιλούν για αντικατάστασή του από τον πρώην υπουργό Εσωτερικών Αβάκοφ.

Οι προφανείς στόχοι των δυτικών ιμπεριαλιστών είναι να δημιουργήσουν μια νέα κατάσταση, ενόψει μιας διαπραγματευτικής διαδικασίας. Δηλαδή, υποτίθεται, απόσυρση των Ουκρανών από τα ρωσικά εδάφη και των Ρώσων από τα ουκρανικά. Επιφέρουν ένα, κυρίως συμβολικό, πλήγμα στο ρωσικό ιμπεριαλισμό με την είσοδο για πρώτη φορά ξένων δυνάμεων στο έδαφος του μετά τον Β' Π. Π. Πληγώνουν την αξιοπιστία του στο εξωτερικό αλλά και στο εσωτερικό της χώρας (200.000 άνθρωποι μετακινήθηκαν από τις ρωσικές περιφέρειες Κουρσκ και Μπέλγκοροντ). Αυτή η κίνηση ήταν ένα μήνυμα προς την Κίνα και

άλλους συμμάχους των ανατολικών ιμπεριαλιστών, πως δεν διστάζουν - δεν υποχωρούν - εισβάλλουν.

Η απάντηση της Ρωσίας είναι μάλλον προσεκτική. Εξαπέλυσε μια σκληρή επίθεση σε ενεργειακές υποδομές γύρω από το Κίεβο, στερώντας από σημαντικό τμήμα της πρωτεύουσας ρεύμα, νερό, επικοινωνίες. Συνεχίζει την επίθεση στις ανατολικές επαρχίες, χωρίς να μετακινήσει από εκεί στρατεύματα, αποσκοπώντας στην κατάκτηση 2 στρατηγικών σημείων, που θα αποκόψουν την τροφοδοσία του ουκρανικού στρατού εκεί. Στο Κουρσκ θα προχωρήσουν μάλλον σε μια αργή περικύκλωση και εξόντωση των ουκρανικών δυνάμεων, που απειλούν όμως με διαρκή χτυπήματα και στον πυρηνικό σταθμό του Κουρσκ όπως και σε αυτόν της Ζαπορίζια. Είναι δεδομένο πως μπήκαμε σε μια νέα φάση της σύγκρουσης, πιο άγριας, πιο γενικευμένης και επικίνδυνης.

Ο Γ' Παγκόσμιος Πόλεμος μπροστά μας

Η επίθεση στο Κουρσκ είναι μια «φυγή προς τα μπρος», σχεδιασμένη από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Υποδηλώνει την άρνησή τους να αποδεχτούν τον συσχετισμό που έχει δημιουργηθεί στο «πεδίο», αλλά και συνολικά στον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό. Έχοντας αποτύχει να διασπάσουν το μέτωπο των ανατολικών ιμπεριαλιστών και να στραγγαλίσουν τη Ρωσία οικονομικά/πολιτικά/

στρατιωτικά, επιδιώκουν ανάφλεξη των μετώπων (το ίδιο και με το Ισραήλ στην Μέση Ανατολή) προκειμένου να μην αφήσουν τους αντιπάλους τους να καρπωθούν άμεσα μια νίκη. Εξάλλου και η οικονομία των ΗΠΑ, η οποία βασίζεται στο διαρκές τύπωμα δολαρίων και την ιλιγγιώδη αύξηση του χρέους υπάρχει, στο βαθμό που αναγνωρίζεται η στρατιωτική υπερποπλία/ηγεσία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Αν αυτή ροκανιστεί κι άλλο με αποτυχία στην Ουκρανία, αυτό θα ανοίξει την πόρτα για το αδυνάτισμα του δολαρίου και την περαιτέρω ενίσχυση των ανατολικών ιμπεριαλιστών. Αυτό αποτυπώνει και η θυελλώδης πολιτική κρίση στο εσωτερικό του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, όπου ενόψει των εκλογών τον Νοέμβριο πιθανά ναρκοθετούνται και σενάρια αλλαγής πλεύσης στο Ουκρανικό από τον Τραμπ, αν εκλεγεί.

Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές πρωτοστατούν στην αντι-ρωσική εκστρατεία (βλ. σύλληψη επικεφαλής του Telegram, της μόνης ανοιχτής πλατφόρμας ενημέρωσης που έχει απομείνει, δηλώσεις Μπορέλ υπέρ της χρήσης όπλων μεγάλου βεληνεκού κ.ά.) και μαζί ο Μητσοτάκης και ο ελληνικός καπιταλισμός, που συμμετέχει με πολλούς τρόπους στην δυτική εκστρατεία. Έτσι αργά, αλλά σταθερά πλησιάζουμε σε έναν Γ' Π. Π. που οι Ρώσοι προειδοποιούν πως θα είναι ολοκληρωτικός και δεν θα είναι μόνο στο έδαφος της Ευρώπης.

■ Άγγελος Φουρντοζής

Ισραήλ – Παλαιστίνη: Κλιμάκωση της γενοκτονίας, γενικευμένος περιφερειακός πόλεμος προ των πυλών

Με μια φυγή προς τα εμπρός, σε όλα τα μέτωπα, επιχειρεί να απαντήσει το σιωνιστικό καθεστώς στο αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει, καθώς αδυνατεί να εξαλείψει την παλαιστινιακή αντίσταση, παρά το λουτρό αίματος που έχει σκορπίσει και παρά την αμέριστη υποστήριξη της Δύσης. Από τη μια εντείνει το ανελέητο σφυροκόπημα της Γάζα και τις επιθέσεις στη Δ. Όχθη, από την άλλη επιχειρεί να κλιμακώσει τον πόλεμο με τη Χεζμπολάχ, να εμπλέξει το Ιράν και να παρασύρει τις ΗΠΑ σε μια ανοιχτή πολεμική σύρραξη.

Θάνατος παντού

Για πολλοστή φορά, τα 2,3 εκατομμύρια των κατοίκων της Γάζας καλούνται να εκκενωθούν γειτονίες και να μετακινηθούν σε δήθεν ασφαλέστερες ζώνες, την ώρα που ο ισραηλινός στρατός βομβαρδίζει, στοχεύοντας, υποτίθεται, μαχητές και στελέχη της Χαμάς και πλήττοντας σχολεία, νοσοκομεία, κομβία ανθρωπιστικής βοήθειας, συσσίτια, δημοσιογράφους και ανταποκριτές, τους πάντες και τα πάντα, αδιακρίτως, εκδικητικά, τιμωρητικά, απάνθρωπα. Τελευταίους ανδραγάθημα, αφού έχουν ήδη καταστρέψει τα 2/3 των υποδομών ύδρευσης και αποχέτευσης στη Γάζα, είναι η ανατίναξη της μεγαλύτερης δεξαμενής πόσιμου νερού στη Ράφα και η εκκένωση, ξανά, του νοσοκομεί-

ου της Χαν Γιουνίς, τη στιγμή που το πρώτο κρούσμα πολιομυελίτιδας έχει κάνει την εμφάνισή του δίπλα στις άλλες μολυσματικές αρρώστιες, τον υποσιτισμό και τη δίψα. Τα νούμερα άλλωστε μιλάνε από μόνα τους: τα 2/3 των στόχων (κοντά 41.000 πια — στην πραγματικότητα υπερδιπλάσια) είναι γυναίκοπαيدا.

Παράλληλα, στη Δ. Όχθη και κυρίως στο βορρά, βρίσκεται σε εξέλιξη μεγάλη επιχείρηση αεροπορικών και χερσαίων επιθέσεων – η μεγαλύτερη από τη δεύτερη Ιντιφάντα (2002) – με εφόδους και αποκλεισμούς ακόμα και νοσοκομείων, σενάρια για μετακινήσεις πληθυσμών και τη δολοφονία ηγετικού στελέχους της Φατάχ. Όλα δείχνουν ότι το σχέδιο εθνοκάθαρσης επεκτείνεται στη Δ. Όχθη, όπου ήδη το Ισραήλ έχει «φυτέψει» 700.000 εβραϊούς εποίκους εκτοπίζοντας παλαιστινιακούς πληθυσμούς.

Χτύπημα στη Χεζμπολάχ και τη Χαμάς με το βλέμμα στο Ιράν

Κλιμακώνοντας και τη διένεξη με Λίβανο και Ιράν, η κυβέρνηση Νετανιάχου έπληξε, στις 30 Ιούλη, την περιοχή της Βυρηττό όπου έχει την έδρα του το συμβούλιο της Χεζμπολάχ και σκότωσε τον Φουάντ Σουκρ, ένα από τα κορυφαία στελέχη της οργάνωσης και στενό συνεργάτη του ηγέτη της Χασάν Νασράλα. Την επόμενη μέρα, δολοφόνησε τον ηγέτη της Χαμάς, Ισμαήλ Χανίγια, στην Τεχερά-

νη, όπου βρισκόταν προσκεκλημένος του νεοεκλεγέντα προέδρου του Ιράν, Μασούντ Πεζεσκιάν. Πρώτος προφανής στόχος ήταν να υποχρεωθεί σε μια δυναμική απάντηση η σιτική Χεζμπολάχ, γεγονός που θα εκβίαζε την πιο ενεργή συμμετοχή των ΗΠΑ όχι μόνο απέναντι στο Λίβανο, αλλά και κυρίως απέναντι στο Ιράν. Δεν ήταν άλλωστε τυχαίο ότι επέλεξαν να δολοφονήσουν τον Χανίγια στην Τεχεράνη: δεύτερο μετά τον Απρίλη (ιρανική πρεσβεία στη Βυρηττό) πλήγμα στην εθνική κυριαρχία της χώρας και αυτή τη φορά στην επικράτεια της. Αν μάλιστα λάβει κανείς υπόψη ότι ο Πεζεσκιάν κατατάσσεται στους μεταρρυθμιστές πολιτικούς με φιλοδοξίες για εξομάλυνση των σχέσεων με τη Δύση, η στόχευση γίνεται ακόμα σαφέστερη. Ένα μήνα περίπου μετά, η ισραηλινή αεροπορία προχώρησε σε «προληπτικό» χτύπημα δεκάδων στόχων της Χεζμπολάχ στο νότιο Λίβανο για να δεχτεί μισή ώρα αργότερα καταγισμό εκατοντάδων ρουκετών και drones σε 11 στρατιωτικούς στόχους, μεταξύ των οποίων η βάση Ικλιότ, όπου εδρεύει μονάδα πληροφοριών του ισραηλινού στρατού. Οι ισραηλινοί πολίτες πέρασαν τη νύχτα στα καταφύγια και το αεροδρόμιο Μπεν Γκουριόν έκλεισε. Ήταν η δεύτερη φορά που ο σιδερένιος θόλος παραβιάστηκε. Από τη σιτική οργάνωση ανακοινώθηκε ότι ήταν μια πρώτη απάντηση στη δολοφονία Σουκρ – με

τον συγκρατημένο ελεγχόμενο τρόπο που χειρίζεται μέχρι τώρα την ισραηλινή επιθετικότητα – και επιφυλάχθηκε για τη συνέχεια.

Ταφόπλακα στις ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις

Δεύτερος στόχος ήταν ο ενταφιασμός των ειρηνευτικών διαπραγματεύσεων που βρισκόταν σε εξέλιξη στο Κάιρο, τις οποίες ούτως ή άλλως σαμποτάριε το σιωνιστικό καθεστώς από την πρώτη στιγμή αλλάζοντας τους όρους κατά το δοκούν. Το τελευταίο επεισόδιο αφορά στην υποτιθέμενη πρόταση Μπλάντεν που παρουσιάστηκε τον Ιούλιο στα πλαίσια της προσπάθειας των Δημοκρατικών να ρετουσάρουν το προφίλ του αμερικανού προέδρου που έπνεε τα λόϊσθια, ενόψει των αμερικανικών εκλογών. Ακόμα και αυτό το μίνιμουμ σχέδιο, η κυβέρνηση Νετανιάχου το υπέσκαψε. Έτσι, παρακολούθησαμε στα διεθνή ΜΜΕ την τραγελαφική εικόνα του αμερικανού ΥΠΕΞ Μπλίκεν, στην πολλοστή επίσκεψή του στην περιοχή, να διαβεβαιώνει για την αποδοχή της εκεχειρίας από το Ισραήλ, για να διαψευστεί την αμέσως επόμενη στιγμή από τον Νετανιάχου που επέμενε στην ανάγκη παραμονής των ισραηλινών στρατευμάτων στη Γάζα και στα σύνορα με την Αίγυπτο (διάδρομος Φιλαδέλφεια). Πρόκειται για όρους που, όχι μόνο δεν περιλαμβάνονται στο σχέδιο Μπλάντεν, αλλά δεν τίθε-

νται καν σε συζήτηση ούτε από την παλαιστινιακή αντιπροσωπεία, ούτε από το αιγυπτιακό καθεστώς.

Επιπλέον, η δολοφονία του Χανίγια, του μετριοπαθούς ηγέτη της Χαμάς και κύριου διαπραγματευτή εκ μέρους της στις ειρηνευτικές συνομιλίες, σηματοδοτεί το τέλος της προσπάθειας συμβιβασμού, όχι μόνο εξαιτίας της ασύμμετρης επιθετικότητας των σιωνιστών, αλλά και γιατί ο αντικαταστάτης του, Γιαχιά Σινουάφ, εκπροσωπεί την αδιάλλακτη τάση της οργάνωσης.

Αμερικανική υποστήριξη

Παρά τις υποκριτικές εκκλήσεις των δυτικών και αμερικανών αξιωματούχων για ειρήνευση, πίσω από όλες αυτές τις ενέργειες υπάρχει, αναμφίβολα, η αμερικανική έγκριση και στήριξη. Δημοκρατικοί και Ρεπουμπλικάνοι υιοθετούν πλήρως τις θέσεις του σιωνιστικού καθεστώτος, χρεώνουν την αποτυχία των διαπραγματεύσεων στη Χαμάς και συνεχίζουν τη χρηματοδότηση και τον εξοπλισμό του σιωνιστικού καθεστώτος με κάθε τρόπο. Χαρακτηριστικά, πριν τις τελευταίες ισραηλινές επιθέσεις, φρόντισαν να στείλουν και δεύτερο αεροπλανοφόρο στην περιοχή για να αναχατίσουν τυχόν ιρανική επίθεση. Έτσι, παρά τον αυτοέλεγχο που επιδεικνύουν ως τώρα το Ιράν και η Χεζμπολάχ, ο κίνδυνος μιας γενίκευσης του πολέμου καιροφυλακτεί κάθε φορά που το Ισραήλ δοκιμάζει τα όρια των γειτόνων του.

■ Μαρία Κτιστάκη

Βενεζουέλα

Νέο πραξικόπημα σχεδιάζουν οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές

Μια επαναλαμβανόμενη ιστορία εξελίσσεται στη Βενεζουέλα μετά το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών στις 28 Ιουλίου: Ο Μαδούρο βγήκε νικητής των εκλογών (51,9%) έναντι του υποψηφίου της ακροδεξιάς αντιπολίτευσης (Ενωτική Δημοκρατική Πλατφόρμα-PUD), Εντμούδο Γκονζάλες Ουρρουτία (43,1%), κερδίζοντας άλλη μια βετή θητεία. Σύμφωνα με τα αποτελέσματα του Εθνικού Εκλογικού Συμβουλίου (CNE), η συμμετοχή αυξήθηκε σε σχέση με τις τελευταίες εκλογές το 2018 (51,9% από 45,7%) κι αυτό ήταν αναμενόμενο, καθώς έπειτα από πολλές διαφωνίες στο εσωτερικό της, η φιλοαμερικανική αντιπολίτευση δέχθηκε να μην απέχει από αυτές τις εκλογές. Ήταν αποτέλεσμα των συνομιλιών που είχαν με τον Μαδούρο κι υπό τις ευλογίες των ΗΠΑ κατέληξαν στην Συμφωνία των Μπαρμπάντος το φθινόπωρο του 2023. Από την άλλη, ο Μαδούρο είδε να χάνει 16 ποσοστιαίες μονάδες από τις τελευταίες εκλογές, κερδίζοντας όμως κάτι λιγότερο από 200.000 ψήφους, λόγω της αύξησης της συμμετοχής.

Ωστόσο, αυτά τα στοιχεία αποδείχθηκαν δευτερεύοντα, καθώς μονοπώλησαν οι καταγγελίες για νοθεία από την αντιπολίτευση, σύσσωμη την Δύση και από πολλούς άλλους πρόθυμους, όπως η Βραζιλία κι η Κολομβία. Είχε προηγηθεί η προσπάθεια προσέγγισης της Βενεζουέλας από τις ΗΠΑ, με την πρώτη να υποχωρεί και να υπογράφει την Συμφωνία των Μπαρμπάντος, με στόχο την άρση των οικονομικών κυρώσεων που είχε υποσχεθεί ο Μπαίντεν. Τελικά, οι Αμερικάνοι, ως συνήθως, δεν επεδίωκαν μια ειλικρινή συμφωνία με τον Μαδούρο, αλλά την ανατροπή την Μπολιβαριανής Επανάστασης και την αρπαγή του βενεζουελάνικου πετρελαίου μαζί με το ξεπούλημα της κρατικής εταιρείας πετρελαιοπαραγωγής. Αυτό φάνηκε αμέσως μετά την Συμφωνία, όταν η PUD έδωσε το χρίσμα στην Μαρία Κορίνα Ματσάδο, μια σκληροπυρηνική φιλοαμερικανή από το Μαϊάμι, η οποία έχει καλέσει ανοιχτά σε στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ στην Βενεζουέλα για να ανατρέψει τον Μαδούρο. Ήταν λογικό το Ανώτατο Δικαστήριο να απαγορεύει μια τέτοια υποψηφιότητα, όπως κάνουν κατά κόρον τέτοιους αποκλεισμούς όλες οι δυτικές χώρες, παρόλο που ήταν αυτές που έτρεξαν να υποστηρίξουν την ηγέτη της αντιπολίτευσης. Ο Γκονζάλες θα είναι τελικά η «βιτρίνα» της αντιπολίτευσης, η οποία για άλλη μια φορά είχε αποφασίσει εκ των προτέρων ότι αυτή θα αυτοανακηρύσσονταν σε νικήτρια των εκλογών. Στο ίδιο έργο θεατές, δηλαδή, ήταν ο βενεζουελάνικος λαός μετά από την αμφισβήτηση των εκλογικών αποτελεσμάτων τις χρονιές 2004, 2006, 2013 και 2018, χωρίς να αναφερθεί το στρατιωτικό, «τηλεοπτικό» πραξικόπημα του 2002 (ενάντια στον προκάτοχο του Μαδούρο και πρωτεργάτη της Μπολιβαριανής Επανάστασης, Ούγκο Τσάβες), αλλά κι η αναγνώριση ως «προέδρου» από την Δύση του (ξεχασμένου σήμερα) Χουάν Γουαϊδό το 2019. Σε καμία από αυτές τις καταγγελίες για νοθεία, η αντιπολίτευση δεν έφερε αποδεικτικά στοιχεία.

Μέσα στον λυσσαλέο πόλεμο που διεξάγουν οι ΗΠΑ κι η δωσίλογη αντιπολίτευση 25 χρόνια τώρα, με πραξικόπηματα, προπαγάνδα και δυσβάσταχτες οικονομικές κυρώσεις ενάντια στην Μπολιβαριανή Επανάσταση, σκαρφίστηκαν και κάτι καινούργιο: την κυβερνοεπίθεση στο ηλεκτρονικό σύστημα μετάδοσης των αποτελεσμάτων. Η Βενεζουέλα αναγνωρίζεται από πολλούς, φίλους της και μη (μεταξύ των οποίων και το ίδρυμα του πρώην προέδρου των ΗΠΑ, Τζίμι Κάρτερ), ότι διαθέτει το πιο αδιάβλητο εκλογικό σύστημα, καθώς η ταυ-

τοποίηση του ψηφοφόρου είναι μέσω ταυτότητας και δακτυλικού αποτυπώματος, ενώ η ψήφος διασταυρώνεται διπλά, πρώτα ψηφιακά σε μια οθόνη αφής πίσω από το παραβάν κι έπειτα από ένα αποδεικτικό της ηλεκτρονικής ψήφου που ρίχνεται στην κάλπη. Υπεύθυνο για την ομαλή διεξαγωγή των εκλογών είναι το Εθνικό Εκλογικό Συμβούλιο, ένα όργανο που δεν συνδέεται (τουλάχιστον) άμεσα με την κυβέρνηση Μαδούρο. Η καθυστέρηση ανακοίνωσης των εκλογικών αποτελεσμάτων εξαιτίας της δολιοφθοράς που υπέστη η εκλογική διαδικασία ήταν η τέλεια αφορμή της αντιπολίτευσης για να αρχίσει τις κατηγορίες για νοθεία, ενορχηστρώνοντας αντιδραστικές κινητοποιήσεις σε όλη την χώρα.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, η Μπολιβαριανή Επανάσταση πρέπει να ενισχυθεί, να προχωρήσει και να ριζοσπαστικοποιηθεί. Το μεγαλύτερο όπλο στην διατήρηση των κατακτήσεων της Μπολιβαριανής Επανάστασης και της αποτροπής του αμερικανικού ιμπεριαλισμού ήταν και είναι η αυτοοργάνωση κι η μαχητικότητα των βενεζουελάνικων μαζών. Αυτά έχουν σώσει τις βασικές κατακτήσεις των εργαζόμενων και πληβειακών στρωμάτων από τις αμέτρητες απόπειρες πραξικόπηματος, αυτές οι παραδόσεις έχουν οδηγήσει το βενεζουελάνικο εργατικό κίνημα σε επαναστατικές διεργασίες που δεν συγκρίνεται με καμία άλλη χώρα της Λατινικής Αμερικής που πέρασε από το «ροζ κύμα». Η μάχη απέναντι στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό δεν μπορεί να δοθεί με απαγορεύσεις οργανώσεων κι αγωνιστών του εργατικού κινήματος, ούτε με την προσπάθεια ταύτισης (όχι απλά την συνεργασία) με ένα άλλο, αναδυόμενο, ιμπεριαλιστικό κέντρο, των BRICS, ούτε με άλλες προβληματικές πολιτικές που έχει στραφεί τα τελευταία χρόνια η βενεζουελάνικη ηγεσία. Απεναντίας, αυτά αποψιλώνουν την Μπολιβαριανή Επανάσταση και την θέτουν σε κίνδυνο. Η υποτίμηση της οργάνωσης και της δύναμης της εργατικής τάξης για χάρη «συμβιβασμών» ή υποχωρήσεων προς το στρατόπεδο της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών είχε τραγικές καταλήξεις στην Ιστορία.

Το μέλλον της Μπολιβαριανής Επανάστασης είναι σε κρίσιμο σημείο. Η κρίση στην οποία βρίσκεται ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός δεν σημαίνει ότι αυτομάτως χάνει την δύναμή του να στραγγαλίζει κινήματα και χώρες. Η πίεση που δέχεται ο Μαδούρο για επανάληψη των εκλογών είναι μεγάλη και σε αυτή την κόντρα δεν έχει πλέον μόνο την Δύση και τους ακροδεξιούς, αλλά και δήθεν «συμμάχους» του όπως ο Λούλα, ο Πέτρο κ.ά. Δυστυχώς, σε αυτό το κάδρο θέλησαν να μπουν κι αριστερές οργανώσεις και κάποιες που αυτοπροσδιορίζονται ως τροτσικιστικές (ή ακόμα και το ντροπιαστικό απομεινάρι της «Ενιαίας Γραμματείας»), στηρίζοντας τις αντιδραστικές κινητοποιήσεις που διοργανώνει η αντιπολίτευση. Σε τελευταία ανάλυση, η έκβαση της ιμπεριαλιστικής επίθεσης θα κριθεί μόνο από το κατά πόσο είναι ακόμα ενεργά τα αντανάκλαστα κι οι αντιστάσεις των μαζών.

■ Χάρης Μάργαρης

στον κόσμο...

Ινδονησία

Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές, κατά βάση φοιτητές και νέοι εργαζόμενοι, έχουν καταλάβει τους δρόμους σε δεκάδες πόλεις με αφορμή ακόμα ένα σκάνδαλο του διεφθαρμένου πολιτικού καθεστώτος στη χώρα. Για τη νεολαία και τους εργαζόμενους, η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι φαίνεται να είναι το νομοσχέδιο που ανακοίνωσε το κοινοβούλιο στις 25/8, που αφορά στην τροποποίηση ενός εκλογικού νόμου προς όφελος του μικρότερου γιου του μέχρι πρότινος προέδρου Τζόκο Ουιντόντο. Ο συγκεκριμένος νόμος θα ανέτρεπε το ηλιακό όριο που θα τον εμπόδιζε στις επερχόμενες περιφερειακές εκλογές να αναλάβει υψηλό πόστο, θεμελιώνοντας έτσι τη «δυναστεία» του Ουιντόντο. Την ημέρα κατάθεσης του νομοσχεδίου οι μάζες των νέων της Ινδονησίας επιχείρησαν να εισβάλλουν στο κοινοβούλιο, οργισμένοι και αποφασισμένοι να το σταματήσουν παρά την άγρια καταστολή — τουλάχιστον 300 συλλήψεις έγιναν μόνο στην Τζακάρτα. Ακόμα, στις διάφορες πόλεις που πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις, οι μάζες εισέβαλλαν σε κρατικά κτήρια, όπως δημαρχεία.

Τα πολιτικά επιτελεία έχουν εγκαθιδρύσει ένα εξόφθαλμο κράτος σκανδάλων, νεποτισμού και ανικανότητας που έχουν φέρει τις μάζες στην πλήρη εξαθλίωση. Ο παρασιτικός και καιροσκοπικός ρόλος των αστικών κομμάτων δεν μπορεί να κρυφτεί μέσα από δημοσκοπήσεις. Η εκτόξευση του κόστους ζωής, η θηλιά της ακρίβειας ειδικά σε βασικά αγαθά, το τεράστιο κύμα απολύσεων ιδιαίτερα στη βιομηχανία ενδυμάτων και η ξεδιάντροπη διαφθορά που δεν κρύβεται από τα κυβερνώντα κόμματα, δίνει αδιαμφισβήτητη ωθήσεις για νέα ξεσπάσματα και αγώνες. Αυτή την αφόρητη κατάσταση που μεγαλώνει ολοένα περισσότερο την ψαλίδα των ανισοτήτων δεν την αποδέχεται η νεολαία. Χαρακτηριστικά και μάλιστα πρόσφατα παραδείγματα είναι το Μπαγκλαντές, η Νιγηρία, το Κονγκό.

Ινδία

Σε κίνημα διαμαρτυρίας έχει ξεσπάσει η οργή χιλιάδων εργαζόμενων και ειδικά γιατρών μετά τον βιασμό και τη δολοφονία μίας νεαρής γιατρού στην Καλκούτα. Διαδηλώσεις ξεκίνησαν στην Καλκούτα με το σύνθημα «Reclaim the Night» και εξαπλώθηκαν στο Νέο Δελχί, το Chandigarh, το Uttar Pradesh, την Patna και αλλού. Ιδιαίτερα μαζικές είναι οι κινητοποιήσεις στον κλάδο της Υγείας εδώ και πάνω από μια δεκαετία, καθώς γιατροί κατέβηκαν σε μαζική απεργία.

Ειδικά σε δημόσιους χώρους και ακόμα περισσότερο σε χώρους εργασίας τα βίαια περιστατικά και οι σεξουαλικές επιθέσεις έχουν πάρει μεγάλες διαστάσεις, καθώς και η συγκάλυψή τους από την αστυνομία. Οι ομαδικοί βιασμοί και οι δολοφονίες, όμως, δεν είναι κάτι καινούργιο. Κάθε είδους εκφυλισμένες και απάνθρωπες σχέσεις προωθούνται μέσα στον καπιταλισμό εκπορευόμενες από τις ανισότητες, τη φτώχεια, την αποϊδεολογικοποίηση της εργατικής τάξης και των ηθικών αξιών της, τον ξεπεσμό σε σωβινιστικά δόγματα. Το καθεστώς Μόντι, όχι μόνο έχει προωθήσει τον εθνικισμό με κάθε μέσο, αλλά τον έχει χρησιμοποιήσει ως μια προληπτική αντεπανάσταση προς τους αγώνες των εργαζόμενων γενικότερα. Στις ταραχές στο Γκουτζαράτ του 2002, τις οποίες υποκίνησε ο Μόντι, προκάλεσαν τον βιασμό και θάνατο εκατοντάδων μουσουλμάνων γυναικών και κοριτσιών από ινδουιστές εθνικιστές. Όμως, το 2022, 11 εθνικιστές που φυλακίστηκαν μετά τις ταραχές του Γκουτζαράτ, αφέθηκαν ελεύθεροι με διάταγμα της κυβέρνησης του Μόντι.

Η οργή που σιγοβράζει στην ινδική κοινωνία έχει εκφραστεί σε μια σειρά από πρωτόγνωρους αγώνες και κοινωνικές εκρήξεις τα τελευταία χρόνια, συμπεριλαμβανομένων μερικών από τις μεγαλύτερες γενικές απεργίες στην ιστορία. Η πάλη, όμως, για δικαιοσύνη και δικαιώματα μόνο μέσω μιας επαναστατικής πολιτικής μπορεί να κερδίσει, μεταμορφώνοντας τα ξεσπάσματα σε ανάληψη της εξουσίας από την ίδια την εργατική τάξη.

1934 - 1974 - 2024: 90 χρόνια ΟΚΔΕ

Παλεύουμε με μια Αριστερά Επαναστατική

Ανασυγκροτούμε την 4η Διεθνή

Για τη νίκη της Εργατικής Τάξης - Για τη μόνη λύση, τον Σοσιαλισμό

2ήμερο Εκδηλώσεων

Νομική Αθήνας

Σάββατο 12/10

19:00: Προβολή - Μουσική βραδιά

Κυριακή 13/10

10:00 - 12:00: «*Η συμβολή του τροτσκισμού στην ταξική πάλη, τη μαρξιστική θεωρία και τη λογοτεχνία*»

Αλέξης Μπρέντας (ΟΚΔΕ)

Δημήτρης Κατσορίδας (επιστημονικός συνεργάτης ΙΝΕ ΓΣΕΕ)

Νίκος Γιαννόπουλος (Δίκτυο για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα)

Σοφία Καρασαρλίδου (ΟΚΔΕ)

12:00 - 14:00: «*Οικονομική και πολιτική ανάλυση των τροτσκιστών για τον ελληνικό καπιταλισμό*»

Σταύρος Σκεύος (ΟΚΔΕ)

Νίκος Στραβελάκης (οικονομολόγος ΕΚΠΑ)

Ηλίας Ιωακείμογλου (οικονομικός αναλυτής)

Ηρακλής Χριστοφορίδης (ΟΚΔΕ)

Φέτος συμπληρώνονται 90 χρόνια από την ίδρυση της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ) και την συγκρότηση του Τροτσκιστικού ρεύματος στην Ελλάδα. Στη διάρκεια αυτών των εννιά δεκαετιών, οι αγωνιστές της ΟΚΔΕ δεν έχουν λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη ανμέτρηση του εργατικού κινήματος, αποτελώντας την παλαιότερη και πιο ιστορική οργάνωση της Επαναστατικής Αριστεράς στην Ελλάδα.

ΟΚΔΕ: ο θεματοφύλακας του επαναστατικού μαρξισμού στην Ελλάδα

Οι ρίζες του ελληνικού τροτσκισμού και της ΟΚΔΕ βρίσκονται στην περίοδο του Μεσοπολέμου και στην επαναστατική τάση στο εσωτερικό του ΚΚΕ που συγκρούστηκε με τον σταλινικό εκφυλισμό του κόμματος και συγκρότησε την Αριστερή Αντιπολίτευση (περιοδικό Σπάρτακος). Με ηγέτη τον Παντελή Πουλιόπουλο οι επαναστάτες προσπάθησαν να ερμηνεύσουν την οικονομική και πολιτική κατάσταση της χώρας χαράσσοντας τα καθήκοντα του ελληνικού προλεταριάτου. Υπερασπίστηκαν τις παραδόσεις του Λενινισμού και την αναγκαιότητα της επανάστασης. Συνδέθηκαν με την Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση και υιοθέτησαν τις αναλύσεις του Λέων Τρότσκι (διαρκής επανάσταση, χαρακτήρας της ΕΣΣΔ κ.ά.). Σταθμός ήταν η συμβολή του Π. Πουλιόπουλου με το βιβλίο «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα» (και σειρά άρθρων, μελετών κ.λπ.), που αποτέλεσε για πολλές δεκαετίες την καλύτερη μαρξιστική ανάλυση του ελληνικού καπιταλισμού. Με την ενοποίηση της Ομάδας Σπάρτακος και μελών του «Αρχείου του Μαρξισμού» θα ιδρυθεί το 1934 η ΟΚΔΕ (αργότερα τμήμα της 4ης Διεθνούς).

Οι τροτσκιστές συμμετείχαν αποφασιστικά σε όλους τους μεγάλους αγώνες της περιόδου (Μάης '36, Δεκεμβριανά '44, Ελληνική Επανάσταση 1943-49), πληρώνοντας βαρύ φόρο αίματος με εκατοντάδες θύματα, από το αστικό κράτος, τους σταλινικούς και τους φασίστες. Το 1946, οι τροτσκιστές ενοποιούνται στο ΚΔΚΕ (ελληνικό τμήμα της 4ης Διεθνούς), με όργανο την Εργατική Πάλη.

Στην περίοδο του μετεμφυλιακού κράτους, οι αγωνιστές του ΚΔΚΕ διαδραματίζουν ενεργό ρόλο στις απεργίες των οικοδόμων 1960-61, στο «κίνημα των 115 Σωματείων», στα Ιουλιανά '65 κ.λπ. Από το 1959 εκδίδουν το Μαρξιστικό Δελτίο, που μαζί με την μηνιαία Εργατική Πάλη κυκλοφορούν παράνομα. Εργάζονται για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και συνεισφέρουν αποφασιστικά στη διάδοση των

αναλύσεων και αποφάσεων της 4ης Διεθνούς για τον μεταπολεμικό καπιταλισμό, τα αίτια και τις προοπτικές της κρίσης του σταλινισμού, τις επαναστάσεις σε Κούβα, Αλγερία, Βιετνάμ κ.λπ. Καθοριστικός ήταν ο ρόλος τους στην Εξέγερση του Νοέμβρη 1973. Με σημαντική συμβολή τους, ιδιαίτερα η Εργατική Συνέλευση θα αποτελέσει ουσιαστικά το οργανωτικό και κυρίως πολιτικό κέντρο της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου, συμβάλλοντας καθοριστικά στην ηγεμονία της ριζοσπαστικής γραμμής της σύγκρουσης με τη χούντα.

Η συμβολή της ΟΚΔΕ στη Μεταπολίτευση

Μετά την πτώση της χούντας, η ΟΚΔΕ, ως συνέχεια και ανασυγκρότηση του ΚΔΚΕ, ενισχύει τον πολιτικό, προγραμματικό και πρακτικό εξοπλισμό του προλεταριάτου και της πλατιάς πρωτοπορίας:

- Το μακρύ κύμα κάμψης της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας απ' τα μέσα της δεκαετίας του '70. Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και η σταδιακή εξέλιξη της στη σημερινή χρεοκοπία.

- Την υπεράσπιση και ανάδειξη «για ποιον σοσιαλισμό παλεύουμε», ιδιαίτερα μετά τις τραυματικές εμπειρίες του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Η ΟΚΔΕ είναι η πρώτη οργάνωση (και ακόμα μέχρι σήμερα σχεδόν η μόνη) που πήρε καθαρή θέση υπέρ της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας, μια μεγάλη προγραμματική κατάκτηση του ρεύματος της 4ης Διεθνούς, αναπόσπαστο κομμάτι της πάλης για την αποκατάσταση της αίγλης του Σοσιαλισμού στην εργατική τάξη και τη νεολαία.

- Την καλλιέργεια συντροφικών σχέσεων στο εσωτερικό του κινήματος και μιας κουλτούρας διαλόγου και ενωτικής δράσης, βασισμένης στις αρχές του Ενιαίου Μετώπου και της Εργατικής Δημοκρατίας. Στη Μεταπολίτευση θα είναι από τις πρω-

τοπότες δυνάμεις που θα επιμείνουν και τελικά θα επιβάλουν αυτή την πολιτική και πρακτική.

- Με την θεωρητική παραγωγή και ιδιαίτερα τις Εκδόσεις «Εργατική Πάλη» θα συνεχίσει την προσπάθεια για την ανάπτυξη της μαρξιστικής σκέψης και τη διαπαιδαγώγηση της εργατικής τάξης πάνω στον επιστημονικό σοσιαλισμό/μαρξισμό.

- Την κατανόηση των αιτιών της εκφυλιστικής πορείας που γνώρισε η 4η Διεθνή, ιδιαίτερα μετά το 1990 και τη συνειδητή και επίμονη προσπάθεια για ανασυγκρότηση του τεταρτοδιεθνιστικού ρεύματος σε παγκόσμιο επίπεδο.

Η συμβολή της ΟΚΔΕ στην ανάπτυξη της αυτοοργάνωσης, της συγκρότησης και ριζοσπαστικοποίησης της εργατικής τάξης

Ενδεικτικά αναφέρουμε:

- Τους ριζοσπαστικούς αγώνες και το εργοστασιακό κίνημα της πρώτης περιόδου της Μεταπολίτευσης. Τις μαχητικές συγκρούσεις της 25ης Μάη 1976, όπου ο ρόλος των επαναστατών προκάλεσε λυσσασμένες λασπολογίες («αριστεροχουντικοί» κ.ά.) απ' τα δύο ΚΚΕ. Την υπεράσπιση των ακροαριστερών αγωνιστών και οργανώσεων στις συγκρούσεις ενάντια στον νόμο 330/76.

- Τους αγώνες του φοιτητικού και νεολαιίστικου κινήματος (καταλήψεις 1979, 1987, 1990-91, 2006-07, 2024 κ.ά.).

- Τους εργατικούς αγώνες ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό. Η ΟΚΔΕ πρωτοστατεί στην κατάληψη του υπουργείου Β. Ελλάδας (1990) και στο σπάσιμο της απαγόρευσης της πορείας στη ΔΕΘ (1993).

- Όλους τους αγώνες απ' τα μέσα της δεκαετίας του '90 μέχρι τις μέρες μας όπως συγκρούσεις ενάντια στο «διαγωνισμό της ντροπής» (1998), πλήθος εργατικών αγώνων και δημιουργία νέων σωματείων, αντιπα-

κοσμιοποιητικό και αντιπολεμικό κίνημα (στο κίνημα του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ), Δεκέμβρης 2008. «Κοινωνικός πόλεμος» 2010-12, με αποκορύφωμα το κίνημα των «πλατειών», την 12η Φλεβάρη 2012, υπεράσπιση των μετέπειτα αγώνων (ΕΡΤ, καθαρίστριες, αγώνας των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση, υπεράσπιση του «ΟΧΙ» στο δημοψήφισμα του Ιουλίου 2015, ενάντια στις Ιδιωτικοποιήσεις και τις χουνταπαγορεύσεις κατά την περίοδο της πανδημίας, ενάντια στην κατάργηση του ασύλου, τις συγχωνεύσεις/κλείσιμο σχολών και την ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ κ.ά.). Οργάνωσε μια σειρά από εργατικούς αγώνες σε χώρους δουλειάς, παλεύοντας για αυξήσεις μισθών και συλλογικές συμβάσεις, ενάντια στις απολύσεις και στις ελαστικές σχέσεις εργασίας κ.λπ.

Φτώχεια, Πόλεμος, Καταστολή, Περιβαλλοντική Καταστροφή, Πολιτική Σήψη: Μόνη λύση, ο Σοσιαλισμός!

Εννιά δεκαετίες από την ίδρυση της ΟΚΔΕ, το θεωρητικό έργο, οι αρχές και η πολιτική πρακτική που οι επαναστάτες μαρξιστές/τροτσκιστές κληροδότησαν στο εργατικό κίνημα αποκτάει σήμερα ιδιαίτερη βαρύτητα.

Οι εργαζόμενοι, οι φτωχοί και οι άνεργοι πληρώνουμε με το ίδιο μας το αίμα, με την εκτόξευση της ακρίβειας, της φτώχειας και των ανισοτήτων, για να συντηρείται ο παρασιτισμός μιας χούφτας καπιταλιστών. Την ίδια στιγμή που οι λαοί παρακολουθούμε με κομμένη την ανάσα την γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού από το κράτος - δολοφόνο του Ισραήλ και τους δυτικούς ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ), οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί, η προσπάθεια περικύκλωσης Ρωσίας-Κίνας από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και τα δισεκατομμύρια που επενδύουν σε εξοπλισμούς φέρνουν τον κίνδυνο του πολέμου πολύ κοντά, απειλώντας την ανθρωπότητα με αφανισμό.

Σε όλο τον πλανήτη εγκαθιδρύονται βοναπαρτίστικα καθεστώτα - χώνυτες με κοινοβουλευτικό μανδύα. Οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι της αγοράς κυβερνούν με συνεχή πολιτικά και κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, καταπατούν μόνιμα τη λαϊκή βούληση, καταστέλλουν βάνουσα και ποινικοποιούν τα κινήματα και τους αγώνες σε όλες τις χώρες.

Στην Ελλάδα το καθεστώς Μητσοτάκη καταδικάζει την κοινωνία στην ακρίβεια, τη φτώχεια και τη διάλυση: ήδη 1 στα 4 νοικοκυριά βρίσκονται στο όριο της φτώχειας, ο μισθός μετά βίας φτάνει μέχρι τα μέσα του μήνα και οι σταθερά άνεργοι ξεπερνούν το 1 εκατ. Ξεπουλούν τα πάντα σε εργολάβους και ιδιώτες - αρπακτικά με τραγικές συνέπειες, ενώ

επιδίδονται διαρκώς σε μια σειρά από σκάνδαλα. Ευθύνονται για ένα σωρό «επιτελικά» εγκλήματα: πυρκαγιές, πλημμύρες, Τέμπη και μένουν ατιμώρητοι. Επιβάλλουν ένα βάρβαρο **Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης** των εργαζομένων, καταργώντας μια σειρά από ιστορικά δικαιώματα, όπως το **5ήμερο/8ωρο**, η **κυριακάτικη αργία** και το **δικαίωμα στην απεργία**, ξαναγράφοντας ουσιαστικά το εργατικό δίκαιο με γνώμονα το «νόμος είναι το δικό του εργοδότη». Μετατρέπουν τη χώρα σε μια απέραντη βάση του ΝΑΤΟ, στέλνουν οπλισμό στο φασιστικό καθεστώς του Κιέβου, εμπλέκοντας ολοένα και πιο βαθιά τη χώρα μας στον πόλεμο. Ταυτόχρονα, οικοδομούν ένα μαύρο **Κράτος Έκτακτης Ανάγκης** στην προσπάθειά τους να βάλουν την ταξική πάλη στον γύψο και να τσακίσουν τους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας.

ΕΧΟΥΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ!

Με ταξική Ενότητα και Αγώνα - με μια Αριστερά ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ

Η ΟΚΔΕ παλεύει με όλες τις δυνάμεις, με όπλο τη θεωρητική και πρακτική της εμπειρία για μια κοινωνία σοσιαλιστική, που θα λειτουργεί για την εξυπηρέτηση των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην ιστορική παρακμή και σήψη του καπιταλισμού.

Αυτό που λείπει σήμερα από τους αγώνες μας είναι μία επαναστατική δύναμη που δεν θα συμβιβάζεται με την πρώτη δυσκολία, δεν θα καλλιεργεί αυταπάτες για εύκολες λύσεις. Η ΟΚΔΕ αγωνίζεται για την ενότητα των αγώνων και των εργαζομένων, την ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος. Την επεξεργασία ενός Σχεδίου Σωτηρίας για την έξοδο από την καπιταλιστική κρίση και την επιβολή μιας Κυβέρνησης των Εργαζομένων, για μια κοινωνία σοσιαλιστική, με επίκεντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του, με δημοκρατικό σχεδιασμό όλων των μεγάλων θεμάτων και επιλογών (ενεργειακών, περιβαλλοντικών, διεθνών σχέσεων κ.λπ.)

Καλούμε όλους τους εργαζόμενους, φτωχούς και καταπιεσμένους να συνεισφέρουν σε αυτή την προσπάθεια. Να δημιουργήσουμε εστίες αντίστασης παντού για να βάλουμε ένα τέλος στη καπιταλιστική βαρβαρότητα. Να παλέψουμε μέσα από τις γραμμές της ΟΚΔΕ οικοδομώντας το κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, το απαραίτητο εργαλείο για να νικήσουν οι αγώνες μας.

ΟΡΓΑΝΩΘΕΙΤΕ - ΠΑΛΕΨΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

35 χρόνια από τις συγκυβερνήσεις του 1989

Εχουν περάσει 35 χρόνια από τις συγκυβερνήσεις του 1989, όπου το ΚΚΕ συμμετείχε μαζί με ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, αποδεικνύοντας ακόμα μια φορά την προδοτική (ρεφορμιστική) φύση του, την υποταγή του σε αστικές στρατηγικές. Ήταν αστικές κυβερνήσεις που έστρωσαν τον δρόμο για την κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού.

Η δεκαετία του 1980 χαρακτηρίζεται από έντονες ανακατατάξεις τόσο για τις αστικές δυνάμεις όσο και για τους ρεφορμιστές, λόγω και των διεθνών εξελίξεων (εξέλιξη παγκόσμιας κρίσης, επικράτηση νεοφιλελευθερισμού, κρίση καθεστώτων «υπαρκτού σοσιαλισμού» και ΕΣΣΔ κ.ά.). Από τις αρχές της δεκαετίας του 1970, ο ελληνικός καπιταλισμός μπαίνει σε βαθιά οικονομική κρίση. Μετά το 1981, στην πρώτη διακυβέρνησή του, το ΠΑΣΟΚ θα προσπαθήσει να την αντιμετωπίσει μέσω ενός κείνσιανου μοντέλου (π.χ. κρατικοποίηση «προβληματικών») έχοντας βλέψεις και ενός οικονομικού εκσυγχρονισμού. Υπό την πίεση του κινήματος και με την ανάγκη να ελέγξει/ενσωματώσει τη μεταπολιτευτική ριζοσπαστικοποίηση, υιοθετεί δημοκρατικές και φιλεργατικές αλλαγές, αλλά χωρίς να θίξει τα κέρδη και τις ιδιοκτησίες των καπιταλιστών ούτε τη στρατηγική ενσωμάτωσης σε ΕΟΚ και ΝΑΤΟ.

Στα μέσα της δεκαετίας του 1980 αυτή η πολιτική έχει δείξει την αποτυχία της, οδηγώντας σε επίθεση στην εργατική τάξη, προκαλώντας σταδιακά μια μεγάλη πολιτική κρίση. Το ΠΑΣΟΚ εφαρμόζει από το 1985 το «σταθεροποιητικό πρόγραμμα» λιτότητας του Σημίτη και εδραιώνεται ως εκφραστής των αστικών συμφερόντων, ενώ δημιουργείται ένα πρώτο σοβαρό ρήγμα στις σχέσεις

του με τις εργατικές μάζες και τη νεολαία. Η ΝΔ, μετά την επικράτηση του Μητσοτάκη επί των παλιότερων «καραμανλικών», ανασυγκροτήθηκε σε μια πορεία ακραίου νεοφιλελευθερισμού, αυξάνοντας την επιρροή της, αξιοποιώντας τη διεθνή συντηρητική στροφή αλλά και τα συσσωρευμένα αδιέξοδα του ΠΑΣΟΚ. Το σταλινικό ΚΚΕ και το «ευρωκομμουνιστικό» ΚΚΕ εσωτερικού μετά το 1981 ακολουθούσαν σταθερά το ΠΑΣΟΚ, στα πλαίσια των «δημοκρατικών δυνάμεων της Αλλαγής» και του «αντιδεξιού» μετώπου, με αποτέλεσμα να αλώνονται εκλογικά και πολιτικά απ' αυτό. Μετά το 1986-87, όταν άρχισε η κρίση του ΠΑΣΟΚ, αποστασιοποιήθηκαν αναζητώντας νέο ρόλο στο αστικό σκηνικό. ΚΚΕ και ΕΑΡ (το πιο δεξιό τμήμα της διάσπασης του ΚΚΕ εσ.) συγκρότησαν τον Συνασπισμό της Αριστεράς και της Προόδου (ΣΥΝ). Με τη συμμαχία και το «κοινό πόρισμα» της, το ΚΚΕ εγκατέλειπε τη θέση για έξοδο από την ΕΟΚ και πρότεινε ως λύση τον εκσυγχρονισμό της καπιταλιστικής παραγωγής και την αποδοχή «λογικών» θυσιών από τους εργαζόμενους.

Η απομάκρυνση του ΠΑΣΟΚ από τα λαϊκά στρώματα και η ανάγκη εφαρμογής μιας αντιλαϊκής πολιτικής είχε ως αποτέλεσμα την απορρόφησή του στον κρατικό μηχανισμό και την ανάπτυξη της διαφθοράς. Αυτή την περίοδο ξέσπασε το σκάνδαλο Κοσκωτά, χαρακτηριστικό της εμφάνισης των «νέων τζακιών», επιχειρηματιών με ολοένα πιο παρασιτικά και μαφιόζικα χαρακτηριστικά. Το ΠΑΣΟΚ εμπλέκονταν βαθιά στο σκάνδαλο και επιχείρησε να καλύψει τον Κοσκωτά. Η πολιτική κρίση πυροδοτήθηκε: στις εκλογές του Ιουνίου 1989 δεν προκύπτει αυτοδυναμία (ΝΔ 44,3%, ΠΑΣΟΚ 39,2%, ΣΥΝ 13,1%). Ο Χαρίλαος Φλωράκης, γενικός γραμματέας

και ιστορικός ηγέτης του ΚΚΕ, συζήτησε και με το ΠΑΣΟΚ και με τη ΝΔ – και την 1η Ιουλίου ανακοινώνεται ο σχηματισμός κυβέρνησης ΝΔ-ΣΥΝ (πρωθυπουργός ο Τζάνης Τζαννετάκης). Στόχος υποτίθεται η «κάθαρση», δηλαδή να μην παραγραφούν τα αδικήματα των στελεχών του ΠΑΣΟΚ για τα σκάνδαλα. Η αναστάτωση είναι μεγάλη στο εσωτερικό του ΚΚΕ, οδηγώντας σε μαζικές αποχωρήσεις και διαγραφές, ιδιαίτερα στην ΚΝΕ. Το ΚΚΕ, σε μια προσπάθεια να αιτιολογήσει τη στάση του, επικαλέστηκε το σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβαινα του 1936, υποστηρίζοντας ότι ένα «επαναστατικό» κόμμα δεν αποκλείει κατ' αρχήν τις συμφωνίες με αστικά κόμματα.

Ένα από τα λίγα νομοσχέδια που πέρασε αυτή η συγκύβερνηση ήταν η ίδρυση της ιδιωτικής τηλεόρασης (με ραδιοτηλεοπτική συχνότητα ανταμειφθηκε και το ΚΚΕ). Κίνηση που άνοιξε τον δρόμο στην κυριαρχία των καναλαρχών-καπιταλιστών στα μέσα ενημέρωσης, την τεράστια επίδρασή τους στη δημόσια ζωή αλλά και την εξάπλωση μιας μαζικής υποκοουλτούρας.

Τον Νοέμβριο του 1989 γίνονται ξανά εκλογές, χωρίς να προκύπτει αυτοδυναμία (ΝΔ 46,2% και 148 έδρες, ΠΑΣΟΚ 40,7%, Συνασπισμός 11%), οδηγώντας σε «οικουμενική» κυβέρνηση ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ υπό τον Ξενοφώντα Ζολώτα (οικονομολόγος και κορυφαία αστική προσωπικότητα). Ο ΣΥΝ συμμαχεί με αυτούς που μέχρι πριν έλεγε «κλέφτες». Η «οικουμενική» δεν συμφώνησε στην εκλογή προέδρου δημοκρατίας και σε νέες εκλογές τον Απρίλιο του 1990 η ΝΔ απέσπασε μια αδύναμη πλειοψηφία, επιχειρώντας έπειτα να ξεκινήσει μια σκληρή επίθεση στο εργατικό κίνημα.

Η πολιτική του ΚΚΕ να γίνει «ρυθμιστής»

■ Αχιλλέας Λούντζης

21ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ

Η ΟΚΔΕ, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων και η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, διοργάνωσαν το 21ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ, στο Μονοίθι, Πρέβεζας, από τις 27/07 έως τις 04/08. Το φετινό κάμπινγκ διοργανώθηκε μέσα σε συνθήκες, που όλο και περισσότερο είμαστε κοντά σε έναν γενικευμένο πόλεμο αλλά και των αλληλέλληλων επιθέσεων στον πυρήνα των δικαιωμάτων μας, με την ακρίβεια και τους μισθούς πείνας να εξανεμίζουν το λαϊκό εισόδημα.

Σε αυτό το πλαίσιο, το Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ αποτελεί μία έμπρακτη αμφισβήτηση της ακρωτηριασμένης καθημερινότητας που μας επιβάλλει το καθεστώς των μνημονίων. Πάνω στη βάση της αλληλεγγύης και της αυτοοργάνωσης, υπερασπιζόμαστε το δικαίωμά μας στην ξεκούραση, την πολιτική και πολιτισμική μας ολοκλήρωση.

Οι ομιλητές και συζητήσεις που πραγματοποιήθηκαν αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της λογικής, με την στόχευσή τους να είναι η βαθύτερη κατανόηση της ιστορίας των ταξικών αγώνων και του βάθους των επιθέσεων που δεχόμαστε σήμερα. Τα θέματα που καλύφθηκαν ήταν:

Α. 50 χρόνια από την Μεταπολίτευση και ο ρόλος των πολιτικών δυνάμεων. Μέσα από την συζήτηση, τιμήθηκε η επέτειος των 50 χρόνων και ο ρόλος της Μεταπολίτευσης, ως μία περίοδο ριζικού μετασχηματισμού της ελληνικής κοινωνίας. Συζητήθηκαν τα συμπεράσματα του τότε εργατικού κινήματος, τα δικαιώματα που κατακτήθηκαν μέσα από σκληρούς ταξικούς αγώνες, μεταξύ

άλλων. Όλα αυτά σε ένα πλαίσιο σκληρής ιδεολογικής επίθεσης στις κατακτήσεις της Μεταπολίτευσης αλλά και ξηλώματός τους από το μνημονιακό συρφετό.

Β. Αγώνας ενάντια στον αστικό δικαιωματοποίηση. Η ΟΚΔΕ είναι – ίσως η μοναδική – οργάνωση που αντιστέκεται δίχως περιστροφές σε αυτό το καθαρά αστικό και νεοφιλελεύθερο ιδεολόγημα που εκθειάζει την απεργοσπασία και την μετατρέπει σε «δικαίωμα», επιδιώκει να νομιμοποιήσει την εμπροσματοποίηση της μήτρας, της γυναίκας και του παιδιού, μεταξύ πολλών άλλων. Στο κάμπινγκ συζητήθηκαν εκτενώς οι ρίζες του καθώς και ο κίνδυνος που αποτελεί για την εργατική τάξη και τις δυνάμεις της άκρας αριστεράς.

Γ. Η παλαιστινιακή αντίσταση και η αραβική επανάσταση. Μπροστά στην ηρωική αντίσταση του παλαιστινιακού λαού ενάντια στο κράτος – δολοφόνο του Ισραήλ, συζητήθηκαν η γέννηση και η ιστορία του παλαιστινιακού ζητήματος, ο σιχαμερός ρόλος του Ισραήλ ως τοποτηρητή της Μέσης Ανατολής για τα συμφέροντα των δυτικών ιμπεριαλιστών, ο δικαίος αγώνας των αραβικών μαζών ενάντια στην εκμετάλλευση και καταλήστευσή τους από την Δύση, η ανάγκη για ένα μαζικό και παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα.

Δ. Ελληνική πεζογραφία 1970 - 1980. Η μεταπολίτευση ήταν μία περίοδος κοινωνικής και καλλιτεχνικής άνθησης για την ελληνική κοινωνία και τα λογοτεχνικά έργα της περιόδου αποτέλεσαν τομή σε σχέση με

τα προηγούμενα ρεύματα. Συζητήσαμε τα στοιχεία που εισήγαγαν μεγάλοι λογοτέχνες όπως η Δούκα, ο Νικολαΐδης, ο Κοτζιάς και πολλοί άλλοι, συνδέοντας επίσης τις καλλιτεχνικές μεταβολές της περιόδου με τις βαθύτερες αλλαγές που συντελούνταν στη ελληνική κοινωνία.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον είχαν φέτος και τα εργαστήρια των παρατάξεών μας (ΣΣΠ, Αντεπίθεση των Εργαζομένων, Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών). Πέρα από την σφαιρική ανάλυση της επίθεσης σε κάθε κλάδο, ΑΕΙ, σχολεία και διάφορους χώρους δουλειάς, έγινε μία διεξοδική συζήτηση απολογισμού και σχεδιασμού, πάνω στην βάση του μαχητικού συνδικαλισμού που θέλουμε να συγκροτήσουμε σε όλες μας τις παρεμβάσεις. Οι παρατάξεις και οι σύντροφοι βγήκαν με ορμή και σχέδιο για την επόμενη χρονιά και τους αγώνες που έπονται.

Σημαντική ήταν και η συνεισφορά συντρόφων από την Lutte Ouvriere και την L' Etincelle, που με την παρέμβασή τους μετέφεραν μία εικόνα της κατάστασης του γαλλικού εργατικού κινήματος και του πολιτικού σκηνικού της Γαλλίας. Σημαντική και πλούσια σε συμπεράσματα ήταν και η συζήτηση γύρω από την πρόσφατη ιστορία της 4ης Διεθνούς, καθώς και η προβολή ντοκιμαντέρ για την ζωή και το έργο του μεγάλου ηγέτη και επαναστάτη, Έρνεστ Μαντέλ.

Μεγάλη έμφαση δόθηκε και στο πολιτισμικό πρόγραμμα του κάμπινγκ, με προβολές ταινιών, μουσικά αφιερώματα, εργαστήριο

αστροπαρατήρησης και live μουσική βραδιά. Δεν έλειψαν επίσης τα αθλητικά τουρνουά και η μονοήμερη εκδρομή.

Η ΟΚΔΕ επιδιώκει κάθε χρόνο και μέσα από το αντικαπιταλιστικό κάμπινγκ, να αναδείξει την ύπαρξη μιας εναλλακτικής για τους εργαζόμενους. Μακριά από την εφήμερη «διασκέδαση». Κόντρα σε λογικές ατομικών λύσεων και αποδοχής της διαρκούς στέρησης ως αντικειμενική πραγματικότητα. Η μοναδική σωτηρία για τους εργαζόμενους είναι η επαναστατική. Πάνω στην βάση της αλληλεγγύης, της ενότητας των εργαζομένων και της νεολαίας. Πρέπει να συγκροτήσουμε το δικό μας στρατόπεδο, απέναντι στις σκληρές επιθέσεις που θα δεχτούμε απ' την κυβέρνηση του Μητσοτάκη, να ενισχύσουμε το μοναδικό σχέδιο που θέλει να φτάσει τον αγώνα μέχρι την νίκη.

Ευχαριστούμε όλους τους συντρόφους και φίλους για την συνδρομή τους στην επιτυχημένη διεξαγωγή του φετινού αντικαπιταλιστικού κάμπινγκ. Δίνουμε ραντεβού σε κάθε μικρό και μεγάλο αγώνα του επόμενου διαστήματος, μέχρι να απαλλαχτούμε από την σάπια κυβέρνηση του Μητσοτάκη, μέχρι να τους τιμωρήσουμε.

70 χρόνια από την εκτέλεση του αγωνιστή Νίκου Πλουμπίδη

Ο Νίκος Πλουμπίδης γεννήθηκε στις 31 Δεκεμβρίου 1902 στα Λαγκάδια Αρκαδίας, Αν και καταγόταν από φτωχή, αγροτική οικογένεια κατάφερε να σπουδάσει και να διοριστεί ως δάσκαλος στο χωριό Μηλέα της Ελασσόνας το 1924. Εκεί ξεκίνησε η συνδικαλιστική του δράση μέσα στην Δασκαλική Ομοσπονδία στους αγώνες για την αύξηση των μισθών των δασκάλων. Ταυτόχρονα με τον διορισμό του ήρθε σε επαφή με τις σοσιαλιστικές ιδέες και το 1929 έγινε μέλος του ΚΚΕ. Την ίδια χρονιά, έχοντας μεταφερθεί στην Αθήνα συμμετείχε στις μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις των εκπαιδευτικών όπου ξυλοκοπήθηκε άγρια και συνελήφθη. Κατά την σύλληψή του ανακάλυψε ότι πάσχει από φυματίωση και στάλθηκε για σύντομο χρονικό διάστημα σε σανατόριο με προσδόκιμο ζωής 6 μηνών. Παρά τα λόγια των γιατρών του ο ίδιος δήλωσε ότι θα περάσει αγωνιστικά, όσο και αν είναι, το υπόλοιπο της ζωής του. Αυτό που κανείς δεν ήξερε τότε ήταν ότι τελικά δεν θα πέθαινε από την ασθένειά του αλλά θα δολοφονούνταν χρόνια μετά από το σκληρό μετεμφυλιακό καθεστώς αποκηρυγ-

μένος και από το ίδιο του το κόμμα που μέχρι και τελευταία στιγμή τιμούσε.

Από τα πρώτα πολιτικά του χρόνια ήταν αφοσιωμένος στο κόμμα του και πέρασε από όλες τις θέσεις ευθύνης στο εσωτερικό του. Το 1933, εκλέχθηκε στη Γραμματεία της Ενωτικής ΓΣΕΕ και τον Αύγουστο του 1935 εκπροσώπησε το ΚΚΕ στο 7ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Εκλέχθηκε αναπληρωματικό μέλος της ΚΕ και το 1938 μέλος του Πολιτικού Γραφείου και του Γραφείου Μακεδονίας - Θράκης του ΚΚΕ. Όταν οι δυνάμεις τις Αριστεράς (μαζί και το ΚΚΕ) βγήκαν στην παρανομία επί δικτατορίας Μεταξά ο ίδιος απέκτησε το ψευδώνυμο «Μπάμπης». Έγινε γραμματέας της κομματικής επιτροπής στη Θεσσαλία και στη Μακεδονία και διετέλεσε υπεύθυνος καθοδήγησης της Παλιάς Κεντρικής Επιτροπής το διάστημα που τα μέλη της είχαν συλληφθεί.

Μετά την απόδρασή του από την εξορία εντάχθηκε στην Αντίσταση και κατά τον εμφύλιο παρέμεινε στην Αθήνα αφοσιωμένος στην λειτουργία και αναπαραγωγή του μηχανισμού με την ιδιότητα του υπεύθυνου του «παράνομου μηχανισμού του ΚΚΕ».

Όσο η πλειοψηφία της ΚΕ βρισκόταν εξόριστη και σε στρατόπεδα συγκέντρωσης η ΠΚΕ με επικεφαλής τον Πλουμπίδη αναθεωρούσαν για πολλές από τις προηγούμενες αποφάσεις του κόμματος. Ο ίδιος σε δημοσίευσμά του ανέφερε ότι διαφωνεί με την επιστολή του Ζαχαριάδη προς τον υπουργό Ασφαλείας Κωνσταντίνο Μανιαδάκη που έθετε τις δυνάμεις του ΚΚ στην υπηρεσία του Μεταξά στον Πόλεμο του 1940, για τη συμφωνία του Λιβάνου, για τη συμμετοχή στην

κυβέρνηση του Καΐρου, τη συμφωνία της Καζέρτας και για την στάση του ΕΛΑΣ στα Δεκεμβριανά. Όταν ο Ζαχαριάδης επέστρεψε από το Νταχάου το 1945, θεώρησε ότι η δράση του Πλουμπίδη το προηγούμενο διάστημα αποτελούσε προσβολή και δυσπιστία στην ηγεσία της ΚΕ, τον απομάκρυνε και το 1952 τον διέγραψε.

Όπως φαίνεται, ήταν εξαρχής βασικός στόχος της ασφάλειας. Το σκληρό μετεμφυλιακό καθεστώς προχώρησε στην τρίτη και τελευταία σύλληψή του στις 25 Νοέμβρη 1952 στο σπίτι του στον Κολωνό. Ο «Μπάμπης» βρέθηκε απομονωμένος από το ίδιο του το κόμμα και εκτεθειμένος απέναντι στις αρχές. Η τοποθεσία του μαρτυρήθηκε από μια του επιστολή προς το καθεστώς με το δακτυλικό του αποτύπωμα στην οποία έλεγε ότι θα παραδοθεί εάν αναιρούνταν η θανατική ποινή που είχε οριστεί για τον Μπελογιάννη. Μετά την έκδοση της επιστολής, ο Ν. Ζαχαριάδης διέψευσε την εγκυρότητά της, πράξη που οδήγησε στην εκτέλεση του Μπελογιάννη και στην σύλληψη του Πλουμπίδη στις 25 Νοεμβρίου 1952.

Μετά την σύλληψή του και την απόφαση για εκτέλεση, τόσο ο αστικός, όσο και ο κομματικός σταλινικός μηχανισμός δημοσίευσαν ένα σωρό πανηγυρικά άρθρα. Η ΚΕ του ΚΚΕ δήλωνε ότι ο Πλουμπίδης δεν ήταν σύντροφός τους αλλά πράκτορας του κράτους που είχε εισχωρήσει στο κόμμα («... Από τις μεγάλες προδοσίες του είναι ότι παρέδωσε στην Ασφάλεια και στον δήμο τον λαϊκό ήρωα Νίκο Μπελογιάννη. Η αμερικάνικη κατασκοπεία και η μοναρχοφασιστική Ασφάλεια τώρα που κατάλαβαν ότι ο πράκτοράς τους

ξεσκεπάζεται, σκηνοθέτησαν τη νέα σύλληψη του Πλουμπίδη για να τον καλύψουν»). Ο ίδιος στη δίκη του και πριν την εκτέλεσή του δεν κατέδωσε κανέναν, δεν κατηγορήσε ποτέ το κόμμα του, δε λειδόρησε ποτέ ακόμα και μετά την προδοσία. Αυτή του η στάση δείχνει από τη μία το βαθύ τραύμα του σταλινισμού μέσα του που δεν τον άφησε ποτέ να ξεφύγει από τα στενά όρια του κόμματος παρά τις ικανότητές του, από την άλλη δείχνει και την αφοσίωση, την πίστη σε αυτούς που ο ίδιος θεωρούσε τους μοναδικούς πραγματικούς φορείς του κομμουνισμού.

Ο Νίκος Πλουμπίδης έπεσε νεκρός στο εκτελεστικό απόσπασμα στο Δαφνί το πρωί της 14ης Αυγούστου του 1954 λέγοντας «Δεν έχω κανένα βάρος στη συνείδησή μου. Μόνο σας ξαναλέω: Υπήρξα τίμιος αγωνιστής, πάλεψα για το καλό του λαού και για το Κόμμα μου. Κι αφήνω στο γιο μου φεύγοντας ένα τίμιο όνομα». Το μεγαλύτερο του λάθος ήταν που δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει την σύγκρουση με την σταλινική αντεπαναστατική ηγεσία. Μέχρι σήμερα το ΚΚΕ δεν τον έχει αναγνωρίσει πραγματικά παρά τις «δηλώσεις μετάνοιας» για τις κατηγορίες περί χαφιεδισμού. Παραμένει μέχρι σήμερα ένα ιστορικό παράδειγμα προδοσίας και αφήνει ερωτηματικά για το πόσοι αγωνιστές δεν μπόρεσαν ποτέ να ξεφύγουν από τα δίχτυα του σταλινισμού και παρέμειναν μέχρι τέλους σε χέρια που θα ξεπουλάνε την μνήμη τους για πάντα. Οι δυνάμεις της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς αλλά και ειδικά η ΟΚΔΕ θα προσπαθήσει να μην αφήσει κανέναν αδικημένο.

■ Καζλάρη Σοφία

Λέων Τρότσκι 84 χρόνια από τη δολοφονία του

84 χρόνια συμπληρώνονται από τη σχεδιασμένη δολοφονία ενάντια στον Λέων Τρότσκι στις 20 Αυγούστου του 1940 από τον σταλινικό πράκτορα Ραμόν Μερκαντέρ. Εντολέας ήταν ο ίδιος ο Στάλιν ο οποίος έτρεμε την επιρροή του κορυφαίου επαναστάτη ακόμα και όταν αυτός βρισκόταν εξόριστος στην άλλη άκρη της γης, στο Μεξικό. Η γραφειοκρατία τότε καταφέρνει να σκοτώσει τον άνθρωπο που απογύμνωνε την προδοτική φύση της όμως δεν καταφέρνει να «σκοτώσει» την πολιτική παρακαταθήκη του η οποία μέχρι και σήμερα αποτελεί φωτεινό παράδειγμα για κάθε νέο επαναστάτη.

Ο Λεβ Νταβίντοβιτς Μπρονστάιν, κατά κόσμο Τρότσκι, γεννήθηκε το 1879 στη Ουκρανία. Μόλις στα 17 του χρόνια έρχεται σε επαφή με τον μαρξισμό και την ρώσικη σοσιαλδημοκρατία. Ένα χρόνο μετά ιδρύει την «Εργατική Ένωση Νότιας Ρωσίας». Για την παράνομη δράση του θα φυλακιστεί και θα σταλθεί εξόριστος στην Σιβηρία. Το 1902 καταφεύγει στο Λονδίνο, όπου γνωρίζει τον Λένιν με τον οποίο συνεργάζεται στην συντακτική επιτροπή της επαναστατικής εφημερίδας «Ισκρα».

Το 1905 ξεσπάει η πρώτη επανάσταση στην Ρωσία, ένα απρόβλεπτο γεγονός τεράστιας ιστορικής σημασίας. Ο Τρότσκι επιστρέφει μυστικά και ηγείται της επανάστασης ως πρόεδρος στο σοβιέτ της Πετρούπολης. Ήταν ο πρώτος θεωρητικός που αντιλήφθηκε την ανάγκη οικοδόμησης ανώτερων δομών εργατικής εξουσίας,

τα σοβιέτ. Η επανάσταση χάνει αλλά παρέχει στο εργατικό κίνημα πλούσια διδάγματα τα οποία ο Τρότσκι καρπώνεται και αναλύει στο έργο του «Αποτελέσματα και προοπτικές». Εκεί ξεπροβάλλει η θεωρία της «Διαρκούς Επανάστασης» με την οποία τίθεται ότι στην Ρωσία, μια οικονομικά καθυστερημένη χώρα, ο χαρακτήρας της επανάστασης θα είναι σοσιαλιστικός αντί για αστικό-δημοκρατικός. Για πρώτη φορά η εργατική τάξη αποκτάει μια ολοκληρωμένη στρατηγική και τακτική για το πώς θα φτάσει στην κατάληψη της εξουσίας και την οικοδόμηση του παγκόσμιου σοσιαλισμού.

Η θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης επαληθεύεται με την νίκη της Οκτωβριανής επανάστασης το 1917. Μετά τα γεγονότα του Φλεβάρη ο Λένιν επιστρέφει στη Ρωσία και συγκρούεται με την πολιτική γραμμή που στήριζαν οι Κάμενεφ/Στάλιν, με την οποία έδειχναν ανοχή στον πόλεμο και στην κυβέρνηση. Μετά από 11 χρόνια πολιτικής διαμάχης, ο Τρότσκι αντιλαμβάνεται πως ο μόνος δρόμος για την εργατική τάξη στην Ρωσία είναι η σοσιαλιστική επανάσταση. Με την προτροπή του οι μπολσεβίκοι ψηφίζουν τις περίφημες «Θέσεις του Απρίλη» με τις οποίες το κόμμα υιοθετεί το αίτημα «Όλη η εξουσία στα Σοβιέτ». Έναν μήνα μετά, ο Τρότσκι επιστρέφει στην Ρωσία, εντάσσεται στην ηγεσία του κόμματος και παίζει καθοριστικό ρόλο για την νίκη της επανάστασης.

Ο Τρότσκι, όχι μόνο συνεισφέρει τα βέλτιστα στην επίτευξη της Οκτωβριανής επανάστασης, αλλά παίζει κρίσιμο ρόλο στην διάσωση του νεαρού εργατικού κράτους. Το 1918 ιδρύει τον «Κόκκινο Στρατό»

για να αντιμετωπίσει την αντεπανάσταση των λευκοφρουρών και των ιμπεριαλιστών. Το 1921 καταφέρνει να συντρίψει την επίθεση των 13 καπιταλιστικών κρατών. Αντιλαμβάνονται τον πόλεμο ως «ταξικό», επικαλούνταν στο πεδίο της μάχης τα κοινά ταξικά συμφέροντα των εργατών που πολεμούσαν υπό τις εντολές των αστικών στρατών με την εργατική τάξη της Ρωσίας. Το 1919 με τον Λένιν ιδρύουν την 3η Διεθνή με σκοπό να διαδώσουν και να διαφυλάξουν τα διδάγματα του Οκτώβρη.

Οι καταστροφές μετά τον εμφύλιο, η απώλεια σημαντικών στελεχών των μπολσεβίκων, η συνακόλουθη πτώση της πολιτικής δράσης των μαζών και κυρίως οι ήττες των επαναστάσεων στην Ευρώπη ανοίγουν τον δρόμο για την άνοδο της γραφειοκρατίας, μιας προνομίουχας κλάσας που σφετερίζεται την εξουσία από τα σοβιέτ. Κύριος εκφραστής της ο Στάλιν, μια άχρωμη, αδιάστακτη αλλά φιλόδοξη φιγούρα του μπολσεβίκου κόμματος με ελάχιστη συνεισφορά στα επαναστατικά γεγονότα. Μετά τον θάνατο του Λένιν οι εξελίξεις επιταχύνονται. Καθήκον του Τρότσκι γίνεται πλέον η αντιμετώπιση αυτής της αντεπαναστατικής απειλής. Το 1923 ιδρύει την Αριστερή Αντιπολίτευση, την οποία οι σταλινικοί φιλώνουν. Ο σταλινισμός επικρατεί εντέλει το 1927 και μετά από έναν χρόνο ο Τρότσκι διαγράφεται από το κόμμα και στέλνεται εξόριστος στο Καζακστάν. Λόγω της απειλής των αστικών δυνάμεων και των σταλινικών διαφεύγει σε μια σειρά από χώρες, με τελευταία το Μεξικό.

Παρά την εξορία και τον χαμό μελών της οικογένειάς του ο Τρότσκι δεν στα-

ματάει ποτέ να παλεύει για το όραμα του σοσιαλισμού. Με το έργο του «Προδομένη Επανάσταση» αναλύει το φαινόμενο της γραφειοκρατίας. Θέτει πως το καθήκον της εργατικής τάξης στην ΕΣΣΔ είναι πλέον να ανατρέψει την σταλινική δικτατορία με μια πολιτική επανάσταση, για να επιστρέψει η ίδια στην εξουσία. Το 1933 υψώνεται η ναζιστική σημαία στο Βερολίνο. Το ΚΚ Γερμανίας παρακολουθεί παθητικά τις εξελίξεις με την πλήρη ανοχή της 3ης Διεθνούς. Η πολιτική χρεωκοπία του παγκόσμιου επαναστατικού κόμματος ήταν γεγονός και ο Τρότσκι έμελλε να παραδώσει στο προλεταριάτο το τελευταίο αλλά πιο σημαντικό έργο του, όπως ο ίδιος αναφέρει, την ίδρυση της 4ης Διεθνούς. Παρά το ανελέητο κυνήγι από τα «μαχαίρια» των σταλινικών και των ιμπεριαλιστών, η 4η Διεθνή επιβιώνει και καταφέρνει να διασώσει, να συνεχίσει και να εμπλουτίσει τον επαναστατικό μαρξισμό.

Ο Τρότσκι και το έργο του αποτελούν ορόσημο για τον 20ό αιώνα. Τα διδάγματά του, επίκαιρα σήμερα όσο ποτέ, είναι πηγή πίστης στην επαναστατική προοπτική και πηγή έμπνευσης για κάθε αγωνιστή.

■ Δημήτρης Καράγιωργας

90 χρόνια ΟΚΔΕ

Η συγκρότηση του τροτσκιστικού ρεύματος στην Ελλάδα Η συμβολή της ΟΚΔΕ στον Μεσοπόλεμο

Με αφορμή την επέτειο των 90 χρόνων από τη συγκρότηση του τροτσκιστικού ρεύματος στην Ελλάδα, η ΕΠ δημοσιεύει σε αυτό το φύλλο το πρώτο από τη σειρά τριών άρθρων για την ιστορία της ΟΚΔΕ.

Η ίδρυση της ΟΚΔΕ (Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας) είναι ταυτόσημη με τη δημιουργία, τη συγκρότηση και την πορεία του τροτσκιστικού ρεύματος στην Ελλάδα. Αποτελεί το πρόϊον της πάλης των ελλήνων επαναστατών που συντάσσονται με τον Τρότσκι, απέναντι στον σταλινικό εκφυλισμό του ΚΚΕ και τη ρεφορμιστική του μετάλλαξη.

Οι ρίζες του Τροτσκισμού θα πρέπει να αναζητηθούν στο ΣΕΚΕ (Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας - πρόδρομος του ΚΚΕ) και συγκεκριμένα στην επαναστατική τάση. Αδιαμφισβήτητος ηγέτης των επαναστατών θα αναδειχθεί ο Παντελής Πουλιόπουλος, ο οποίος θα συγκρουστεί με τη σοσιαλδημοκρατική ηγεσία που έκανε ό,τι μπορούσε για να εμποδίσει την ανάπτυξη της συνείδησης των εργαζομένων, την αντιπολεμική πάλη απέναντι στο σφαγείο της Μικρασιατικής Εκστρατείας και τη σύνδεση του κόμματος με την 3η Διεθνή. Το 1924, στο συνέδριο της «Μπολσεβικοποίησης», θα εκλεγεί Γραμματέας σε ηλικία μόλις 24 χρονών. Το ΣΕΚΕ μετονομάζεται σε ΚΚΕ και εντάσσεται στην 3η Διεθνή των Λένιν-Τρότσκι.

Ο σταλινικός εκφυλισμός του ΚΚΕ και η συγκρότηση της Αριστερής Αντιπολίτευσης στην Ελλάδα

Η «μπολσεβικοποίηση» όμως δεν ολοκληρώνεται. Η γάγγραινα του σταλινισμού που ξεκίνησε να επικρατεί στην ΕΣΣΔ, εξαπλώθηκε μέσω της Διεθνούς και στο ΚΚΕ. Η σταλινική τριάδα, Χαϊτάς, Ευτυχιάδης, Ζαχαριάδης, θα εκμεταλλευτεί τις διώξεις απέναντι στον Πουλιόπουλο και σε άλλα ηγετικά στελέχη από την δικτατορία του Πάγκαλου το 1925 και θα καταπατήσουν τις αποφάσεις του συνεδρίου υποστηρίζοντας την «Θεωρία των Σταδίων».

Το 1926, με την απελευθέρωσή του ο Πουλιόπουλος θα συνασπιστεί με τον Γιασόπουλο και θα συγκρουστεί με τους σταλινικούς στην «σύσκεψη παραγόντων» όπου θα εκλεγεί ξανά παμψηφεί Γραμματέας. Αντιλαμβάνεται όμως ότι το κόμμα βρίσκεται σε μία κρίση που δεν είναι επιδερμική, που έχει τις ρίζες της στην σύγκρουση που ξέσπασε στο ρώσικο κομμουνιστικό

κόμμα. Με άρθρα στον Ριζοσπάστη, στην ΚΕ και την έκδοση του περιοδικού «Νέο Ξεκίνημα» ασκεί δριμυία κριτική στους σταλινικούς και προσπαθεί να ευθυγραμμίσει το κόμμα σε μαρξιστικές αρχές.

Η διαμάχη τους εντείνεται μετά το 1927 στο 3ο συνέδριο όπου πλειοψηφεί η τάση του Ζαχαριάδη με την συνδρομή της ΚΕ. Η νέα ηγεσία θα μεθοδεύσει την διαγραφή του Πουλιόπουλου, μαζί με άλλα πρωτόπορα μέλη του κόμματος. Οι διαγραφέντες θα ενωθούν και θα συγκροτήσουν την Αριστερή Αντιπολίτευση του ΚΚΕ με την ονομασία «Σπάρτακος». Στο δυναμικό της συγκεντρώνονται αγωνιστές με μαρξιστική συγκρότηση που διακρίθηκαν από μεγάλους ταξικούς αγώνες. Το ΚΚΕ μένει επί της ουσίας χωρίς διανοούμενους και αδυνατεί να παράξει συγγραφικό έργο.

Η ομάδα Σπάρτακος

Το 1928 οι αντιπολιτευόμενοι εκδίδουν το περιοδικό Σπάρτακος, που αποτέλεσε ορόσημο για το εργατικό και τροτσκιστικό κίνημα στην Ελλάδα. Αποτέλεσε την πρώτη οργανωμένη προσπάθεια της Αντιπολίτευσης να συγκρουστεί με την ρεβιζιονιστική πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ γύρω από τον χαρακτήρα της επανάστασης στην Ελλάδα, την Θεωρία του σοσιαλφασισμού, την εσωτερική δημοκρατία, την φύση της γραφειοκρατίας κ.ά. Θα δημοσιεύσουν κείμενα και τις απόψεις της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης του Τρότσκι και θα μεταφράσουν σημαντικά έργα των κλασικών.

Ο Σπάρτακος θα εμφανίσει αξιόλογη δράση και στον σκοπό της οργάνωσης της εργατικής τάξης. Μέλη του Σπάρτακου δημιουργούν παρατάξεις σε διάφορα σωματεία-εργατικά κέντρα (ΕΚΑ, ΕΚΘ, στην Ομοσπονδία Τύπου, στην Ομοσπονδία Ηλεκτρισμού, σε σωματεία οικοδόμων κ.ά.) και προσπαθούν να οργανώσουν τους αγώνες στη βάση ενός Επαναστατικού Προγράμματος. Θα παλέψουν α) ενάντια στην διασπαστική πολιτική της 3ης Περιόδου που προωθούσε το ΚΚΕ με την δημιουργία ξεχωριστών σωματείων. β) Για τη δημιουργία δομών αυτοοργάνωσης (νέα συνδικάτα, επιτροπές κ.ά.). γ) Για τη διαπαιδαγώγηση των εργαζομένων στη βάση ενός μαχητικού συνδικαλισμού. δ) Για την εξύψωση της συνείδησης των εργαζομένων μέσω της μελέτης των κλασικών.

Η οργάνωση «Αρχείο του Μαρξισμού»

Η οργάνωση «Αρχείο του Μαρξισμού» αποτελούσε την άλλη αντιπολιτευόμενη ομάδα του ΚΚΕ. Ιδρυτής και ηγέτης θα αποτελέσει ο Τζουλιάνι, μέλος της επαναστατικής τάσης «Κομμουνισμός» του ΣΕΚΕ. Το 1923 εμφανίζεται για πρώτη φορά δημόσια και εκδίδει το περιοδικό Αρχείο του Μαρξισμού. Το «Αρχείο», παρά τις πολιτικές του ανεπάρκειες, θα συμβάλει καθοριστικά στη μόρφωση της εργατικής τάξης δημιουργώντας μορφωτικές ομάδες. Εκμεταλλευόμενο τις αδυναμίες του ΚΚΕ, κατάφερε να συσπειρώσει ένα σημαντικό αριθμό αγωνιστών συμβάλλοντας καθοριστικά στην οργάνωση των εργαζομένων. Το

1929 βρίσκεται στην ηγεσία τουλάχιστον 26 σωματείων, επηρεάζοντας έναν σημαντικό αριθμό εργατών και θα αναπτύξει έντονη δράση στους εργατικούς αγώνες της εποχής.

Θα συνδεθεί με την Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση του Τρότσκι και θα προσπαθήσει να μετατραπεί σε ένα μαζικό κόμμα της Κομμουνιστικής Οργάνωσης Μπολσεβίκων Λενινιστών Ελλάδας - Αρχαιομαρξιστές (ΚΟΜΛΕΑ). Λόγω των διαφωνιών της ηγεσίας με τον «Σπάρτακο» και τον Τρότσκι, δεν θα ολοκληρωθεί η ένταξη της ΚΟΜΛΕΑ στην 4η Διεθνή. Ωστόσο αρκετοί αρχαιομαρξιστές θα αποχωρήσουν και θα συνταχθούν με τον Τροτσκισμό!

Η ίδρυση της ΟΚΔΕ

Το 1934 όταν πλέον ο Πουλιόπουλος και ο «Σπάρτακος» θα συνειδητοποιήσουν ότι το ΚΚΕ εγκατέλειψε για πάντα την επανάσταση, μαζί με άλλες ομάδες προερχόμενες από τον αρχαιομαρξισμό θα ιδρύσει την ΟΚΔΕ. Η ίδρυση της ΟΚΔΕ θα αποτελέσει έκτοτε ένα κορυφαίο κεφάλαιο για το ελληνικό εργατικό κίνημα. Παρά τις πιέσεις, τις διώξεις και την καταστολή που δέχτηκε τόσο από το αστικό κράτος όσο και από τους σταλινικούς, σε δύσκολες εποχές, θα καταφέρει να φυλάξει και να διατηρήσει ζωντανές τις αρχές του επαναστατικού μαρξισμού, καθώς και την προοπτική της σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ελλάδα μέχρι και τις μέρες μας.

Σοσιαλιστική ή Δημοκρατική Επανάσταση στην Ελλάδα;

Το Ιανουάριο του 1934 πραγματοποιείται η 6η Ολομέλεια του ΚΚΕ που επί της ουσίας σφραγίζει την ρεφορμιστική στροφή που είχε ξεκινήσει το ΚΚΕ μετά την επικράτηση των σταλινικών. Πλέον θεμελιώνεται ως πρόγραμμα του ΚΚΕ μια σειρά από αντεπαναστατικές πολιτικές (θεωρία των σταδίων, συνεργασία των τάξεων, Λαϊκά Μέτωπα κ.ά.).

Ο Π. Πουλιόπουλος θα απαντήσει στην προσπάθεια διαστρέβλωσης του μαρξισμού που επιχειρούν οι σταλινικοί με την έκδοση του κορυφαίου έργου Σοσιαλιστική ή Δημοκρατική Επανάσταση στην Ελλάδα, το 1935. Θα αποδείξει και θα υπερασπίσει τον σοσιαλιστικό χαρακτήρα της επανάστασης στην Ελλάδα, τις συνέπειες του σταλινικού εκφυλισμού στην ΕΣΣΔ, τις αιτίες επικράτησής του και θα χαράξει ένα ολοκληρωμένο επαναστατικό πρόγραμμα για το εργατικό κίνημα. Το συγκεκριμένο βιβλίο τον κατατάσσει στο Πάνθεον του μαρξισμού σε παγκόσμιο επίπεδο. Δυστυχώς οι αναλύσεις και προειδοποιήσεις του Πουλιόπουλου για την εξέλιξη της πορείας του ΚΚΕ, θα επαληθευτούν στο ακέραιο.

Η συμβολή της ΟΚΔΕ στον Μάη του '36

Ιδιαίτερα σημαντική θα είναι η συμβολή των Τροτσκιστών στην Εξέγερση της Θεσσαλονίκης τον Μάη του '36 που ξεσπά ως απότοκο της κρίσης, της εξαθλίωσης και της φτώχειας που δημιουργεί το Κραχ του

1929 και η αντεργατική πολιτική του Βενιζέλου. Μέλη της ΟΚΔΕ και άλλων τροτσκιστικών οργανώσεων πρωτοστάτησαν στις μορφές εργατικής αυτοοργάνωσης, στις επιτροπές περιφρούρησης, αλληλεγγύης κ.λπ. Στην Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή υπήρχαν 2 τροτσκιστές (1 από την ΟΚΔΕ). Ακόμα 10 ήταν μέλη απεργιακών επιτροπών (6 από την ΟΚΔΕ). Συγκροστήκαν μέχρι τέλους με την πολιτική της συνεργασίας των τάξεων (Λαϊκά Μέτωπα) του ΚΚΕ που εκφράστηκε στο προδοτικό σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη: το ΚΚΕ αναλάμβανε να κρατήσει σε «νόμιμα» πλαίσια τους εργατικούς αγώνες, με αντάλλαγμα ορισμένα «φιλολαϊκά» μέτρα.

Η ήττα της εξέγερσης του Μάη του '36, θα οδηγήσει στην επιβολή της Δικτατορίας του Μεταξά. Το καθεστώς θα προχωρήσει σε ένα πογκρόμ διώξεων και καταστολής απέναντι σε κάθε αγωνιστή του εργατικού κινήματος. Τα ηγετικά στελέχη της ΟΚΔΕ και του Αρχείου θα συλληφθούν και θα οδηγηθούν κυρίως στην Ακροναυπλία και σε άλλα κολαστήρια (Αϊ Σπράτης, Ανάφη, Φολέγανδρος, Γαύδος κ.ά.). Η δράση των τροτσκιστών επαναστατών όμως δεν θα σταματήσει εκεί. Θα διεξαχθούν συζητήσεις μεταξύ της ΟΚΔΕ και μελών του Αρχείου, στα στρατηγικά ζητήματα της εποχής για περίπου μία διετία που θα καταγραφεί σε 16 δελτία («Τετράδια της Ακροναυπλίας»). Μέχρι την ύστατη στιγμή, κάτω από άθλιες συνθήκες, οι τροτσκιστές θα παλέψουν με αυταπάρνηση για την διάδοση του Μαρξισμού και την Σοσιαλιστική επανάσταση.

Στα πρόθυρα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου

Μία ακόμα σημαντική μάχη της ΟΚΔΕ και των Τροτσκιστών δόθηκε με τους σταλινικούς για τον προσανατολισμό του προλεταριάτου απέναντι στον Β' Π. Π. που πλησίαζε λόγω της έκρηξης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Ανέδειξαν τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του πολέμου και κάλεσαν τους εργάτες να μετατρέψουν μία επικείμενη σύγκρουση σε εμφύλιο πόλεμο για την κατάκτηση της εξουσίας. Απέναντι στην πολιτική ταξικής συνεργασίας των «Λαϊκών Μετώπων» που υποστήριζε το ΚΚΕ πρόταξαν το ταξικό «Ενιαίο Μέτωπο» των εργαζομένων, ως εργαλείο για την αντιμετώπιση του φασισμού.

Συνολικά το έργο και η συνεισφορά της ΟΚΔΕ στον μεσοπόλεμο ήταν τιτάνια. Θα αποτελέσει την κιβωτό του επαναστατικού μαρξισμού στην Ελλάδα. Θα διατηρήσει ζωντανές τις παραδόσεις και την κληρονομιά του μπολσεβικισμού. Θα αγωνιστεί με όλες τις δυνάμεις για την οργάνωση της τάξης, τη συγκρότηση ενός επαναστατικού κόμματος, την οικοδόμηση της 4ης Διεθνούς.

Υποσημείωση

1. Σημαντικά στελέχη της ΟΚΔΕ που ανέλαβαν την ηγεσία μετά τον Πουλιόπουλο προέρχονταν από το «Αρχείο».

